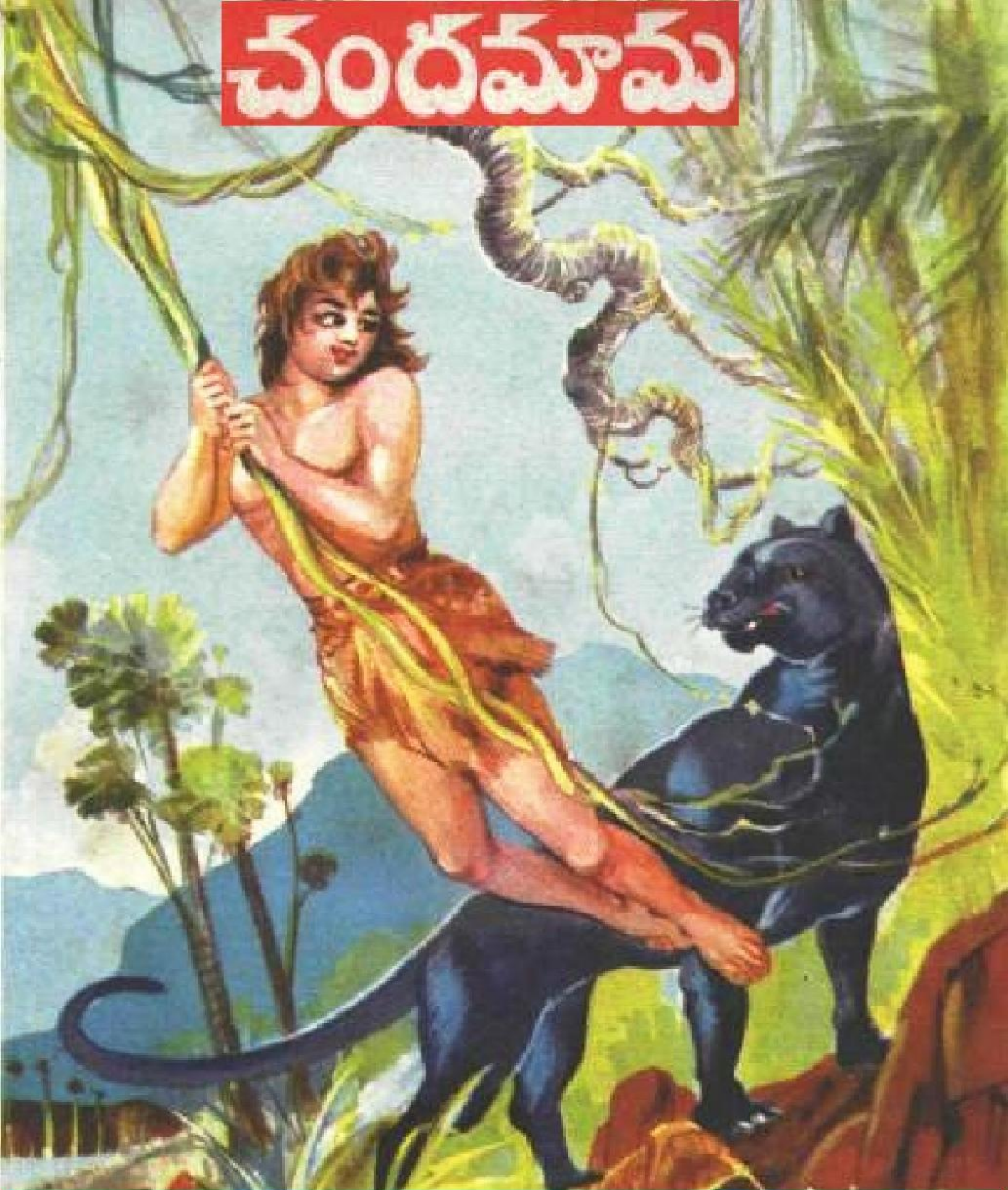

చందమామ

అరవిందరాణం

అరణ్యపురాణం

సీయోసి కొండలలో ఒక గుహ. అందులో ఒక తోడేలయ్య నకుటుంబంగా కావరం ఉంటున్నాడు. అతడికి భార్య, నలుగురు వసికండులూనూ.

సాయంకాలం ఏడయింది. చంద్రుడు గుహలోకి తొంగి చూస్తున్నాడు. తోడేలయ్య కాళ్ళు చాచి, ఒళ్ళు విరుచుకుని, నిద్ర లేచాడు. వేటకు వేళ అయింది. తోడేలయ్య కొండ దిగిపోదామనుకుంటుండగా గుహ ద్వారాన నీడ కనపడింది. "శుభం కలగ వలె, తోడేలుదేరా! పిల్లలకు గట్టి దంతాలు రావలె! ధర్మం వర్ధిల్లవలె!" అన్నది నక్క అతి వినయంగా.

నక్క తబకి అంటే తోడేళ్ళకు తగని రోతి. అది అన్నిచోట్లా చెడతిరిగి, చాడీకోరు కబుర్లు చెబుతుంది. ఎంగిలి నాకుతుంది. ఏ చెత్తపోగు మీది తోలుముక్కలైనా కొరుకు తుంది. గుడ్డపిలికలను కూడా విడిచిపెట్టదు.

అయితే నక్క అంటే తోడేళ్ళకు కొంత భయం కూడా లేకపోలేదు. ఎందుకంటే, ఉన్నట్టుండి దానికి పిచ్చెత్తుతుంది. పిచ్చి నక్క అంటే పులికికూడా హడలే. పిచ్చినక్క కాటు పల్ల సంభవించే మరణం మహా దారుణమైనది.

"లోపలికి వచ్చి చూసుకో కావలిస్తే, తిండి ఏమీలేదు," అన్నది తోడేలు నక్కతో.

"తమకు లేకపోవచ్చు. నాబోటివాడి కెంత కావాలి? ఎందు ఎముకైనా చాలు," అంటూ నక్క గుహమూల వది ఉన్న ఒక ఎముక మీది మాంసం గీరుకు తింటూ, "అహ, ఎంత చక్కని భోజనం! ఎంత, చక్కని పిల్లలు! చెంపకు చారడేసి కళ్ళు!...అన్నట్టు పిర్భాన్ గారు—అంటే పెద్దాయన—మన ప్రాంతాలకి వేటాడ వచ్చారు. ఈ నెలల్లా ఇక్కడే వేటాడుతూ ఉండిపోతామని నాతో అన్నారు!" అన్నది.

పేర్భాన్ అనేది ఒక పులి, అది ఇరవై మైళ్ళ దూరాన వాయిన్గంగా నదీతీరాన నివాసం ఉంటుంది.

"అది చట్టవిరుద్ధం! పేర్భాన్ ముందు చెప్పకుండా చెందకుండా తన వేటస్థలాన్ని మార్చటం అరణ్యచట్టానికి విరుద్ధం. పది మైళ్ళమేరలోగల మృగాలన్నీ తెదిరిపోతాయి. నా సంగతి చూడబోతే, మా ఆవిడ వేట కూడా ప్రస్తుతం నేనే ఆదాలాయ!" అన్నది తోడేలు.

"వాణ్ణి వాళ్ళమ్మ మొదటి నుంచీ సొట్టడనే ఏలిచేది. పుట్టినప్పుడే కుంటికుంక. అందుకే పసుపుల్ని తప్ప వేటాడిచావలెడు.

వాయిన్గంగ ప్రాంతంలో వాళ్ళని రెప్పు గొట్టాడు. ఇప్పుడిక్కడా అదే చెయ్యటానికి చావరించాడు. వాడి కోసం దుబ్బు అంటిస్తారే, అప్పుడుంటాయి మనపొట్లు," అన్నది తోడేలమ్మ తాపిగా.

ఇంతలో కొండ కింది లోయలో నుంచి పేర్భాన్ కంఠం వినిపించింది. నక్క చల్లగా జారుకున్నది.

"చచ్చు వెధవ! ఊరపొద్దూక్కముందే ఆ రంకె లేమిటి? ఇక్కడి వేటమ్మగాలు లేళ్ళు, వాయిన్గంగ దున్నలనుకుంటున్నాడో ఏమో!" అన్నాడు తోడేలయ్య.

"వాడు వేటాడుకున్నది లేడికాదు, దున్నాకాదు—మనిషి," అన్నది తోడేలమ్మ.

"ఛీ, ఛీ! మనిషిని వేటాడే బదులు కప్పల్ని, చేపల్ని తిని కడుపు నింపుకోరాదా?" అన్నాడు తోడేలయ్య నిరసనగా.

ఎంతమాత్రమూ దాటరాని అరణ్యపు కట్టుబాట్లలో ఒకటి ఏమిటంటే వీరమ్మగాలు మనిషిని వేటాడరాదన్నది. దీనికి బలమైన కారణం లేకపోలేదు. అవి మనిషిని వేటాడ నారంభించినట్లయితే మనుషులు ఏనుగులెక్కి తుపాకులు తీసుకుని, కాగదాలూ, అవ్వాయుధువ్వాలూ, తప్పిట్లూ వేసుకుని వచ్చి పడతారు. అది అరణ్యాని కంఠకి

ఉవద్రవం. అయితే మృగాలు తమలో తాము చెప్పుకునే కారణం వేరే ఉన్నది. అన్ని జంతువులలోకి మనిషి దుర్బలుడూ, అసహాయుడూనూ. అతడి బోలికి పొవటం శూరలక్షణం కాదు; పైపెచ్చు మనిషిని తినే జంతువులకు ఒళ్ళు వాస్తుంది, దంతాలాడిపోతాయి.

పులి అరుపు బొబ్బగా పరిణమించింది. అది డూకింది, కాని మరుక్షణమే రోదన ధ్వని చేసింది పులి.

"అందరేయి. ఏమిటో అది?" అన్నది తోడెలమ్మ.

తోడెలయ్య బయటికి తిరిగి చూశాడు. షిర్‌ఖాన్ పొదల మధ్యగా వడుతూ లేస్తూ, ఏదో గొణుగుతున్నాడు.

"వెధవ, కలవ కోసేవాళ్ళ నెగడు లోకి డూకి కాళ్ళు కాల్చుకున్నారు. తబకీ వెంటే ఉన్నాడు," అన్నాడు తోడెలయ్య.

తోడెలమ్మ చెవి ఓక్కించి కొద్దిసేపు విని, "ఎవరో కొండ ఎక్కి వస్తున్నారు జాగ్రత్త!" అన్నది మెల్లిగా.

పొదల్లో అలికిడి అయింది. తోడెలయ్య అఘంచబానికి సిద్ధంగా కూర్చున్నాడు. సరిగా తరుణం చూసి అఘంచబోయి అంతలో ఏదో చూసి తనను తాను నిగ్రహించుకోవ

టంలో, గాలిలోకి నాలుగైదు అడుగుల ఎత్తు లేచి, మళ్ళీ అక్కడే పడ్డాడు.

"మనిషి! మనిషి పిల్ల! చూడు," అన్నాడు తోడెలయ్య.

అతని కెదురుగా ఒక పిల్లవాడు, కొద్ది ఎత్తులో ఉన్న మంద ఒకటి పట్టుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. వాడి కిప్పుడిప్పుడే నడక వస్తున్నది. వాడు తోడెలయ్య ముఖంలోకి చూసి నవ్వాడు. వాడి ఒళ్ళు మెత్తగా, సొట్టలతో నవనవలాడుతున్నది.

"అదా మనిషి పిల్లంటే? నిన్నడూ చూడలేదుస్సీ. ఏదీ, ఇలా వట్లా," అన్నది తోడెలమ్మ.

తోడెలయ్య అ పిల్లవాడి పిప్పను తన దవడలమధ్య బలంగాపట్టి తీసుకొచ్చి తన పిల్లలమధ్య పెట్టాడు. పిల్లవాడి శరీరానికి అంత చిన్న గాటు కూడా లేదు.

"ఎంత చిన్న ఒళ్ళు! ఎంత సున్నని వాడు! ఎంత ధైర్యం!" అన్నది తోడెలమ్మ మృదువుగా. పిల్లవాడు తోడెలు పిల్లల మధ్య వెచ్చగా చోటుచేసుకుని, వాటి అహరమే తానుకూడా తినసాగాడు. అదిమాని తోడెలమ్మ తెగముచ్చటపడింది.

"ఎప్పుడైనా తోడెళ్ళు తమ పిల్లలతో బాటు మనిషి పిల్లని పెంచటం కద్దా?" అన్నదావిడ.

"ఎప్పుడో జరిగినట్టు వినటమేగాని, మన మందలో, మనకాలంలో ఎరగం. వాణ్ణిమాడు, ఒంటిన ఒక్క వెంట్రుకలేదు, నేను కాలుతో ఇలా అన్నానంటే చస్తాడు, కాని వాడికి భయంలేదు," అన్నాడు తోడెలయ్య.

గుహద్వారాన వెన్నెల కాస్తా పోయింది. అ ద్వారంలో షేర్‌శాన్ తలా, భుజాలూ ప్రత్యక్షమయాయి. "దొరా, దొరా! అది ఈ లోపలికే వెళ్ళింది," అని తబకీ కీచు గొంతు వినిపించింది.

"మనిషికూన! నా వేటను నా కిచ్చే య్యండి. దాని తల్లి తండ్రి తప్పించుకు పోయారు," అన్నాడు షేర్‌శాన్. అతను నెగడులోకి దూకి కాళ్ళు కాల్చుకున్నమాట నిజమే. అ బాధమూలాన చాలా కోపంలో ఉన్నాడు. అయితే అతను అ ద్వారంలో నుంచి దూరి గుహలోకి రాలెడని తోడెలయ్య ఎరుగును. ఇప్పటికే ద్వారంలో అతని తలా భుజాలూ నెక్కుకుంటూ ఉండి ఉండాలి.

"తోడెళ్ళు స్వతంత్రులు. వారిని అజ్ఞా పించగలవాడు మందనాయకుడు మాత్రమే. ప్రతి చారలమెకమూ చెప్పినట్టు వాళ్ళు నడుచుకోరు. మనిషికూన మాది!" అన్నాడు తోడెలయ్య. —(ఇంకా వుంది)

అరణ్యపురాణం

2

షేర్‌ఖాన్ రంజె వెసి, "నా సోత్తు కోసం నేని కుక్కబొక్కదగ్గర విలబదాలా? షేర్‌ఖాన్ అంటే ఎవరో తెలుసా?" అన్నాడు.

కోడెలమ్మ ముందుకు వచ్చి, "రాక్షసి అనే బిరుదుగల నే వెవరో నీకు తెలుసా? మనిషికూన నాదిరా, సొట్టడా—నా సొంతం. వాడు చాపటానికి వీల్లేదు. వాడు మందతో పరిగెత్తాలి, మందతో కలిసి వెటాడాలి. ఓరి, కూనల్ని తినేవాడా, కప్పల్ని తినేవాడా, చేపల వెటగాడా! చివరకి వాడు నిన్నే వెటాడాలి. పోరా, కుంటుకుంటూ మీ అమ్మ దగ్గరికి పో! పో!" అన్నది.

కోడెలయ్య నిర్భాంకపోయాడు. తనకు భార్య కాకమునుపే అమెకు మందలో రాక్షసి అనే బిరుదుండినమాట నిజం.

కోడెలయ్యకు తట్టుకోవచ్చునేమోగాని కోడెలమ్మకు తట్టుకునే శక్తి తనకు లేదని,

స్థానబలిమి అమె కున్నదని గ్రహించి షేర్‌ఖాన్ గుర్రుమంటూ తల వెనక్కు పీక్కుని, గుహ వెలపలి నుంచి, "దొడ్డి కుక్క దొడ్లే మొరగటానికేం? ఈ మనిషికూన పెంపకం గురించి మంద ఏమంటుంటే నేమో చూస్తాను. ఆ కూన నాది, ఎప్పటికైనా నా నేటికి అంది తిరుకుంద్రా, బల్లికోక ముచ్చుల్లారా!" అని అరిచాడు.

"షేర్‌ఖాన్ అన్నది ఒకటి నిజం. ఈ కూనను మందకు చూపాలి. దాన్ని ఉంచుకుంటా సంటావా?" అన్నాడు కోడెలయ్య.

"ఉంచుకుంటా నా! రాత్రి వెళ, నగ్గుంగా, అకలితో వచ్చాడు; కాస్తయినా జంకలేదు! ఆ కుంటి కసాయి విజ్ఞ చంపి వాయిన్‌గంగకు పారిపోయి ఉండేవాడు. గ్రామస్తులంతా వాడి కోసం వెతుకుతూ మన

ఇళ్ళన్నీ గాలించి వగ తీర్చుకునేవాళ్ళు. ఉంచుకోవా? తప్పక ఉంచుకుంటాను. కదలకురా, బుల్లి కప్పాయ్! ఏడిసి మౌగి కప్పాయ్ అని పేరు పెట్టుకుంటాను. ఒరే మౌగి, నువ్వు పెద్దయి నిన్నా పెరబాన్ వేటాడినట్టు వాణ్ణి నువ్వు వేటాడరా!" అన్నది తోడెలమ్మ.

"సరేలే, మన మంద విమంటుందే?" అన్నాడు తోడెలయ్య.

అరణ్య నియమాలప్రకారం పెళ్ళి చేసు కున్న తోడెలు తన మందను విడిచి వెళ్ళి వేరే కావరం పెట్టవచ్చు. కాని అతని పిల్లలు కాళ్ళమీద లేచి నిలబడగలిగి

నవ్వుడు, అతను వాళ్ళని మంద నదస్సుకు తేవాలి. ఆ నదస్సు నెల నెలా పొర్లమినాడు జరుగుతుంది. అప్పుడు ఇతర తోడెళ్ళు వాళ్ళను పరిచయం చేసుకుంటాయి. ఆ లాంఛనం తిరాక పిల్లలు స్వేచ్ఛగా తిరగవచ్చు. మందకు చెందిన పెద్ద తోడె లేదైనా ఆ పిల్లలను చంపటం జరిగితే హంతకుడు' దొరికిన వక్షంలో మరణిస్తే.

తన బిడ్డలు అటూ ఇటూ పరిగెత్తే దక రాగానే తోడెలయ్య వాళ్ళనూ, మౌగిని, తన భార్యనూ తీసుకుని, నదస్సునాటి రాత్రి నదస్సు కొండకు వెళ్ళాడు. దాని శిఖరం మీద అసంఖ్యాకమైన రాళ్ళూ, బండలూ

ఉన్నాయి; వాటి మధ్య వందల కొద్దీ తోడేళ్ళు చాక్కోవచ్చు.

ఈ తోడేళ్ళమందకు నాయకుడు అకేలా అనే ఒంటరి తోడేలు బలంలోనూ, యుక్తి లోనూ మేటి. అతను ఇబరం మీద ఆధంగా పడుకున్నాడు. కొంచెం దీగువగా నలభైకి పైగా తోడేళ్ళు, అన్ని సైబాల వాళ్ళూ, రంగుల వాళ్ళూ కూర్చున్నారు. వారిలో లేడిని ఒంటరిగా పట్టగల సమర్థులూ, పట్ట గల మనుకునే మూడేళ్ళ ముగ్గులూ కూడా ఉన్నారు. అకేలా ఒక విడాదిగా ఈ మందకు నాయకత్వం వహిస్తున్నాడు. అతను యౌవనంలో రెండు సార్లు తోడేలు బొనుల్లో

చిక్కాడు, మరొకసారి చావుబెప్పులు తిని, చచ్చి బతికాడు. అతనికి మనుమల ఆచార వ్యవహారాలు క్రిష్ణంగా తెలుసు.

సదస్సులో పెద్దగా ప్రసంగా లేని జర గవు. తల్లిదండ్రులు పలయంలో కూర్చుని ఉంటే, మధ్యలో పిల్లలు పిల్లిమొగ్గులు వేస్తూ ఆడుకుంటారు. ఉన్నట్టుండి ఒక తోడేలువృద్ధుడు చచ్చుడు కాకుండా వెళ్ళి ఒక పిల్లని పరీక్షగా చూసి, తిరిగి యథా స్థానంలో వచ్చి కూర్చుంటాడు. ఒక్కొక్క సారి ఒక తల్లి తన బిడ్డను నలుగురూ బాగా గమనించ గలందుకు బాగా వెన్నెల పడే చొరకి తోస్తుంది. ఇబరం మీది నుంచి

అకేలా, "తోడెళ్ళలాచా, బాగా చూడండి. మీకు చట్టం తెలుసుగద!" అంటాడు. తల్లులు కూడా అదుర్తగా ఆ మాటలే తాము కూడా అంటారు.

చిట్టచివరకు మౌగిలకప్పాయిని పరిచయం చేసే సమయం వచ్చింది. తోడెలమ్మ మెడ మీది రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. తోడెలయ్య కప్పాయిని మధ్యలోకి తోళాడు. కప్పాయి అక్కడ కూర్చుని సప్యతూ, వెన్నెలలో మెరిసే గులకరాళ్ళతో అడుకోసాగాడు.

అకేలా తన పాదాల మీద అనించిన తల ఎత్తకుండానే, "బాగా చూడండి! బాగా చూడండి!" అన్నాడు.

గుట్టల వెనకాల నుంచి గాంధ్రంపు అస్పష్టంగా వినిపించింది. తరవాత షేర్ ఖాన్ గంతు ఇలా అన్నది: "ఆ కూన నాది. దాన్ని నా కివ్వండి. స్వతంత్ర ప్రజలకు మనిషికూనతో ఏం పని?"

అకేలా తన చెవులను కూడా కదపలేదు. అత్తనన్నాడు: "తోడెళ్ళలాచా, బాగా చూడండి! స్వతంత్ర ప్రజలకు, స్వతంత్ర ప్రజల ఉత్తరువులతోనే గాని, పైవాళ్ళ ఉత్తరువులతో పనేమిటి?"

అనేక కంటాలు ఒక్క సారిగా గోంధ్రం చాయి. ఒక నాలుగేళ్ళవాడు, షేర్ ఖాన్ ప్రశ్ననే అకేలాకు వేస్తూ, "స్వతంత్ర ప్రజలకు మనిషికూనతో ఏం పని?" అని అడిగాడు.

అరణ్యంలో మరొక నియమమున్నది. ఒక కూనను మంద అమోదించటం గురించి అభిప్రాయభేదం కలిగినప్పుడు, మందకు సంబంధించిన వారు ఇద్దరు ఇఫార్సు చెయ్యాలి; అలా ఇఫార్సు చేసే వారు కూన యొక్క తల్లిదండ్రులై ఉండరాదు.

"ఈ కూనను ఎవరు ఇఫార్సు చేస్తారు?" అని అకేలా అడిగాడు. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

3

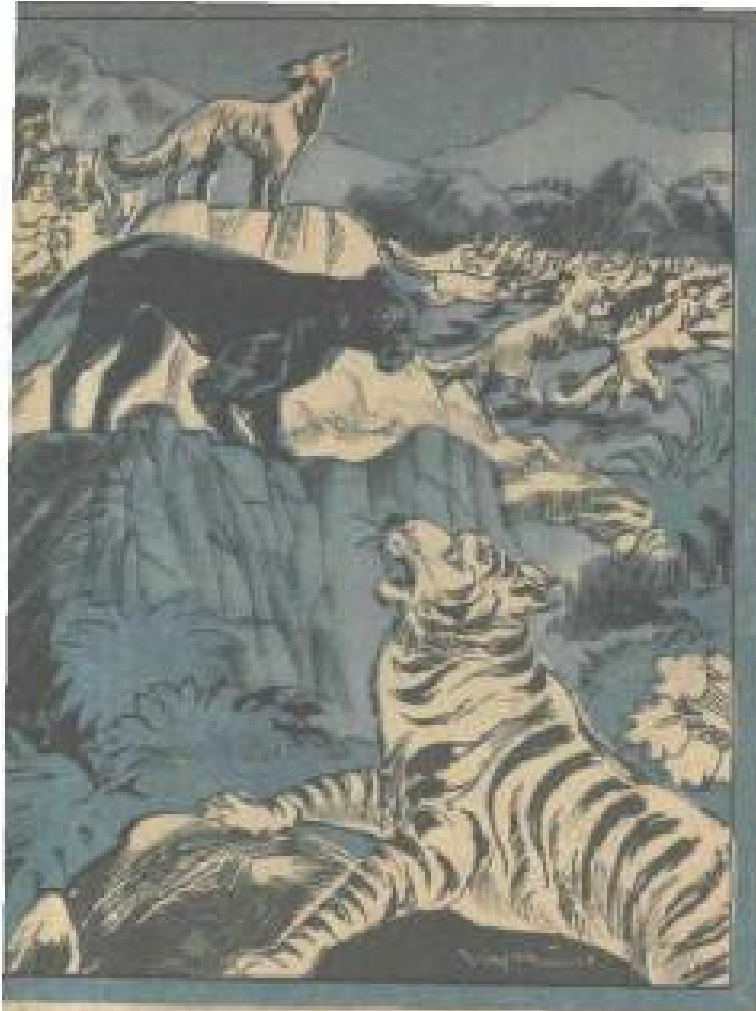
అకేలా ప్రశ్నకు ఎవరూ జవాబు చెప్పలేదు. తోడేలమ్మ లదాయి తప్పదనుకుని అందుకు సిద్ధమయింది. అంతలో ఎలుగు బంటు ఖాలూ, లేచి నిలబడి గొంతు సవరించు కున్నాడు. తోడేలు పిల్లలకు ఈ ఖాలాయే అరణ్య చట్టం ఉపదేశిస్తాడు. అతను తినేది కాయలూ, దుంపలూ, తేనె లాటి సాత్వి కాహారమే గనక అతను సదస్సుకు యథే చ్చగా వస్తూ పోతూ ఉండవచ్చు.

"మనిషికూన! మనిషికూనను నేను శిష్యుని చేస్తున్నాను. మనిషికూన పల్ల అపాయం ఏమీ లేదు. మందలోపడి తిరగ నివ్వండి. నా శిష్యుడుగా ఉండాడు," అన్నాడు ఖాలూ.

"ఖాలూ శిష్యుని చేశాడు. అతను మన పిల్లలకు గురువు. మరెవరు ఎన్నిక చెయ్య బోతారు?" అని అడిగాడు అకేలా.

ఒక నల్లని నీడ వలయం మధ్యకు వచ్చింది. ఆ వచ్చినది బాఫీర అనే నల్ల చిరుతపులి. బాఫీరను అందరూ ఎరుగు దురు. అతని కెవరూ అగ్రహం తెప్పించరు. అతను జిత్తులకు తబశీశి తీసిపోడు, ధైర్యంలో ఆడవిఎనుమునూ, దుస్సాహ సంలో గాయపడిన ఏనుగునూ పోలినవాడు. అతని మాట మహా మెత్తన, వంటి మీది రోమాలు పక్షినుగు కన్న కూడా మెత్తన.

"అకేలా, స్వతంత్ర ప్రజలారా! నాకు మీ సదస్సులో ఎలాటి స్థానమూ లేదు. కానీ అరణ్య చట్ట ప్రకారం ఒక కూన గురించి సందేహం ఏర్పడినప్పు డా కూనను వెలి ఇచ్చి కొనవచ్చును. కానీ ఎవరు కొనవచ్చు ననేది స్పష్టంగా చెప్పబడలేదు. నే నన్నది విజమేనా?" అని బాఫీర అడిగాడు.

"నిజమే. ఎవరైనా కూనను కొనపచ్చు," అని అనేకమంది యువకులు జవాబిచ్చారు.

"అసహాయంగా ఉన్న కూనను చంపటం అన్యాయం. అదిగాక పెరిగాక అతను మీ వేటకు మరింత బాగా ఉపకరించ వచ్చు. భాలా ఈ దిడ్డను శిష్యాన్ని చేశాడు. నేను మీ కొక బరిసిన ఎడ్డును ఇస్తాను. ఇక్కడికి అరమైలు లోపు దూరాన ఇంతకు ముందే చంపాను. అది తీసుకుని మీరి మనిషి కూనను స్వీకరించండి. అది సాధ్యం కాదా?" అన్నాడు బామిర.

అందరూ తలా ఒకమాటా అన్నారు. ఇంతలో మునిగిం దేమిటి? కూనగాడు

కితాకాలపు వానలకు చావనే చస్తాడు. లేదా ఎండలకు ఎండుతాడు. కప్పాయి వల్ల వచ్చి పడే ప్రమాద మేమిటి? ఎడ్డు ఎక్కడ? తీసుకుందాం.

"బాగా చూడండి తోడెళ్ళులారా, బాగా చూడండి!" అని అకేలా హెచ్చరింపు వినవడింది.

మౌగ్లీ గులకరాళ్ళతో ఆడుకోవటంలో నిమగ్నుడై, తోడెళ్ళు తన వడ్డకు వచ్చి పరికిలించటం గమనించనే లేదు. తోడెళ్ళన్నీ చచ్చిన ఎడ్డు కోసం కొండ దిగి చక్కా పోయాయి. చివరకు అకేలా, బామిర, భాలా, మౌగ్లీ, వాడి తాలూకు తోడెళ్ళూ మాత్రమే మిగిలారు. షేర్ బాస్ గాండ్రింపు విన పడుతూనే ఉంది. మౌగ్లీని తన కివ్వలేదని అతనికి చాలా కోపంగా ఉంది.

"అలాగే గాండ్రిస్తూ ఉండు. ఎప్పుడో ఈ కూన నీ చేత మరొక లాగా గాండ్రింప వెయ్యకపోదులే," అన్నాడు బామిర.

"మంచి నిర్ణయమే జరిగింది. మేము మరూ, వాళ్ళ కూనలూ జ్ఞానం గల వాళ్ళు. ఏడి వల్ల కాలక్రమాన చాలా లాభం కలగ వచ్చు," అన్నాడు అకేలా.

"అవసరంకలిగినప్పుడు లాభం ఎంతైనా ఉంటుంది. ఏ ఒకరూ ముందకు కాళ్ళత

చందమామ

నాయకత్వం వహించలేదు గదా," అన్నాడు బాఫీర. అకేలా మాట్లాడలేదు. ప్రతి మంద నాయకుడికీ ఒక సమయం వస్తుంది. అతని శక్తి ఉడిగిపోతుంది; అప్పుడతన్ని తోడేళ్ళు చంపేస్తారు; కొత్తనాయకుడు వస్తాడు— కాలక్రమాన వాళ్ళు చంపేస్తారు. అలాటి సమయం గురించి అకేలా ఆలోచించి, "భాలూ, వాళ్ళు తీసుకుపోయి, స్వతంత్ర ప్రజలకు అర్హమైన శిక్షణ ఇయ్యి," అన్నాడు.

ఆ విధంగా మౌగ్గీ సేయూసీ తోడేళ్ళ మందలో ప్రవేశించాడు. అందుకు భాలూ చేసిన శిఫార్సు, ఒక ఎడ్డు లంచమూ సహాయ పడ్డాయి.

.

మది వన్నెండేళ్ళు గడిచాయి. మౌగ్గీ తోడేళ్ళతో ఆ కాలమంతా ఎలా గడిపాడో, ఏమేమి వింతలు జరిగాయో ఈహించ వలసిందేగాని, వివరించటం సాధ్యం కాదు. వాడు తోడేలు కూసలతోబాటే పెరిగాడు. అయితే వాడి బాల్యం ఇంకా వడలక ముందే తోడేలు కూసలు పెరిగి పెద్దవాళ్ళయారు. వాడు తోడేలయ్య దగ్గర నకల విద్యలా అభ్యసించి, అరణ్యంలో ఏది ఏమిటో తెలుసుకున్నాడు. ఎక్కడ ఏ గడ్డి కదిలినా, రాత్రివేళ ఏ పిల్లగాలి పిచినా, పైన

ఏ గుడ్లగూబ ఆరిచినా, ఏ గవ్వలం కాలి గోరు చెట్టును గీచినా, ఏ చేపవిల్ల మడుగులో ఎగిరినా, వాడికి దాని అంతరార్థం అవగత మయేది.

విద్యాభ్యాసం లేని అటవికుడు సమయా లలో వాడు ఎండపొడలో కూర్చుని కుసుకు తీసేవాడు. తిండి తినేవాడు, మళ్ళీ నిద్ర పోయేవాడు. ఒళ్ళు మురికిగా తేచినా, వేడెక్కినా అరణ్యంలోని మడుగుల్లో ఈడే వాడు. తన కావలిసివస్తే చెట్లెక్కివాడు. వాడికి చెట్లెక్కితలం బాఫీర నేర్పాడు. బాఫీర ఒక కొమ్మ మీద సాగి వడుకుని, "రా, తమ్ముడా," అని పిలిచేవాడు. మౌగ్గీ

చందమామ

మొదట్లో కొమ్మలను పట్టుకుని ఎంతకూ విడిచిపెట్టేవాడు కాదు, కాని త్వరలోనే, కోతి లాగా ఒక కొమ్మ నుంచి మరొక కొమ్మకు ఉగటం నేర్చాడు.

కొండ మీద మంద సమావేశమైనప్పుడు మౌగ్గి కూడా సమావేశంలో పాల్గొనేవాడు. ఆ సమయంలో ఒక చిత్రం కనిపెట్టాడు. వాడు ఏ తోడెలు కని గాని తరిపార చూస్తే, ఆ తోడెలు కళ్ళు వారిపోయేవి. అందుచేత వాడు అల్లరికి తోడెళ్ళను తరిపార బాసే వాడు. ఇతర సమయాలలో వాడు తన తోడెలు మిత్రుల పాదాలలో గుచ్చుకునే పాతుగైన ముళ్ళను తిసేసేవాడు. తోడెళ్ళకు ముళ్ళబాధ జాస్తి.

రాత్రివేళ మౌగ్గి కొండ దిగి సెద్యపు భూములు ప్రవేశించి, అక్కడి గుడిసెలలో నివసించే మనుషులను వింతగా గమనించే వాడు. అయితే వాడికి మనుషులంటే చాలా అనుమానం. ఒకనాడు బాఫీర

వాడికి ఒక బోను చూపించాడు. అది అరణ్యంలో చాలా యుక్తిగా అమర్చి ఉండి, పెట్టెలాగున్నది, మౌగ్గి అందులోకి వెళ్ళి నంత పని చేశాడు కూడా.

బాఫీర వెంట చీకటిగా ఉండే కీకా రణ్యం మధ్యకు వెళ్ళి, వగలల్లా నిద్రపోయి, రాత్రివేళ బాఫీర వేటాడుతూంటే చూడటం వాడికి అన్నిట కన్న అనందంగా ఉండేది. బాఫీర అకలిగా ఉన్నప్పుడు ఎడాపెడా మృగాలను చంపేవాడు. మౌగ్గి కూడా అలాగే చంపేవాడు. అయితే వాడికి బాఫీర ఒక్క అంక్ష పెట్టాడు: "ఒక ఎద్దు ప్రాణానికి నిన్ను మంద కొన్నది. అందుచేత పశువును మాత్రం చంపకు. ఈ అరణ్య మంతా నీదే. నీ బలం వారిన మేరకు మరే జంతువునైనా చంపు, కాని ఏ వయసులో ఉండే పశువునూ చంపకు, తినకు. అది అరణ్య శాసనం," అన్నాడు బాఫీర. మౌగ్గి దాన్ని మీరలేదు. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

4

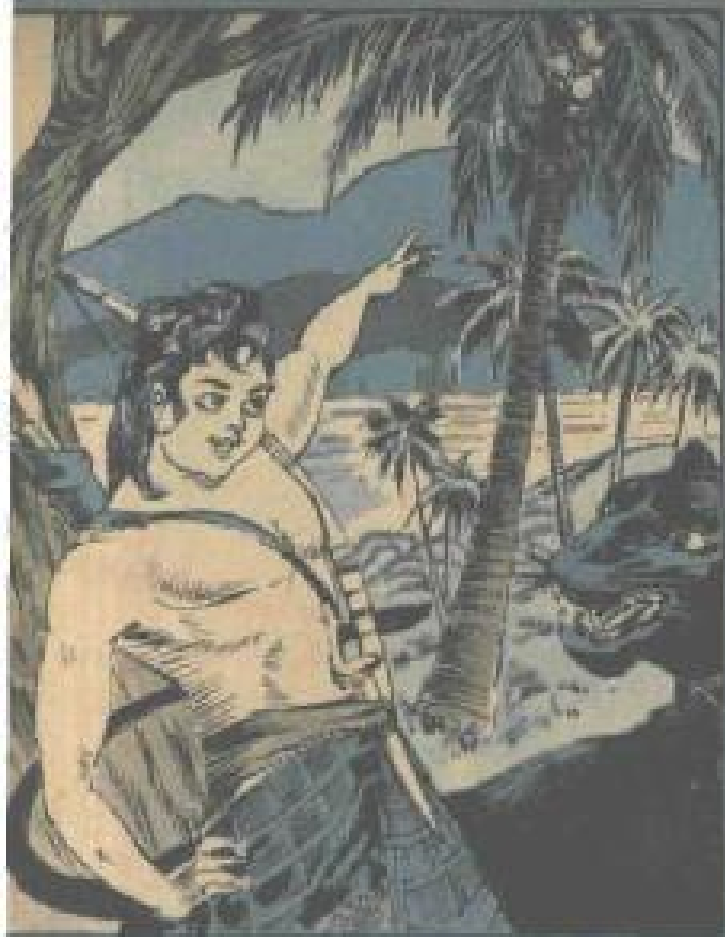
వకౌగ్గి చాలా బలాభ్యుదయంగా పెరిగాడు. ఎందుకు పెరగడో? ఎప్పుడూ తిండి గురించి తప్ప మరి దేన్ని గురించి ఆలోచించని ఏ పిల్లవాడైనా బలాభ్యుదయంగానే తయారవుతాడు.

"పేరఖానును మాత్రం నమ్మకు. ఏనాటికైనా వాడు నీ చేత చావాలి," అని తోడేలమ్మ మౌగ్గికి ఒకటి రెండు సార్లు చెప్పింది. కాని మౌగ్గి మనిషి కావటం చేత మరిచాడు. అదే తోడేలైతే మరవక పోను. కాని చిత్రమేమంటే తాను తోడేలా కానప్పు భావం వాడికి లేదు.

తోడేళ్ళ నాయకుడు అకేలా పృథ్వి ధవుతున్నకొద్దీ గుంటిపురిపేరఖానుకు మందలోని యువక తోడేళ్ళతో బోస్తీ జాగా జాస్తీ అయింది. వాళ్ళు కలకాల కోసం పులి వెంట తిరగసాగారు. అకేలా ధైర్యంచేసి

తన అధికారాన్ని పూర్తిగా అమలు చేసి నట్టయితే ఇలా జరిగిఉండకపోను. కుక్కల్లాగా తనను ఆశ్రయించి తిరిగే యువక తోడేళ్ళను మాటలతో ఉప్పేసి, అంత చక్కని మందును ఒక ముసలితోడేలా, ఒక మనిషి కూడా నడవటమేమిటనేవాడు, పేరఖాన్. "సమావేశం వ్వయమిలో ఎవరూ వాడి కళ్ళ కేసి చూడలేరని విన్నాను," అనే వాడు. యువక తోడేళ్ళు అవమానంతో గుర్రుపెట్టే వాళ్ళు.

వాఫీరకు అంతటా కళ్ళే, అంతటా చెవులే. అతనికి ఈ సంగతి తెలియ వచ్చింది. అతను మౌగ్గితో, "పేరఖాన్ ఎవ్వడో నిన్ను చంపేస్తాడు," అని హెచ్చరించాడు. కాని మౌగ్గి నవ్వి, "నాకు మంద ఉన్నది, నువ్వు ఉన్నావు. భాలా ఉన్నాడు- అయిన మహాబద్ధకస్తుడే అయినా, నా కోసం

చెయ్యిచేసుకోక పోడు. నే నెందుకు భయ పడాలి?" అని అడిగాడు.

"షేర్ఖాన్ నీ శత్రువని ఎన్నోసార్లు చెప్పాను?" అన్నాడు బాఘిర.

"అ చెట్టు మీద ఎన్ని కొబ్బరికాయలున్నాయో అన్ని సార్లు చెప్పావు. చెబితే చెప్పావులే, బాఘిరా! నాకు నిద్రపస్త్రాంది. ఆ షేర్ఖాన్కు పెద్ద తోకా, పెద్ద గొంతు తీవ్ర ఇంకేమీ లేదు," అన్నాడు మౌగ్లీ.

"నిద్ర కదా సమయం? ఈ సంగతి ఫాలాకు తెలుసు, నాకు తెలుసు, మంద కంతకూ తెలుసు, తబకీ కూడా నీకు చెప్పాడు," అన్నాడు బాఘిర.

"అహహ్లా! ఆ తబకీగాడు ఈ మధ్య నా దగ్గరికొచ్చి, నేను మనిషికూన వని, నాకు వేరుకనగకాయలు తవ్వటం కూడా చాతకాదని వదిరాడు. వాడికి కాస్త మర్యాద వేర్చుదా మని, అల్లితోక పట్టుకుని, కొబ్బరి చెట్టు కేసి రెండు ఉతుకులు ఉతికాను," అన్నాడు మౌగ్లీ.

"అదే పొరబాటు! తబకీ తంపులు పెట్టేవాడే అయినా, నీకు అవసరమైన విషయాలు కొన్ని చెప్పి ఉండేవాడు. కాస్త కళ్ళు తెరు తమ్ముడూ. షేర్ఖాన్కు నిన్ను అరణ్యంలో చంపటానికి దమ్ములేదు. కాని, మరిచిపోకు, అకేలా చాలా వృద్ధు. అతను లేడిని కొట్టలేని రోజు త్వరలోనే వస్తుంది. నిన్ను మొదటిసారి సమావేశానికి తెచ్చి నవ్వుడు చూసిన తోడేళ్ళందరూ ముసలివాళ్ళయారు. చిన్నకారు తోడేళ్ళకు షేర్ఖాన్ మాటలంటే గురి. మనిషికూనకు మందలో స్థానం లేదని వాడు వాళ్ళకు నూరిపోశాడు. త్వరలోనే నువ్వు మనిషిని కాబోతున్నావు," అన్నాడు బాఘిర.

"మనిషి అయితే తన సహోదరులతో కలిసి పరిగెత్తరాడా? నేను అరణ్యంలో వుట్టాను. అరణ్యకాసనాలను ఇరసావహించాను. నా చేత కాలిముళ్ళు వీకించుకోని

కడలు లేదు. అందరూ నా సొదయలేనా!" అన్నాడు మౌగ్లీ.

బాఫీర తన శరీరాన్ని నిగడ చాచి పడుకుని, కళ్ళు అరమోడ్చి, "తమ్ముడూ, నా దవడ కింద తడిచి చూడు," అన్నాడు.

మౌగ్లీ తడిచి చూసి ఒకచోట బొచ్చులేని మేర ఉండటం గ్రహించాడు.

"నావంటిన ఆ మెడపట్టి గుర్తున్న సంగతి అరణ్యంలో ఒక్క పురుగుకైనా తెలియదు. తమ్ముడూ, నేను మనుషుల మధ్య పుట్టాను. మా అమ్మ మనుషుల మధ్య—ఉదయపూరు రాజభవనంలో ఉండే బోనులో—ప్రాణాలు పదిలించి. అందుకే నువ్వు పనికూసగా ఉన్నప్పుడు నీకు వెల ఇచ్చి కొన్నాను. నేను మనుషుల మధ్యనే పుట్టాను. నాకు అరణ్యం తెలిదు. నన్ను కటకటాలలో ఉంచి, జనప బొచ్చెలో తిండి అందించేవారు. ఒకనాటి రాత్రి నాకు బాఫీర ననే బావం బలంగా కలిగింది, నేను మనుషుల అటవస్తువును కానవివించింది. ఒక్క పంజావేటుతో వెధవతాళాన్ని విరగ్గొట్టి, వచ్చేశాను. నాకు మనుషుల పద్ధతులు తెలుసు కనకనే అరణ్యంలో షేర్‌బాద్ కన్న భయంకరుణ్ణిగా తిరగగలుగుతున్నాను," అన్నాడు బాఫీర.

"అవును. ఒక్క మౌగ్లీకి తప్పిస్తే అరణ్యంలో అందరికీ బాఫీర అంటే హడల్," అన్నాడు మౌగ్లీ.

నేను అరణ్యానికి తిరిగివచ్చినట్టే, నువ్వు చివరకు మనుషుల మధ్యకు తిరిగి పోతావు—ఈలోపల సమావేశంలో నువ్వు చావకుండా ఉంటే," అన్నాడు బాఫీర.

"దేనికి? ఎవరికిగాని నన్ను చంపాలని ఎందు కనిపించాలి?" అన్నాడు మౌగ్లీ.

"నాకేని చూడు," అన్నాడు బాఫీర. మౌగ్లీ బాఫీర కళ్ళకేసి తేరి పారచూశాడు. నల్లచిరుత తల పక్కకు తిప్పేసుకుని, "అందుకే! మనుషుల మధ్య పెరిగిన నేనే

నీ కళ్ళలోకి చూడలేను. నువంటే నాకు అసేకి, తమ్ముడూ. కాని మిగిలినవాళ్ళకు ఈర్ష్య. ఎందుకంటే, వాళ్ళు నీ కళ్ళలోకి చూడలేరు, నువ్వు తెలివిగలవాడివి, వాళ్ళ కళ్ళలో గుచ్చుకున్న ముళ్ళు లాగిపెట్టావు. అన్నిటిని మించి నువ్వు మనిషివి," అన్నాడు. మౌగ్గీకి ఈ విషయాలేవీ తెలివు.

"కొట్టి మరీ మాట్లాడటం అరణ్యపు అనవాయితీ. నీ నిర్లక్ష్యాన్నిబట్టే నువ్వు మనిషివని వాటికి తెలుస్తుంది. నాకేమని పిస్తున్నవంటే, అకేలా ఈసారి, పింకమ పట్టలెకపోయిన తరవాత కొండ మీద సభ చేస్తారు—ఆ తరవాత—ఉంథు, నాకు తట్టింది! నువ్వు వెంటనే లోయలోకి దిగి పోయి, మనుషుల గుడిసెల నుంచి ఎర్ర పువ్వు పట్టుకురా!" అన్నాడు బాఘిర.

బాఘిర ఎర్రపువ్వు అన్నది నివ్వ. అరణ్యంలో ఉండే ఏ ప్రాణి నివ్వను నివ్వ అని విచివడు. ప్రతి ప్రాణికి అదంటే

హడలు, అందుచేత దాన్ని అసేక పేర్లతో పిలుస్తారు. "చీకటిపడేటప్పుడు గుడిసెల బయట వూసే ఎర్రపువ్వునా? తీసుకొస్తాను," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"మనిషికూన అవదగిన మాట అన్నావు! అది చెన్ను పడతలలో పెరుగుతుంది, జ్ఞాపకం ఉంచుకో. ఒక పడతతెచ్చి దగ్గిర పెట్టుకున్నావంటే అవసరానికి పనికొస్తుంది," అన్నాడు బాఘిర.

మౌగ్గీ బాఘిర మెదచుట్టూ ప్రేమగా చెయ్యివేసి, ముఖంలోకి చూస్తూ, "ఇదంతా పేర్లఖాన్ గాడి పనేనంటావా, బాఘిరా?" అని అడిగాడు.

"నేను పగలగొట్టిన తాళం తోడు!" అన్నాడు బాఘిర.

"ఇందుకు వద్దీతో నహ పేర్లఖాన్ గాడికి అప్పజెప్పి తీరుతాను, నన్నుకొన్న ఎద్దు తోడు!" అంటూ మౌగ్గీ బయలుదేరాడు. —(ఇంకా వుంది)

అరణ్యపురాణం

5

మౌగి ఒకేపరుగున అరణ్యం దాటి, సాయంకాలనందె చీకట్లు కమ్ముకుంటూ దగా గుహకు చేరుకుని, లోయలోకి చూశాడు. చిల్లకోడెళ్ళు వేట కోసం బయటికి వెళ్ళారు.

గుహలోపల ఎక్కడో పని చూసుకుంటున్న కోడెలమ్మ మౌగి ఊపిరి చవ్చడు విని, తన కప్పాయి నేటో వెధిస్తున్నదని గ్రహించి, "ఏమిటది, నాన్నా?" అన్నది.

"ఏదో గర్జిలాలు పెర్ఖాన్ గురించి వదురుతున్నాయి. ఈ రాత్రి వేటకు పొలాల మధ్యకు పోతున్నాను," అంటూ మౌగి కొండ దిగువకు లంఘించి పరిగెత్తి, దిగువన లోయలో ఉండే వాగును చేరి, అంతలో మంద వేటాడే ధ్వనులు వినిపించే సరికి నిలిచిపోయాడు. దుప్పిరంత వినిపడింది. అది తప్పించుకోలేని ఇరుకులో పడినట్టుగా

ముక్కింది. యువకతోడెళ్ళ శేకలు విని విందాయి. "అకేలా! అకేలా! అకేలా తన బలం చూపుతాడు. నాయకుడికి దారి తొలగింది! దూకు, అకేలా!"

అకేలా దూకి దుప్పిని పట్టుకోలేకపోయి నట్టు స్పృష్టమైంది. అకేలా పళ్ళు కరుచు కున్న చవ్చడయింది. దుప్పి ముంగాళ్ళతో గట్టిగా ఒక్కతన్ను తన్నేసరికి అకేలా అర్తనాదం చేశాడు.

మౌగి అంకేమీ వినదలచక ముందుకు పరుగుతీశాడు. మంద చేసే కోలాహలం అంతకంతకూ అస్పృష్టమైపోయింది. మౌగి పొలాల మధ్య ఉండే గుడిసెల దగ్గరికి చేరుకున్నాడు. వాడు ఒక శిటికి సేమిపంలో ఉన్న గడ్డికుప్పలో దూరి, "బాహిర నిజం చెప్పాడు. నాకూ, అకేలాకూ రేపు ఒక రకమైన రోజు," అనుకున్నాడు.

అట్ట చివరి బొమ్మ

అతను లేచి త్వరలోనే చేరి మధ్య ఉండే గ్రామాలను చేరాడు, అయితే అక్కడ ఆగలేదు. ఎందుచేతనంటే అవి అరణ్యానికి సమీపంలోనే ఉన్నాయి; తనకు అరణ్యంలో కనీసం ఒక ప్రబల శత్రువున్నాడు. అతను లోయ కుండా పోయే ఎగుడుదారి వెంట అలుపులేని పరుగున దాదాపు ఇరవై మైళ్ళు వెళ్ళి తనకు ఆపరిచితమైన ప్రాంతం చేరుకున్నాడు.

అక్కడికో లోయ ముగిసి, విశాలమైన మైదానం వచ్చింది. దానిమీద అంతటా చిన్న చిన్న గుట్టలూ, బీటలూ ఉన్నాయి. మైదానం ఒక చివర ఒక గ్రామం ఉన్నది.

రెండవ చివర చిట్టడవి ఉన్నది. మైదానం అంతటా అవులూ, గేదెలూ మేస్తున్నాయి. వాటిని కాపే కుర్రాళ్ళు మోగ్గిని చూస్తూనే పెద్దగా కేకలుపెట్టి, పారిపోయారు. ఈర కుక్కలూ అతన్ని చూసి మొరుగుతూ, వెంటబడ్డాయి.

అకలి దహించుకు పోతూండటం చేత మోగ్గి గ్రామం కేసి నడిచాడు. గ్రామ ద్వారం దగ్గర ఒక పెద్ద ముళ్ళపాద కనిపించింది. చీకటి పడేవేళ దాన్ని ద్వారానికి ఆడ్డంపెట్టి, పగటివేళ వక్కకు తోస్తారు.

"అఁ హఁ! ఇక్కడి వాళ్ళకు కూడా అరణ్య వాసులంటే బెదురేనన్నమాట!" అనుకుంటూ మోగ్గి గ్రామ ద్వారం వద్ద కూర్చున్నాడు.

ఎవరో గ్రామం నుంచి బయటికివచ్చారు. మోగ్గి లేచి నిలిచి, నేరు తెరిచి, తనకు ఆహారం కావాలని వేలితో నోటిని చూపిస్తూ నంజ్జి చేశాడు.

ఆ మనిషి మోగ్గి కేసి నిర్భాంతపోయి చూసి, పురోహితుణ్ణి పేరు పెట్టి గట్టిగా ఎలుస్తూ, ఏధి వెంట పరిగెత్తాడు.

గ్రామ పురోహితుడు చాలా ఒడ్డు, పాడుగూ మనిషి. నుదుట వసువు వచ్చు బొట్టూ, కుంకం బొట్టూ పెట్టుకున్నాడు.

తెల్లని బట్టలు కట్టుకున్నాడు. కనీసం వంద మందిని వెంట బెట్టుకుని ఆయన గ్రామ ద్వారం చేరాడు. ఆయన వెంట ఉన్న వారిలో కొందరు మోగి కేసి గుడ్డు పెట్టుకుని చూశారు, కొందరు మాట్లాడారు. కొందరు గట్టిగా అరిచి మాట్లాడారు.

"ఈ మనుషులకు కొంచెం కూడా మర్యాదలు తెలియవు. కొండముచ్చు లిలాగే ప్రవర్తిస్తాయి," అనుకుంటూ మోగి, బాట్టు వెనక్కువడలాగా తల విదిలించి, గ్రామస్థుల కేసి కొరకొరా చూశాడు.

"భయపడటాని కేముంది? వాడి కాళ్ళ మీదా, చేతుల మీదా ఆ మచ్చలు చూడండి. తోడెళ్ళు కరిచాయి. వాడు తోడెలు మనిషి. అరణ్యం నుంచి పారిపోయి వచ్చాడు, అంతే," అన్నాడు పురోహితుడు.

ఆయన అన్నమాట నిజమే. మోగితో అడుగునేటప్పుడు తోడెలు కూనలు అనుకో కుండా కాస్త గట్టిగా కరిచాయి. వాడి చేతుల మీదా, కాళ్ళ మీదా తెల్లనిమచ్చ లనేకం ఉన్నాయి. కాని మోగి వాటిని కాట్లుగా భావించలేదు. నిజమైన కాటు ఎలా ఉండేదీ వాడికి తెలుసును.

"అయ్యో, అయ్యో! పాపం, వాణ్ణి తోడెళ్ళు కరిచాయా? చూడటానికి చక్కగా

ఉన్నాడు. నీ కొడుకుని పులి పట్టుకు పోయింది - చూడు, మేస్సువా? అచ్చు అలాగే ఉన్నాడు," అన్నారు ఇద్దరు ముగ్గురు స్త్రీలు.

చేతులకూ కాళ్ళకూ బయలైన రాగి కడి యాలు తొడిగిన ఒక స్త్రీ, "నిదీ, చూడనీ," అంటూ ముందుకు వచ్చి, కళ్ళకు చెయ్యి అడ్డం పెట్టుకుని మోగిని పరికించి చూసి, "వాడు కాదులే. ఇంకా బక్కగా ఉన్నాడు, కాని అంతా అదే పోలిక," అన్నది.

పురోహితుడు తెలివిగల నిండం. మేస్సువా మొగుడు గ్రామానికి పెద్ద పాపు కారు. అందుచేత పురోహితుడు క్షణం పేపు

***** చందమామ *****

అకాశాని కేసి చూసి, "అరణ్యం వుచ్చు కున్నది అరణ్యమే తిరిగి ఇచ్చేసింది. అబ్బాయిని తినుకో చెల్లెమ్మా. అందరి భవిష్యత్తు ఎరిగిన పురోహితుడి మాట మరిచేవు," అన్నాడు.

ఇదంతా చూస్తూంటే మంద చేసే పరీక్ష గుర్తు కొచ్చింది మౌగ్గీకి. కాని తాను మనిషి అయినప్పుడు మనిషి లాగా తయారుకాక తప్పేది లేదు.

జనం దారి ఇచ్చిన మీదట ఆ స్త్రీ మౌగ్గీని తన యింటికి తీసుకుపోయింది. అక్కడ ఒక ఎర్రలక్క పూసిన మంచమూ, అరడజను రాగి వంటపాత్రలూ, ఒక గూట్లో దేవుడి విగ్రహమూ, ధాన్యం పోసు కోవటానికి ఒక పెద్ద బానా, గోడ మీద ఒక పెద్ద అద్దమూ ఉన్నాయి.

అవిడ వాడికి తాగటానికి చాలా పాలూ, కొట్టె ఇచ్చింది, వాడి నెత్తి మీద చెయ్యి అనించి, వాడి కళ్ళలోకి చూసింది. పులి

అరణ్యంలోకి తుడ్డుకు పోయిన తన కొడుకే ఒకవేళ తిరిగి వచ్చాడేమో!

"నత్తూ! ఓరి నత్తూ!" అని ఆమె వాణ్ణి పేరు పెట్టి పిలిచింది.

మౌగ్గీ ఆ పేరు ఎరిగినట్టు కనబడలేదు.

"నీ కావేళ కొత్తచెవ్వులు కొన్నానె, జ్ఞాపకం ఉందిరా?" అంటూ ఆమె వాడి పాదాలు ముట్టుకున్నది. అవి ఇంచుమించు గిట్టలంత గట్టిగా ఉన్నాయి.

"ఇవి చెవ్వులు తొడిగిన కాళ్ళు కావు. నువ్వు నత్తూవు కావు. కాని నువ్వొక నా కొడుకువే," అన్న దామె.

మౌగ్గీ అదివర కెన్నడూ చూరు కింద ఉండినవాడు కాదు. వాడికి ఇంట్లో ఉండటం అదేలా గున్నది. వాడు ఇంటి కప్పు కేసి చూసి, తాను పారిపోవాలంటే ఆ కప్పును ఛేదించటం తనకు అవలీల అని తెలుసుకున్నాడు. కిటికీలకు కూడా గడియలు లేవు. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

6

మౌగ్గి మనిషి భాష నేర్చుకోవటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు. మనిషి అయితే మనిషి మాట అర్థం కాకపోతే లాభమేమిటి? అరణ్యంలో ఉన్నప్పుడు అతను అన్ని జాతుల భాషా నేర్చుకున్నాడు. మేనువా నేట ఏ మాట వచ్చినా మౌగ్గి ఆ మాట తాను కూడా అనేవాడు. చీకటి వడలోపుగా అతనికి అగుడిసెలో ఉండే అనేక వస్తువుల పేర్లు నేటికీ వచ్చాయి.

పడక విషయంలో పెద్ద పేచీ వచ్చింది. పులిబోను లాగున్న అగుడిసెలో పడుకో వటం మౌగ్గికి ఎంత మాత్రమూ సమ్మతం కాలేదు. వాళ్ళు తలుపు మూసేస్తే, అతను కిటికీ గుండా బయటికి వెళ్ళాడు.

"వాది ఇష్ట ప్రకారమే పోనీ. ఇప్పుటి దాకా వాడు పక్కపైన వడుకుని ఎరగడన్నది గుర్తుంచుకో. వాడు మన విల్లవాడికి

బదులు పంపబడ్డవాడే అయితే మనవి విడిచి ఎక్కడికి పోడు," అన్నాడు మేనువా థర్త. మౌగ్గి వెళ్ళి, పాలం పక్కన స్వచ్ఛమైన వచ్చికనెల మీద వడుకున్నాడు.

అతనికి జరిగిన సంగతులన్నీ స్మరణకు వచ్చాయి. అనాడు బాఫీర ఏర్రపువ్వు తెమ్మన్నప్పుడతను కొండ కిందికి వెళ్ళి ఒక ఇంటి నుంచి కొంత నిప్పును ఒక చట్టిలో తస్కరించి అరణ్యానికి తెరిగి వెళ్ళాడు. గతరాత్రి అకేలా వేటలో పరాభవం పొందాడు. అతను మంద ఇచ్చే కిక్కి పాత్రుడయ్యాడు. మంద మౌగ్గి కోసం ఆ రాత్రంతా వెతికిందట, బాఫీర చెప్పాడు. మౌగ్గి ఆ రోజుల్లా ఎందుకొమ్మలతో చట్టిలోని నిప్పును రాజ చేస్తూ వచ్చాడు. ఆ రాత్రే కొండకిఖరాన మంద సమవేశమయింది. షేర్ ఖాన్ మాట్లాడాడు. షేర్ ఖాన్ కు మంద

కాలికో విప్పులను ఎగడవ్వాడు. ఆ తరవాత మౌగ్గి తన కోడెలమ్మ కుటుంబానికి విడ్డెలు చెప్పి వచ్చేకాడు.

అతను కళ్ళు మూపేలోపల అతని గద్దం కింద మెత్తని ముక్కు తగిలింది.

ఆ వచ్చినది పెద్దన్న-అంటే కోడెలమ్మ పెద్ద కొడుకు.

"ఛీ! ఛీ! నీ కోసం వెతుక్కుంటూ ఇరవై మైళ్ళు వచ్చినందుకిదా ఫలితం? నీ వెళ్ళు కట్టెల పొగ వాసవా, పశువుల కంఘా కొడు తున్నది. అప్పుడే మనిషి అయి పోయావు. లే, బుద్ధి తమ్ముడూ, నీకో వార్త తెచ్చాను," అన్నాడు పెద్దన్న.

మౌగ్గి వాణ్ణి కొగలించుకుని, "అర ఇంకాలో అంతా కులాసా?" అని అడిగాడు.

"ఎర్రపువ్వు కాలినవాళ్ళు తప్ప అంతా కులాసాయే. విను, షేర్ఖాన్ బొచ్చు బాగా కాలింది కాదూ? అది తిరిగి పెరిగేదాకా ఇంకెక్కడో వేటాడబోయాడు. తిరిగి వచ్చాక నీ దుమ్ములు వాయిస్గంగలో కలుపుతా నని శపథం చేశాడు," అన్నాడు పెద్దన్న.

"దావికేంలే? నేనూ చేశానొక శపథం. కాని చార్తలు తెలియటం అవసరం. నువ్వు మటుకు ఎప్పటి వార్త లప్పుడు చెబుతూ ఉండు—నా కొవ్వుడు నిద్ర ముంతు కొన్న

నాయకత్వం గురించి మాట్లాడే అధికారం లేదని మౌగ్గి అక్షేపించాడు. కాని మంద అతని అక్షేపణను తిరస్కరించి, "నేరు ముయ్యరా, మనిషి కూ నా!" అన్నది. ఆ మనిషికూన తనదని షేర్ఖాన్ అన్నాడు. మంద ఉద్రేకం చెంది మౌగ్గిని చంప నిర్ణయించింది. మౌగ్గి లేచి నిలబడి తన నిప్పుల చట్టిన మంద మధ్యకు విసిరాడు. విసిరే ముందు ఎండుకొమ్మను చట్టెలో పెట్టాడు. అది భగ్గున మండింది. మంటలూ, నిప్పులూ చూసి మంద హడలిపోయింది. షేర్ఖాన్ బొచ్చు కాలింది. మౌగ్గి అతన్ని సమీపించి, "లేచి నిలబడు, కుక్కా!" అంటూ

న్నది, పెద్దన్నా. కొత్త విషయాలు అలవ గొట్టాయి." అన్నాడు మోగ్లీ.

"నువ్వు మనుమల మాయల్లో పడి తోడేలు నన్ను సంగతి మరిచేవు సుమా?"

"ఎలా మరుస్తాను? నిన్నూ, మన గుహలో వాళ్ళనూ ఒక్కనాటికి మరవను. నన్ను మంద నుంచి వెళ్ళగొట్టా రన్నది కూడా మరవను."

"నిన్ను మళ్ళీ మరొకమంద నుంచి వెళ్ళ గొట్టకుండా చూసుకో. మనుమలు మను మలే. వాళ్ళు మాట్లాడుతుంటే చెరువులో కప్పలు బెకబెక లాడినట్టుంటుంది. నే నీ పారి వచ్చినప్పుడు వచ్చికబీడు చివర వెదుళ్ళ పొదలో నీ కోసం వేచి ఉంటాను," అని పెద్దన్న వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరవాత మూడు నెలలపాటు మోగ్లీ దాదాపు గ్రామద్వారం దాటి వెళ్ళలేదని చెప్పవచ్చు. అతను మనుమల పద్ధతులు అలవడుచు కోవటంలో నిమగ్నుడయ్యాడు. మొట్టమొదట అతని మొల కొక బట్ట చుట్టారు; అది చాలా దుర్భరమనిపించింది. తరవాత డబ్బు గురించి తెలుసు కోసరిపోయింది; అది చచ్చినా అర్థం కాలేదు. అలాగే పాలం దున్నటం వల్ల ప్రయోజనమేమిదో అంతుబట్ట లేదు.

ఈరి ఏల్లకారు అతనికి చాలా కోపం తెప్పించారు. అరణ్యంలో పెరిగినవాడు గనక అతను తన కోపాన్ని సులువుగా నిగ్రహించుకున్నాడు—అరణ్యంలో ప్రాణమూ, తిండి దక్కించుకోవాలంటే అవేశం కూడదు. కాని ఈరిఏల్లలు, తాను అటలకు రాడని, గాలిపటా లెగరెయ్యడని ఎద్దేవా చేసినా, తన మాటల ఉచ్చారణ చూసి వెటకారం చేసినా, చిల్పి చెండాడాలనిపించేది. కూసలను చంపటం అనుచితమని ఉరుకునేవాడు. తన కెంత బలం ఉన్నదో మోగ్లీకి కొంచెం కూడా తెలీదు. అరణ్యంలో తన కన్న చాలా బలం గల

జంతువులుండేవని అతనికి తెలుసు. గ్రామంలోవాళ్ళు మాత్రం అతనికి ఎద్దు కున్నంత బలం ఉన్నదనేవాళ్ళు.

మనుమల్లో ఉండే కుల వ్యత్యాసాలు మౌగ్గీకి బొత్తిగా తెలివ్వు. కుమ్మరివాళ్ళ గాడిద అడుసుగుంటలోకి జారిపడితే, మౌగ్గీ దాన్ని తోకవట్టి పైకిలాగి, సంతకు పోతున్న కుండలను సర్ది అమర్చటానికి సాయం చేశాడు. అది చాలా తప్పు. కుమ్మరి తక్కువ కులంవాడు. గాడిద మాట వేరే చెప్పేదేమిటి? పురోహితుడు మౌగ్గీని గట్టిగా మందలించాడు.

"నిన్ను కూడా ఆ గాడిద మీద కుండ లతో బాటు ఎక్కిస్తాను," అన్నాడు మౌగ్గీ పురోహితుడితో.

పురోహితుడు మెప్పువా మొగుడి దగ్గరికి వెళ్ళి, "కుర్రవెథవను సాధ్యమైనంత త్వరలో ఏదైనా వనిలో పెడితే మేలు," అని చెప్పాడు.

గ్రామపెద్ద మౌగ్గీని పిలిచి, "రేపటి నుంచి మువ్వ గేదెల వెంట వెళ్ళి వారిని మేపుకు వస్తూ ఉండు," అన్నాడు. మౌగ్గీకి అంతకంటే కావల్సినదేమిటి? తానిప్పుడు ఒక విధంగా గ్రామోద్యోగి అయ్యాడు గనక అతను ఆ సాయంకాలం రావించెట్టు కింద జరిగే సమావేశానికి వెళ్ళాడు. అది రచ్చ బండ. గ్రామపెద్దా, తలారీ, మంగలీ, పికారీ వాడు బలదేవుడూ అక్కడ చేరేవాళ్ళు, సాగ తాగేవాళ్ళు. చెట్టుకొమ్మల్లో కోతులు చేరి మాట్లాడుకునేవి. చెట్టు కింది అరుగు కలుగులో తామసాముండేది. అది సవిత్ర మైనది కావటంచేత దానికి ప్రతిరాత్రి పాలు ముట్టేవి. పెద్దలు చెట్టు చుట్టూచేరి, హుక్కాతాగుతూ, చాలా పొద్దుపోయినదాకా మాట్లాడుకునేవాళ్ళు. వాళ్ళు దేవతలను గురించి, మనుమలను గురించి, దయ్యా లను గురించి అద్భుతమైన విషయాలు చెప్పుకునేవాళ్ళు. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

7

బలదేవుడు అరణ్యమృగాలను గురించి అద్భుతమైన విషయాలు చెప్పేవాడు. దూరంగా కూర్చుని ఆ విషయాలు వినే పిల్లలకు కళ్ళు వెళ్ళుకొచ్చేవి: ఆ గ్రామం అరణ్యాన్ని ఆసుకునే ఉండటంచేత, లేళ్ళూ, అడవిపందులూ పొలాలలోపడి ధ్వంసం చేసేవి గనకా, సందెచికట్టి ఎప్పుడైనా పులి వచ్చి ఎవరో మనిషిని తాడుకుపోవటం బయగుతూ ఉండటంచేత, అరణ్యమృగాలను గురించే చెట్టు కింద విశేషంగా కబుర్లు సాగుతూండేవి.

బలదేవుడు తన కుప్పాకిని తొడల మీద అడ్డంగా పెట్టుకుని ఒకదాన్నిమించి మరొకటిగా అద్భుతమైన కథలు చెప్పేస్తుంటే మౌనంగా పొట్ట చెక్కిలైపోయేది; తాను నవ్వు కున్నట్టు తెలియరాకుండా అతను ముఖానికి చేతులు అడ్డం పెట్టుకునేవాడు.

బలదేవుడు చెప్పేవాడు: మెనువా కొడుకు నెత్తుకుపోయినది దయ్యపు పులిట. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం చచ్చిపోయిన పద్మి వ్యాపారస్తుడొకడు, దుర్గార్థుడు, దయ్యమై పులిని ఆవేశించాడట.

"ఇందులో అబద్ధమేమీ లేదు. ఆ పురన్ దాసుగాడి బాబాపుస్తకాలు తగలబెట్టినప్పుడు దొమ్మి బరిగింది చూశారా? ఆ దొమ్మిలో దెబ్బతగిలి వారి కాలికటి కుంటి అయి పోయింది. నేను చెప్పిన పులి ఉంది చూశారా? అదీ కుంటిదే. ఎందుకంటే దాని కాలి గుర్తులన్నీ ఒకటిగా లేవు," అన్నాడు బలదేవుడు.

"ఇకనేంమరీ?" అంటూ ముసలాళ్ళంతా తల లాడించారు.

"మీరు చెప్పేకునే కబుర్లన్నీ ఇంత ఆకాశపోకాశవేనా? ఆ పులి పట్టటమే

కుంటిదిగా పుట్టింది. ఈ మాట అందరికీ తెలుసు. నక్కపాటి ధైర్యం కూడా లేని జంతువులో పడ్డివ్యాపారి దయ్యం ఉన్న దనటం వట్టివిచ్చిమాట." అన్నాడు మౌగ్గి.

ఆశ్చర్యంతో బలదేవుడి నేట మాట రాలేదు. గ్రామపెద్ద పరకాయించి చూసి, "ఎవరది? ఓహో, అడివికుంకా? అంత తెలిసినవాడివైతే దాని చర్యం పట్టుకురా. పట్టుకొచ్చిన వాళ్ళకు సూరుదూపాయలు బహుమతి ఇస్తామని నర్కారువాడు ప్రకటించాడు. ఏమైనా నువ్వు పెద్దవాళ్ళ సంభాషణలో కలగజేసుకోకుండా ఉంటే మేలు," అని నలహాయిచ్చాడు.

మౌగ్గి లేచి నిలబడి, "జంబాకట్నం చి వింటున్నాను. బలదేవుడు ఒకటి రెండు సార్లు తప్ప, పక్కనే ఉన్న అరణ్యం గురించి ఒక్కముక్క నిజం చెప్పలేదు. ఆయన చూశాననే దయ్యాల కబుర్లూ, దేవుళ్ళ కబుర్లూ, ఏకాదాల కబుర్లూ ఎలా నమ్మటం?" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

బలదేవుడు చిరుబుస్సులాడాడు.

"ఆ అబ్బాయిని గొడ్ల వెంట త్వరగా పంపటం మంచిది," అన్నాడు గ్రామపెద్ద.

గ్రామానికి చెందిన కుర్రాళ్ళు తెల్లవారు కూనే పశువులను తోలుకుని ఉరి బయటికి వెళ్ళి, రోబల్లా వాటిని మేయనిచ్చి, చీకటి వేళకు అక్కకు తిరిగి వస్తారు. పిల్లలు పశువుల మంద వెంట ఉన్నంతకాలమూ వారికి అపాయం లేదు. ఎందుకంటే, పులి కూడా మందగా ఉన్న పశువుల చాయ లకురాదు. కాని పిల్లలు ఏ పూలగుత్తులు కొయ్యటానికో, తొండలను తరుముతూనే మందకు దూరం వెళ్ళితే వారికి అడవి జంతువుల వల్ల భయం ఏర్పడుతుంది.

తెల్లవారగానే మౌగ్గి "రాముడు" అనే యన్నపోతు మీద ఎక్కి బయలుదేరేవాడు. గేదెలు ఒక్కటొక్కటే లేచి అతని వెనకగా బయలుదేరేవి.

పశువులు మేసే ప్రదేశం నిండా తుప్పలూ, రాళ్ళూ ఉండేవి. అది ఎగుడు దిగుడుగా ఉండేది. పశువులు పల్లాలలోకి ప్రవేశించి కంటికి కనిపించకుండా పోయేవి.

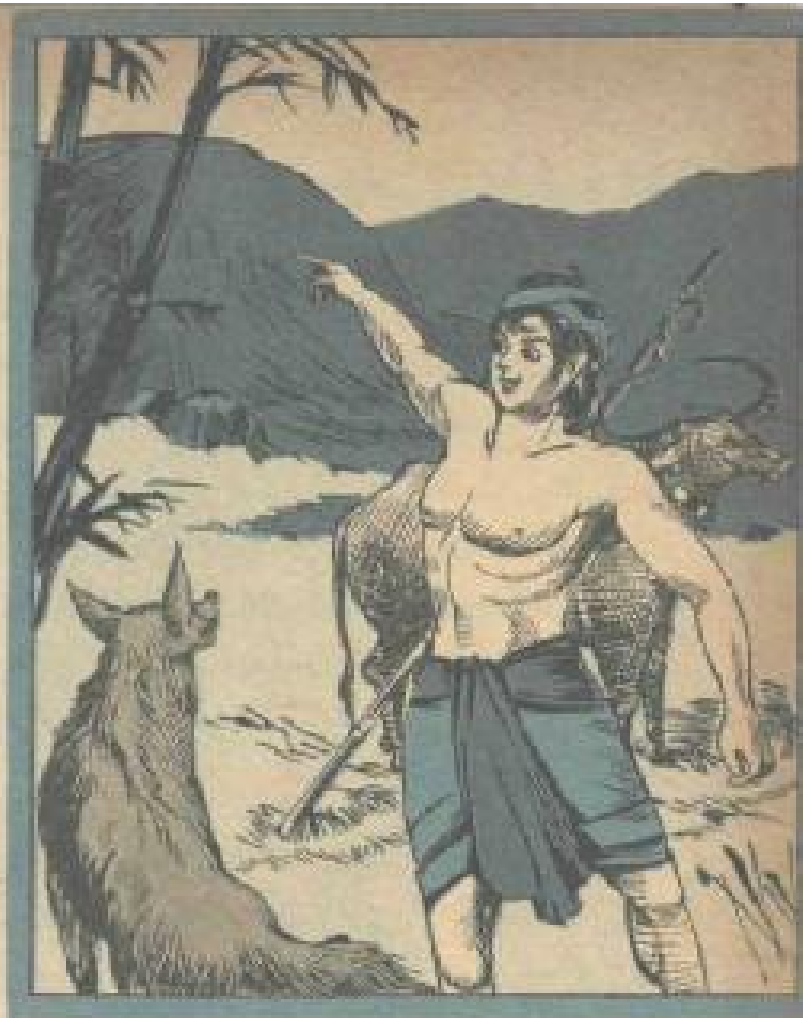
మౌగ్గి తన మంచను అరణ్యం నమి పావెకి, వాయునగంగ ఒడ్డుదాకా తోలుకు పోయి, "రాముడి" మీది నుంచి దిగి, అక్కడి వెదుళ్ళలో ప్రవేశించాడు. అక్కడ అతని కోసం "అన్న" వేచి ఉన్నాడు.

"నీ కోసం ఎన్నో రోజులుగా కాచుకుని ఉన్నాను. ఈ పశువుల కావరి పనేమిటి నీకు?". అని అన్న మౌగ్గిని అడిగాడు.

"అలా ఏర్పాటయింది. కొంతకాలం నేను పశువులు కావాలి. పేరభావం ఏం చేస్తున్నాడు?" అని మౌగ్గి అడిగాడు.

"వాడు మళ్ళీ ఈ ప్రాంతాలకు తిరిగి వచ్చి, నీ కోసం మహా చూశాడు. కాని అక్కడ వేట సాగక మళ్ళీ ఎటో వెళ్ళాడు. వాడు నిన్ను చంపాలనే ఉన్నాడు," అన్నాడు అన్న.

"సరే, పేరభావం తిరిగి వచ్చేదాకా నువ్వు గాని, మరో అన్నగాని ఆ కనిపించే మిట్ట మీద కూర్చుని, పొద్దున నేను పశువులను తోలుకుని వచ్చేటప్పుడు నాకు కనబడుతూ ఉండండి. వాడు తిరిగి రాగానే, మైదానం

మధ్యనుండే కందకంలో నన్ను నువ్వు కలుసుకో. వాడి అచూకీ నాకు తెలుస్తూ ఉండటం అవసరం," అన్నాడు మౌగ్గి.

అన్నను పంపేసి అతను చెట్టునీడ చూసుకుని, పడుకుని నిద్ర పోయాడు. చుట్టూ పశువులు మేస్తున్నాయి.

గొడ్ల కాయట మంత తిరిక వని మరొకట ఉండదు. గొడ్ల కాసే పిల్లలకు రోజల్లా ఏమీ వనిలేదు. పశువులు మేత మేస్తూ, కడు లుతూ, మళ్ళీ మేస్తూ రోజల్లా గడిపేస్తాయి. అవి అరవనన్నా అరవవు. గేడెలు మేసి నంతసేపు మేసి, ఏ నీటి గుంటో, ఋరద గుంటో చూసుకుని, అందులో పడుకుని

ముట్టలు మాత్రమే బయటికి పెడతాయి. గొడ్డ కాసే పిల్లలకు ఎప్పుడైనా ఒక్కసారి గొడ్డ కేక ఆకాశంలో నుంచి అన్నవ్వుంగా విని పిస్తుంది. ఏ గొడ్డయినా చచ్చి దాని కళ్ళ పడిందో, ఆ గొడ్డ రివ్వున నేల కేసి పిస్తుంది. దాన్ని గమనించి అనేక ఇతర గొడ్డలు అనేక మైళ్ళ దూరం నుంచి వచ్చి, చచ్చిన గొడ్డు మీద వారి, అన్నీ కలిసి గొడ్డు కళిబరాన్ని ఏక్కు తింటాయి.

పిల్లలు కొంత సేపు నిద్రపోతారు. కొంత సేపు తుంగతో బుట్టలు అల్లుతారు. లేకపోతే అడివి కాయలు ఏరుకొచ్చి మాలలు కడతారు. తొండలూ, పాములూ తిరుగుతుంటే వాటిని గమనిస్తారు. లేకపోతే మట్టితో ఇల్లు కడతారు, రాజులనూ, రాణులనూ, డేవతలనూ తయారు చేసినట్టు వదిలిస్తారు. పొద్దు వాలగానే పిల్లలు గొడ్డను కేక పెడతారు. అవి తామున్న చోటు నుంచి లేచి, కదిలి, పిల్లల వెంట గ్రామానికి తిరిగి పోతాయి.

మౌగ్గీ పశువులను తోలుకుని వచ్చే టప్పుడు ప్రతి ఉదయమూ మిట్టకేసి చూసే వాడు. అతని అన్నలలో ఎవడో ఒకడు దాని మీద కనిపించేవాడు, అంటే పేర్ఖాన్ ఇంకా తిరిగి రాలేదన్నమాట. అతను రోజూ నీడ పట్టున వడుకుని నిద్రపోయి, తన అరణ్య జీవితం గురించి కలలు కనేవాడు. పేర్ఖాన్ నిజంగానే వచ్చి ఉంటే, వాడు అరణ్యంలో ఏమూల తన కుంటి కాలుతో తప్పటదుగు వేసినా మౌగ్గీకి తెలిసి ఉండేదే ననుకోవచ్చు.

చిట్టచివరకు ఒక ఉదయం మౌగ్గీకి మిట్ట మీద తన అన్నలలో ఒకడూ కనిపించలేదు. మౌగ్గీ తనలో తాను నవ్వుకుని అనాడు పశువులను కందకం వక్కన ఉన్న ఎర్ర తంగేడు చెట్టు కేసి తోలుకు పోయాడు. అక్కడ పెద్దన్న వేచి ఉన్నాడు. అతని ఒంటి పైన రోమాలన్నీ విక్కబొడుచుకుని ఉన్నాయి. "పేర్ఖాన్ వచ్చాడు," అన్నాడు అన్న రొప్పుతూ. —(ఇంకా వుంది)

అరణ్యపురాణం

8

“అన్న” వెంటి మీద రోమాలు నిక్కబొడుచుకుని ఉన్నాయి.

“నిన్ను మభ్యపెట్టటానికి షేర్‌ఖాన్ నెల రోజులపాటు ఎటో వెళ్ళాడు. వాడు తబకిని వెంటబెట్టుకుని నిన్ననే కొండలు దాటి సీకోసం వెతుక్కుంటూ వచ్చాడు,” అన్నాడు అన్న వగర్బుతూ.

మౌగ్గీ ముఖం చిట్టించి, “షేర్‌ఖాన్ ను నేను ఖాతరు చెయ్యను. కాని తబకి జత్తుల మారివాడు,” అన్నాడు.

అన్న పెదవులు నాక్కుంటూ, “భయపడకు. శెల్లవారుజామున తబకిని కలిగిను. అనక్కాడు నాతో అంతా చెప్పేశాడు. అంతా విన్నాక వాడి సదుము విరగొస్తే నులే. ఆవాళ సాయంకాలం నుపు గ్రామానికి తిరిగి వెళ్ళుటప్పుడు గ్రామద్వారం వద్ద కాపు వెయ్యాలని షేర్‌ఖాన్ ఆలోచనట.

వాడిప్పుడు వాయిన్‌గంగ పెద్ద కనుమలో ఉన్నాడు,” అన్నాడు.

“వాడివాళ తిండి తిన్నాడా, లేక పరగడుపున వేటాడుతున్నాడా?” అని అడిగాడు మౌగ్గీ.

ఇది చాలా ముఖ్యమైన ప్రశ్న. దాని సమాధానం పైన మౌగ్గీ చావు బతుకు లాభాపది ఉన్నాయి.

“తెల్లారుజామునే ఒక పందిని చంపాడు. పూటుగా తిన్నాడు, తాగాడు. షేర్‌ఖాన్ గాడి సంగతి నీకు తెలిదా? పగబట్టి నవ్వు దైనా ఒక పూట పస్తుండలేదు, వెధవ,” అన్నాడు అన్న.

“వెధవ, చవట వెధవ! కూన కన్న కూడా అన్యాయం! తిని తాగాడా? తాను నిద్రపోయి లేచేదాకా నేను కనిపెట్టుకుని ఉంటాననా వాడి ఉద్దేశం? ఇప్పుడెక్కడ

పడుకుని ఉన్నాడు? మనం పదిమందిమీ ఉంటే వాడి అంతు తేల్చేవని! వాడి వాసన తగిలితే తప్ప ఈ దున్నలు వాడి మీదికి పోవు. నాకేమో వాటి భాష తెలిసి చావదు. వీటికి వాడి వాసన తగిలేటట్టు తేలుకు పోగలమా?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"వాసన తెలియరాకుండా వాయినగంగ ప్రవాహం వెంబడి చాలాదూరం ఈదుకు పోయాడు." అన్నాడు అన్న.

"అది తబకిగాడి ఆలోచన అయి ఉండాలి. షేర్ ఖాన్ మొహానికి అంత తెలివి తేటలు కూడానా?" మౌగ్గి నేట్లో వేలు వేసు కుని కొంచెంసేపు ఆలోచించాడు. "ఈ పెద్ద

కనుమకొన మైదానం మీదుగా పోతే అర మైలు దూరంలో ఉన్నది. మందను అరణ్యంకుండా కనుమ తల దగ్గిరికి తీసుకు పోయి, కనుమలోకి తోలగలను. కాని షేర్ ఖాన్ రెండో చివర నుంచి చల్లగా జారు కుంటాడు. ఈ చివరను ఎలాగైనా అడ్డాలి. అన్నా, నీవు మందను రెండుగా చీలదీయ లేవా?" అన్నాడు.

"అది నాపల్ల అయేవని కాదులే. అందుకు తగినవాణ్ణి తెచ్చాగా?" అంటూ అన్న పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి ఒక గుంట లోకి దూకాడు.

అందులో నుంచి ఒక పెద్ద తల బయట కికి వచ్చింది. ఆ క్షణంలోనే వేటాడే తోడెలు పిలుపు కూత చుట్టూ ప్రతిధ్వనించింది.

"అకేలా! అకేలాయే!" అంటూ మౌగ్గి అనందంతో చప్పట్లు చురిచాడు. "నువ్వు నన్ను మరి చిపోవని తెలుసు, అకేలా. ఇప్పుడు మనకు చేతనిండా బోలెడు పని! ఈ మందను రెండుగా చీలదీయి, అకేలా. ఆడపశువులనూ, దూడలనూ ఒక మంద గానూ, ఎద్దులనూ, దున్నలనూ ఒక మంద గానూ వేరు చెయ్యి," అన్నాడు.

అకేలా, అన్నా మంద మధ్యగా పరిగెత్తుతూ, మౌగ్గికి కావలసినట్టుగా మందను

రెండుగా విడగొట్ట సాగారు. ఒక మందలో ఆడవశువులూ, దూడలూ ఉన్నాయి. ఆడ వశువులు కళ్ళు పెద్దవిచేసి, కాళ్ళతో నేలను గోరాడుతున్నాయి. తోడెళ్ళలో ఏ ఒకటి ఒక్క క్షణం కదలకుండా నిలబడినా, కాళ్ళతో మట్టగించి చంవటాని కవి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. రెండో మందలోని ఎద్దులూ, దున్నులూ ముక్కులతో ఋసలు కొడుతూ మరింత భయంకరంగా ఉన్నాయి. కాని నిజాని కవి ఆడవశువులంత ఆపాయకర మైనవి కావు. దూడల ప్రాణాలకు తమ ప్రాణాలను అడ్డంవేసే ఆడవశువులే నిజంగా రోద్రమైనవి.

త్వరలోనే మందలు చక్కగా విడి పోయాయి. ఆరుగురు గొడ్లకాసే పిల్లలైనా ఈ పని ఇంత చక్కగా చేసి ఉండరు.

"తరవాత ఏమిటి? మందలు మళ్ళీ కలిసి పోగలవు," అన్నాడు అకేలా.

"మగవశువుల మందను ఎడమ వక్కగా తోలు, అకేలా," అంటూ మోగి "రాముడి" మీద ఎక్కి కూర్చుని, "అన్నా, మా మంద వెళ్ళాక రెండో మందను కనుమ దిగువకు తోలు," అన్నాడు.

"కనుమలోకి ఎంతదూరం తేల మన్నావు?" అని అన్న అదిగాడు.

"కనుమ గోడలు పెర్రఖాన్ దూకలేనంత ఎత్తుండే చోటికి మందను చేర్చి, మేము అవతల చివర నుంచి వచ్చేదాకా వాటిని అక్కడే ఉంచు," అన్నాడు మోగి.

అకేలా మగవశువుల ముందు నిలబడి అరిచే నరికి, అవి అకేలా మీదికి వరుగు తీశాయి. అకేలా వాటికి అందకుండా ముందు పరిగెత్తుతూ వాటిని చుట్టు దారిన కనుమ తల వేపు తీసుకుపోయాడు. ఈలోపుగా అన్న ఆడవశువుల మందను కనుమ దిగువ చివరకు చేర్చాడు.

పెర్రఖాన్ కనుమలో సెద్రపోతున్నాడు. అసలే పిరికి ప్రాణి, తిని తాగి ఉన్నాడేమో

పోరాడటం అతనికి సాధ్యంకాదు. కనుమ ఎగువ నుంచి దిగువకు వాలుగా ఉంటుంది. కనుమ దిగువన ఆడపశువుల మందను అడ్డం ఉంచి, పై నుంచి మగపశువుల మందను దూకుడుగా పరిగెత్తించినట్లయితే, షేర్ ఖాన్ మధ్య నలిగి చస్తాడు. వాడు మగ పశువుల పొదఘట్టనకు చాపక ఆడపశువుల మంద కేసి వెళ్ళాడే, అవి వాణ్ణి కొమ్ములతో చీల్చి చంపేస్తాయి.

ఇదే మౌగ్గీ ఆలోచన.

మౌగ్గీ ఎక్కి ఉన్న "రాముడు"తో సహా, మగపశువులమంద, చుట్టు చారిన కొండ ఎక్కి కనుమ పై చెవరను చేరుకున్నది. ఇంకా పశువులకు షేర్ ఖాన్ వాసన తగలలేదు. మౌగ్గీ కనుమ గోడలను పరికిలించాడు. అవి నిటారుగా ఉన్నాయి. వాటి పైకి లతలు ఎగబాకుతున్నాయి. షేర్ ఖాన్ కు ఆ గోడలను ఎగబాకటం అసాధ్యం. వాడు కనుమలో చెక్కిపోయాడు.

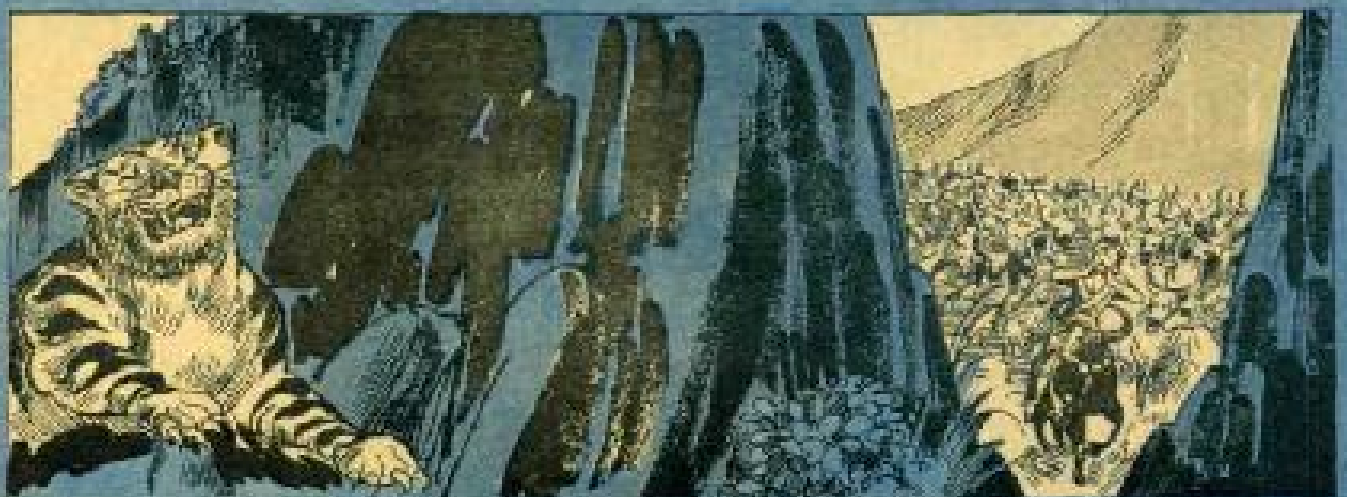
"మనం పచ్చినట్టు షేర్ ఖాన్ కు చెబుదాం," అంటూ మౌగ్గీ పెద్దగా నవ్వి, మూతికి చేతులు అడ్డం పెట్టి, కనుమ దిగువ కేసి కేకపెట్టాడు.

ఆ కేక కనుమ వెంబడి ఉండే ప్రతి కొండరాతి నుంచి ప్రతిధ్వనించింది.

షేర్ ఖాన్ మత్తుగా అవలించి, "ఎవరా పిలిచేది?" అన్నాడు.

"నేనే, మౌగ్గీని. శిఖరాన సమావేశానికి వెళుతుంది పద!" అంటూ మౌగ్గీ, "అకేలా, మందను దిగువకు తరుము. రాముడూ, దొడుతయ్యి," అని తొందర చెశాడు.

మగపశువులమంద మహాప్రవాహం లాగా కనుమ వెంబడి వరుగు ప్రారంభించింది. అకేలా వెటకేకలు వేశాడు. మందల పొదఘట్టనకు రాళ్ళూ, ఇసుకా చిందరవందరగా లేచాయి. దిగువకు పొతున్నకొద్దీ వాటి వేగం హెచ్చింది. రాముడికి పులివాసన తగిలి గట్టిగా రంకెపెట్టింది. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

9

కొరుడున్నల మంద శిలాపాతంలాగా కనుమ ఎగువ నుంచి దిగువకు దూకుతూ రాసాగింది. దాని ముందు ఎంతటి పులి నిలువలేదు. బలహీనమైన దున్నలు పక్కలకు నెట్టివేయ బడ్డాయి. అవి లతలను తెంచుకుంటూ దిగువకు పరిగెత్తాయి.

దున్నల పదఘట్టన షేర్ ఖాన్ కు విన బడింది. షేర్ ఖాన్ లేచి కనుమ దిగువ కేసి ఒళ్ళు అడించుకుంటూ పోతూ, తప్పించు కునే మార్గం కోసం చూడసాగాడు. కాని కనుమ పక్కలు చాలా నిటారుగా ఉండటం చేత అతను ముందుకే పోవలసి వచ్చింది. భుక్తయాసమూ, తాగిన మత్తూ ఇంకా దిగి పోలేదు. తిరగబడి పోట్లాడే ఇచ్చ షేర్ ఖాన్ లో కొంచెం కూడా లేదు. ఒకవేళ పోట్లాడవలసే పస్తే దూడలతో ఉన్న అడ పశువులను ఎదుర్కొనే కన్న దున్నలను

ఎదుర్కోవటమే హెచ్చు కేసుమని షేర్ ఖాన్ కు తెలియకపోలేదు.

ఇంతలో "రాముడి" కాళ్ళకింద ఏదో మెత్తగా పడి నలిగింది. దాని వెనక వచ్చిన దున్నలలో బలహీనమైనవి కాలు నిలుప లేక, ఒరిగిపోవటం కూడా బరిగింది.

దున్నలన్నీ, అడపశువులతో సహా కనుమ దిగువనున్న మైదానం మీదికి వచ్చేకాయి. మౌగి "రాముడి" ఏపు మీది నుంచి కిందికి జారి, ఎడాపెడా ఉన్న దున్నలను చెదర గొట్టుతూ, "అకేలా, వాటిని వేగం చెదర గొట్టు, లేకపోతే తమలో కాము కుమ్ము లాడుకుంటాయి," అని కేకపెట్టాడు. అతను "హే! హే!" అంటూ పశువులను శాంత పరిచాడు.

షేర్ ఖాన్ ను మరి తొక్కించ వలసిన పని లేదు. అతను అప్పుడే ప్రాణాలు వదిలాడు.

అట్ట చివరి బొమ్మ

అతని కళేబరం కోసం అప్పుడే గద్దలు వచ్చేస్తున్నాయి.

తిరిగి కనుమ ఎగువకు ఉరకటానికి సిద్ధంగా ఉన్న పశువుల ఉద్రేకాన్ని అకేలా, అన్నా కలిసి తగ్గించారు. వాళ్ళు పశువుల కాళ్ళను చిన్నగా కొరికారు.

"పిర్ బాన్ కుక్కవాపు చచ్చాడు. వాడి తోలు తీసుకుపోయి రచ్చబండ దగ్గర తగిలిస్తే రంజుగా ఉంటుంది," అంటూ మౌగ్గి, తన మెడలో ఎప్పుడూ పొదితోబాటు వెళ్ళాడే కత్తిని పైకి తీశాడు.

మనుమల మధ్య పుట్టిపెరిగిన కుర్రాడెవడూ ఒంటరిగా పులిచర్యం ఒలదగలిగి

ఉండడు, కాని జంతువు మీద చర్యం ఎలా అమరి ఉండేదీ మౌగ్గికి తెలుసు. తోడేళ్ళు రెండూ చర్మాన్ని అతను కోరినప్రకారం పక్కలకు లాగి సహాయం చేస్తూంటే, మౌగ్గి ఒక గంటసేపు చాలా క్రమపడి ఆ చర్మాన్ని ఒలుస్తూపోయాడు.

కంతలోనే ఎవరితో తెయ్యి అతని భుజాన పడింది. అతను తల ఎత్తి చూసే సరికి, తుపాకితో సహా బలదేవుడు కనిపించాడు. దుస్సుల దొడు గురించి గ్రామంలోని కుర్రాళ్ళు బలదేవుడికి వార్త అందించారు. పశువులను కాయటంలో ఆక్రద్ద చేస్తున్నందుకు మౌగ్గిని మందలించామని బలదేవుడు

బయలుదేరి వచ్చాడు. మనిషి రాక వసి కట్టగానే తోడెళ్ళు రెండూ అక్కణ్ణించి చల్లగా జారుకున్నాయి.

"నీ కేమన్నా మతి ఉందా లేదా? ఒంటరిగా పులి చర్మాన్ని ఒలుద్దామనే? దున్నులు దీన్ని ఎక్కడ చంపాయి? ఇదా కుంటి పులేనే! దాన్ని చంపిన వాళ్ళకి నూరు రూపాయలు బహుమానం ఇస్తారు కూడానూ. దీని తోలు తీసుకుపోయి తొడ్డి వారలో చూపి, బహుమానం తెచ్చినప్పుడు అందులో నీ కొక రూపాయి ఇస్తాలే. పశువులను దొడు తీయనిచ్చినందుకు ఈసారికి నిన్ను క్షమిస్తాం," అన్నాడు బలదేవుడు.

మౌగ్గి పులిచర్మం కొయ్యటం కానిస్తూనే తనలో తాను గొణుక్కున్నాడు. "అలాగా? నువ్వు చర్మం పట్టుకుపోయి నూరు రూపాయలు వుచ్చుకుని అందులో ఒకటి నాకిస్తావా? నాకు ఈ చర్మంతో వేరేవని ఉన్నదే మరి!" అనుకున్నాడు.

పులి చాపగానే దాని అత్త తనను వేధించ కుండా దాని మీసాలు కాల్చటం ఏకారీలకు అలవాటు. బలదేవుడు పులిమీసాలు కాల్చి తోతే మౌగ్గి కసిరాడు.

బలదేవుడు కోపంగా, "ఒరే, ఎవరినో తెలుసా? గ్రామానికి పెద్ద వేటగాణ్ణి. అదృష్టం కలిసొచ్చి, దున్నులు పులిని

తెక్కెళాయి. నేను నీకు బహుమానంలో
అణా కూడా ఇవ్వను సరేగదా, మెత్తగా
తన్నిస్తాను. ముందా పులిని వదిలిపెట్టి ఇవ
తలికిరా!" అని గద్దించాడు.

"ఈ పండు కోతితో నాకేమిటి? అకేలా,
ఈ మనిషి, చూడు, నన్ను చీకాకుపెడు
తున్నాడు," అని మౌగి కేకపెట్టాడు. అతను
చర్మం ఒలవటం ఇంకా కాలేదు.

మరుక్షణమే బలదేవుడు నేల మీద
బోల్లాపడి ఉన్నాడు. ఒక తోడేలు అతని
మీద నిలబడి ఉన్నది. మౌగి పళ్ళు విగ
బట్టి, "నువ్వన్నది నిజమే, బలదేవ్.
నీ నుంచి నాకు ఒక అణా కూడా రాదు.
ఈ పులికి నాకూ మధ్య పాత పగ—చాలా
పాత పగ—ఉన్నది. చివరికి నేను
నెగ్గాను," అన్నాడు.

పదేళ్ళ క్రితం బలదేవుడు అకేలాకు అలా
లోంగి ఉండకపోను. అదిగాక, పులి మీద
పగబట్టిన మనిషికి సహాయవడే తోడేలు

నెలా ప్రతిఘటించాలో అతనికి అంతుబట్ట
లేదు. అతని కిదంతా కనుకట్టులాగున్నది.

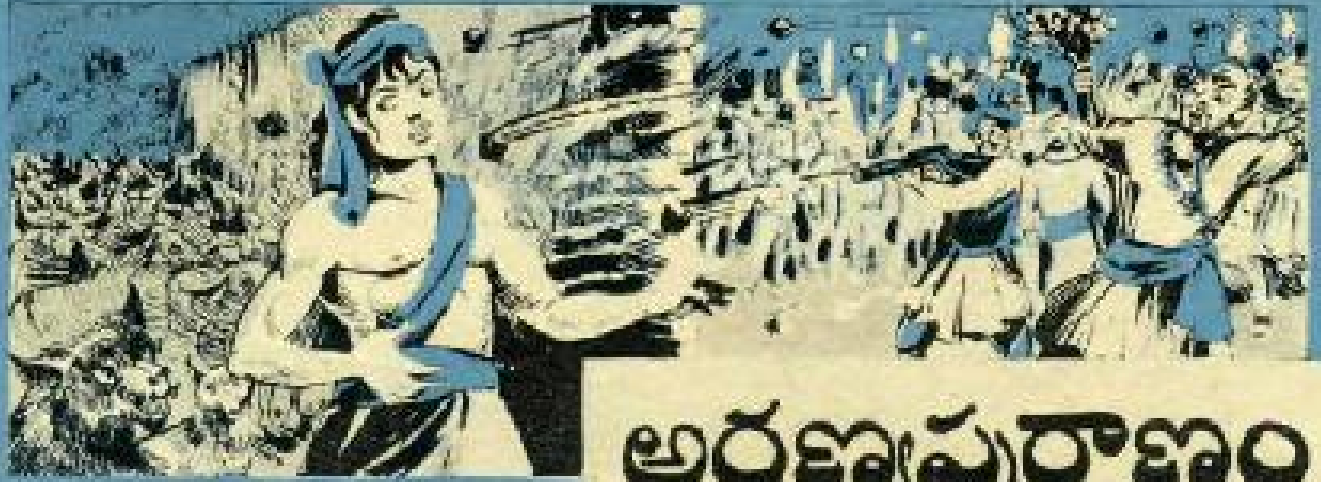
"మహారాజా, నేను వయసు మళ్ళిన
వాణ్ణి. మీమ్మల్ని మామూలు గొడ్లకావరి
కింద జమకట్టటం పొరపాటే. నేను లేచి
వెళ్ళిపోతాను. మీ నౌకరు నన్ను చీల్చి
చెండాడదుగద?" అన్నాడు బలదేవుడు.

"వెళ్ళు. మరోసారి నా వేటలో జోక్యం
కలిగించుకోకు. అతన్ని వెళ్ళిపోని, అకేలా!"
అన్నాడు మౌగి.

బలదేవుడు లేచి సాధ్యమైనంత శీఘ్రంగా
గ్రామానికి వెళ్ళిపోయాడు. మౌగి బ్రహ్మ
రాక్షసిగా మారిపోతాడేమో నన్నట్టుగా
అతను తిరిగి తిరిగి చూస్తూ వెళ్ళాడు.
అతను గ్రామంలోకి వెళ్ళి చెప్పిన భూత
ప్రేత ఇంద్రజాల కథ విని పూజారి నిశ్చేష్టు
డైపోయాడు.

పులి చర్మం ఒలవటం పూర్తి అయినరికి
చీకటి పడుతున్నది. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

10

మౌగ్గి పులి చర్మం ఒలపటం పూర్తి చేసి, "దీన్ని మనం ఎక్కడన్నా దాచి, మందలను మళ్ళించుకుపోవాలి. కాస్త సహాయం చెయ్యి, అకేలా!" అన్నాడు.

సంబిచికట్లలో మంద మళ్ళింది. వాళ్ళు గ్రామాన్ని సమీపించే సరికి దివిటీలు కనిపించాయి, గుడి నుంచి గంటలమోతా, శంఖాలమోతా వినిపించింది. ద్వారం వద్ద గ్రామస్థులలో సగంమంది అతనికోసం నిరీక్షిస్తూ నిలబడ్డారు.

"నేను షేర్ఖాన్ ను చంపాను కాదా? అందుకై ఉంటుంది, బసం యంతమంది చేరారు," అనుకున్నాడు మౌగ్గి.

కాని అతని మీద రాళ్ళ వర్షం కురిసింది. "మాయావి! తోడేలు కొడుకు! అడివి విశాచం! వెళ్ళిపో! త్వరగా పొకపోయావో నిన్ను పూజారి మళ్ళి తోడేలుగా మార్చే

స్తాడు. కాల్పు, బలదేవ్, తుపాకీపెల్లు!"

అని గ్రామస్థులు కేకలు పెట్టారు.

బలదేవుడి తుపాకీ థామ్మని పేలింది. ఏదో దూడ బాధతో అక్రొశించింది.

"చూశావా? గారడీ! వాడు తుపాకీ గుళ్ళను వక్కకు తప్పించగలడు, బలదేవ్. అది నీ దూడే," అన్నాడు గ్రామస్థులు.

"ఎమిటిదంతా?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"ఈ నీ సోదరులకూ, తోడేళ్ళమందకూ అతే తేడా లేదు. దీనికంతా అర్థమేమంటే ఏళ్ళు నిన్ను బహిష్కరించబోతున్నారు," అన్నాడు అకేలా.

పూజారి చేతిలో తులసిమండ ఒకటి పట్టుకుని ఈపుతూ, "ఒరే, తోడేలా! తోడేలుకూనా! వెళ్ళిపో!" అని అరిచాడు.

"మళ్ళినా? లోగడ మనిషి నని వెళ్ళి పొమ్మన్నారు. ఈసారి తోడేలు నని వెళ్ళి

అట్ట చివరి బొమ్మ

పొమ్మంటున్నారు. పోదాం పద, అకేలా," అన్నాడు మౌగ్గీ. ఒక స్త్రీ మంద కేసి పరిగెత్తు కుంటూ వచ్చింది. ఆ మనిషి మెప్పువా.

"నాయనా! నా తండ్రి! నువ్వు మంత్ర గాడివిట; తలుచుకుంటే జంతువుగా మార తావుట—వాళ్ళు అంటున్నారు. నేను వమ్మను. అయినా వెళ్ళిపో, లేకపోతే వాళ్ళు నీ ప్రాణం తీస్తారు. నువ్వు నడూ చావుకు పగ తీర్చావని నాకు తెలుసు," అన్నదామె.

"వెనక్కురా, మెప్పువా! లేకపోతే నిన్ను కూడా రాళ్ళతో కొడతాం," అని జనం కేకలు పెట్టారు.

ఒక రాయి వచ్చి మౌగ్గీ మూతి మీద తగిలింది. అతను వికృతంగా నవ్వి, "వెనక్కుపో, మెప్పువా. ఇది సాయంకాలం పూట చెట్టు కింద చేరి వాళ్ళు చెప్పుకునే విచ్చికథల లాంటిది. సెలవియ్యి. నేను మందను అతి వేగంగా తోలబోతున్నాను గనక నువ్వు వెనక్కు దొడుతయ్యి. నేను మంత్రగాణ్ణి మటుకు కాను. సెలవు, మెప్పువా!" అన్నాడు.

తరవాత, మందను తోలమని అతను అకేలాను హెచ్చరించాడు.

గేదెలు ఇల్లు చేరుకోవాలనే తొందరలోనే ఉన్నాయి. అకేలా అరుపు అవసరం లేకుం

దానే అవి సుడిగాలి లాగా ద్వారంకుందా
దొడు తీశాయి. పూజారి పక్కకు పారిపోతూ
తేకలు పెట్టాడు. జనం చిందరవందరగా
చెదరిపోయారు.

"నేను ఒకటి అరా కాజేశానేమో, లెక్క
పెట్టుకుని చూసుకోండి. ఇక నేను
మీ గేదెల్ని కాయబోను. పిన్నలకూ, పెద్ద
లకూ అందరికీ—సెలవు. మెప్పువాను
చూసి ఊరుకున్నాను గాని, లేకపోతే తోడేళ్ళు
మందను తెచ్చి మీ వీధులలోనే మిమ్మల్ని
వేలాడి ఉండును," అంటూ మౌగిలి గిరున
వెనక్కు తిరిగి, అకేలా వెంట నడుస్తూ
బయలు దేరాడు.

అకాశం కేసి నక్షత్రాలను చూస్తే అతనికి
అనందం కలిగింది. "ఇక మనుషుల
బోనుల్లో పడుకునే గతి వాకు లేదు. పేర్
బాస్ చర్యం తీసుకుని వెళ్ళిపోదాం...పద్దు,
గ్రామం జోలికి మనం పోవద్దు. మెప్పువా
యిన్నాళ్ళూ నన్ను చాలా దయగా
చూసింది," అన్నాడు మౌగిలి.

ఇంతలో చంద్రోదయమై, మైదాన
మంతటా వింది అరబోసినట్టు వెన్నెల
ప్రసరించింది. ఆ వెన్నెలలో గ్రామస్థుల
కొక విచిత్ర దృశ్యం కనబడింది. మౌగిలి
నెత్తిన ఏదో పెట్టుకుని నడుచుకుంటూ
పోతున్నాడు, అతని వెనకగా రెండు తోడేళ్ళు

నడుస్తున్నాయి. అది చూసి వెళ్ళి గ్రామ స్థులు గుడి గంటను మరింత గట్టిగా వాయించి, కంఠాలను మరింత బలంగా ఒత్తారు. మెస్సూవా ఏడ్చింది. బలదేవుడు తన ఆరవ్యానుభవాలకు చిలవలూ, పలవలూ కల్పించి చెబుతూ, చివరకు తాను, అకేలా వెనక కాళ్ళ మీద నిలబడి మనిషి లాగా మాట్లాడడం స్వయంగా చూశాననే దాకా వెళ్ళాడు.

మౌగ్గీ, రెండు తోడేళ్ళనూ వెంట బెట్టు కుని, మంద సమావేశమయే శిఖరాన్ని చేరే సరికి చంద్రుడు ఆస్తమించుతున్నాడు. వాళ్ళు శిఖరం పక్కనే వున్న తోడేలమ్మ గుహ వద్ద ఆగారు.

"మనిషి మంద నుంచి నన్ను తరిమే శారమ్మా. షేర్ఖాన్ చర్యం తెచ్చాను," అన్నాడు మౌగ్గీ.

తోడేలమ్మ లేచి వచ్చి, చర్యం కేసి తృప్తిగా చూసి, "నీ కోసం వాడొచ్చిన

ఆ నాడే ఆ మాట చెప్పారా, కప్పాయ్. మంచి పని చేశావు," అన్నది.

"బాగా చేశావు, తమ్ముడూ. నువ్వు లేక పోతే మా కేమీ తోచలేదు," అంటూ పాదలలో నుంచి బాఫీర వచ్చాడు.

మౌగ్గీ పలకరాతి మీద పులిచర్మాన్ని పరిచి, నాలుగుపక్కలా నాలుగు వెదురు శీలలు గుచ్చాడు. అకేలా వచ్చి దాని మీద పడుకుని, మౌగ్గీని మొదటి సారి తెచ్చి నప్పుడులాగే, "చూడండి, తోడేళ్ళలారా! బాగా చూడండి!" అన్నాడు.

అకేలా నాయకత్వం తొలగాక మంద చాలా దెబ్బ తిన్నది. మిగిలిన తోడేళ్ళు అకేలాతో బాటు మౌగ్గీని కూడా తమకు నాయకత్వం వహించమని కోరారు.

"నన్ను మనిషి మంద నుంచి, తోడేళ్ళ మంద నుంచి కూడా పంపేశారు. నేను ఒంటరిగానే వేలాడతాను," అన్నాడతను.

—(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

11

మౌగి మనుమల చేత వెళ్ళగొట్టబడి అరణ్య జీవితానికి తిరిగి వచ్చి, మంద సమావేశమయే కొండశిఖరం మీద షేర్‌ఖాన్ చర్మం గుచ్చి, తాను ఇకముందు మందతో కలిసి వేటాడనని, తన నలుగురు తోడే లన్నలతో కలిసి మాత్రమే వేటాడతానని, ప్రకటించాడు.

తరువాత అతను తన ఇల్లయిన పాత గుహకు వెళ్ళి ఆ రాత్రి, మర్నాడు వగలూ నిద్రపోదా మనుకున్నాడు. కాని ఆ కార్య క్రమం అనుకున్నట్టు జరగలేదు. అతను తోడేలమ్మకూ, తోడేలయ్యకూ తన ఆమె భవా లన్నిటినీ వారికి అర్థమయేటంత వరకు చెప్పాడు. షేర్‌ఖాన్ చర్మం వెలవడానికి ఉపయోగించిన కత్తిని వాళ్ళకు చూపాడు. దున్నలమందను షేర్‌ఖాన్ మీదుగా పరి గెత్తించడానికి తా మెలా సహాయపడినది

చెప్పాడు అకేలా, పెద్దన్నా. ఈ కబుర్లు వినడానికి భాలా కొండ ఎక్కి వచ్చాడు. మౌగి సాగించిన పోరాటం గురించి వింటూ బాఫీర ఆనందం వట్టలేక ఒళ్ళంగా బదుక్కున్నాడు.

సూర్యోదయం ఎప్పుడో అయింది. కాని ఎవడూ నిద్రపోయే ఆలోచనలో లేరు. ఒక చెంప కబుర్లు సాగుతుంటే మధ్యమధ్య తోడేలమ్మ మోర ఎత్తి, కొండ మీది నుంచి వచ్చే పులిచర్మం వాసన అఘ్రాణించి ఆనందించింది.

అంలా చెప్పి మౌగి చివరకు. "అకేలా, పెద్దన్నా సహాయం చెయ్యక పోయినట్లయితే నా వల్ల ఏమీ అయిఉండేది కాదు. అమ్మా, దున్నలు కొనలో చూకుతూ దిగుతున్న వృధా, అవి గ్రామద్వారం కుండా పరిగెత్తు తున్నవృధా చూడకపోతివి!" అన్నాడు.

"నీ మీద మనిషిమంద రాళ్ళు విసిరి నవ్వుతా? నా బిడ్డలను అలాటి పనులు చేసి, నక్కలను తరిమి నట్టు తరిమితే నే నూరుకుంటానా? ఆ మనిషి మంద నంతా పథ చేసి ఉండేదాన్ని—నీకు పారిచ్చిన ఆ ఆడకూతుర్ని మాత్రం వదిలిపెట్టే దాన్ని!" అన్నది తోడెలమ్మ.

తోడెలమ్మ బద్ధకంగా, "చాల్లేవే! మన కప్పాయ్ మళ్ళీ తిరిగి వచ్చాడు, చాలు. ఎంత తెలివి సంపాదించుకొచ్చాడు! మనుషుల ఊసెత్తమాకు!" అన్నాడు.

"మనుషుల ఊసెత్తమాకు," అన్నారు ఖాలూ, బాఘరలు కూడా.

మౌగ్గీ తోడెలమ్మ డెక్క మీద తల అనించి, తృప్తిగా చిరునవ్వు నవ్వుతూ, తాను ఇక మీద మనుషులను చూడననీ, వాళ్ళ కంతస్వరం వినననీ, వాళ్ళతో ఎలాటి సంబంధమూ పెట్టుకోననీ అన్నాడు.

"ఒకవేళ వాళ్ళే నీతో సంబంధం పెట్టు కుంటే ఏంచేస్తావు, బుద్ధితమ్ముడా?" అని అశేలా అడిగాడు.

"మేము ఆయిదుగురం ఉంటాం!" అన్నాడు పెద్దన్న.

"ఆ వేటలో ఒక వేళ మనము కూడా ఉంటామేమో!" అన్నాడు బాఘర తోక బోరుగా అడిస్తూ, ఖాలూ కేసి చూసి. తరవాత అశేలా కేసి తిరిగి, "ఇప్పుడు నీకు మనుషుల ఆలోచన ఎందుకు వచ్చింది, అశేలా?" అని అడిగాడు.

"ఎందుకా? చెబుతా విను," అంటూ అశేలా ఈ విషయం బయట పెట్టాడు:

మౌగ్గీ పులిచర్మాన్ని కొండ మీద గుచ్చి నాక, అశేలా గ్రామం వాకా వెళ్ళి, అరణ్య వాసులు ఉపయోగించే మార్గం తెలియ రాకుండా చెరిపేసి వచ్చాడు. ఇంతలో గద్దెలం చెట్ల మధ్యగా ఎగురుతూ వచ్చి, "మనిషిమంద ఉండే గ్రామం తనెపట్టు లాగా పొడవుడిగా ఉంది," అన్నాడు.

"నువ్వు ఏం చూశావేం?" అని అకేలా అడిగాడు.

"గ్రామ ద్వారం దగ్గర ఎర్రపువ్వు పూసింది. దాని చుట్టూ మనుషులు తుపాకులు పట్టుకు కూర్చున్నారు," అన్నాడు గబ్బిలం.

అకేలా ఈ వంగతి చెప్పి, "మనుషులు సరదా కోసం తుపాకులు చేత బట్టరు. ఆ వంగతి నాకు బాగా తెలుసు. చూస్తూండూ, బుల్లితమ్ముడూ! త్వరలోనే మనిషి తుపాకీతో నహా మన దారి పట్టి రాబోతాడు— వస్తున్నాడేమో కూడానూ!" అన్నాడు.

"ఎందుకని? మనుషులు నన్ను వెళ్ళ గొట్టారు గద! వాళ్ళ కింకేం వని?" అన్నాడు మౌగ్గీ కోపంగా.

"బుల్లితమ్ముడూ, నువ్వు మనిషి వి. నీ జాతి వాళ్ళు ఏం చేస్తారో, ఎందుకు చేస్తారో నీకే తెలియాలి!" అన్నాడు అకేలా.

మరుక్షణం మౌగ్గీ కత్తి మెరిసి నెలలో దిగబడింది. అకేలా చవ్వన తన కాలు లాగేసి వెంట్రుకవాసిలో తప్పించుకున్నాడు.

"ఈసారి నన్నూ, మనుషుల్ని కలిపి మాట్లాడేవు!" అన్నాడు మౌగ్గీ.

"ఛ! మహా వాడి కోర!" అన్నాడు అకేలా, నెలలో కత్తి దిగబడిన చోట

మూచూసి. "మనుషుల మధ్య ఉండి నీ దృష్టి మందగించింది, తమ్ముడూ. నువ్వు కత్తితో పొడిచే లోపల నేను ఏకంగా జింకనే పట్టి ఉండును."

బాఫీర చవ్వన లేచి విలబడి మోర సాగినంత ఎత్తు చాచి, మూచూసి, కొయ్య బారినట్టయి పోయాడు. పెద్దన్న బాఫీర ఎడమ పక్కకు చేరి, తాను కూడా అలాగే చేశాడు. అకేలా గాలికి యాభైగజాలు ఎదురు పరిగెత్తి తాను కూడా బిగుసుకు పోయాడు. వాళ్ళకు గల ఘాటకత్తి మౌగ్గీకి ఏనాడూ లేదు. అతని కున్నది మామూలు మనుషుల కున్నదాని కన్న హెచ్చే అయినా,

మూడుమాసాలు మనుష్యుల మధ్య ఉండి పొగ కలిసిన గాలి పీల్చటంతో కొంత మందగించింది.

"బలదేవుడు. మన దారి పట్ట పన్ను న్నాడు. అదుగో అతని కుపాకి మెరుపు," అన్నాడు మౌగ్గీ కూచుంటూ.

"మనుషులు పస్తారని నాకు ముందే తెలుసు," అన్నాడు అకేలా.

మౌగ్గీ అన్నలు నలుగురూ పొట్టల మీద పాకుతూ కొండ దిగి వెళ్ళి పాదల కింద అదృశ్య మయారు.

"మీ రెక్కడికి?" అని మౌగ్గీ శేక పెట్టాడు.

"క! మధ్యాహ్నం లోపున వాడి పుర్రె దొర్లించు కొస్తాం," అన్నాడు పెద్దన్న.

"వెనక్కు రండి! మనిషి మనిషిని తినడు," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"ఇంతకు ముందు తేడలు నన్ను వా రెవరు? మనిషి అన్నందుకు నన్ను కత్తితో

పొడవతోయిన దెవరు?" అని అకేలా ఏడ్చేవా చేశాడు.

అన్నలు అయిష్టంగా తిరిగి వచ్చేశారు.

"నేను చేసే ప్రతిదానికి సంజాయిషీ చెప్పకోవాలా?" అన్నాడు మౌగ్గీ రొద్రంగా.

"అదే మనిషంటే! మనిషి మాటంటే! ఉదయపూరులో బోనుల దగ్గర మనుషు లిలాగే మాట్లాడేవాళ్ళు," అని బా ఘిర తనలో తాను గొణుక్కుని, పైకి గట్టిగా, "ఈ పారి మనిషికూన చెప్పేది నిజం. మనుషులు మందగా వేచాడతారు. మిగిలిన వాళ్ళందరూ ఏం చేస్తారో తెలుసుకో కుండా వారిలో ఒకణ్ణి చంపటం చేతగాని వేట అవుతుంది. ఆ మనిషి ఉద్దేశం ఏమిటో ముందు తెలుసుకుందాం," అన్నాడు.

"మేము రాం, నువ్వెక్కడివే వేటాడుకో, తమ్ముడూ. ఈ పాటికి వాడి పుర్రె మాకు దొరికి ఉండేది," అన్నాడు పెద్దన్న.

—(ఇంకా వుంది)

అరణ్యపురాణం

12

మౌగ్గి తన మిత్రులందరినీ చూశాడు. అతని కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. అతను తన అన్నలను సమీపించి, ఒక కాచి మీద మోకరించి, "ఏం చెయ్యాలో నాకు తెలియదా? నా కేసి ఒకసారి చూడండి!" అన్నాడు. వాళ్ళు అతని కేసి చూడలేక పోయారు. "చెప్పండి, మన అయిదుగురిలో నాయకు డెవరు?" అని మౌగ్గి వాళ్ళ నడిగాడు.

"నువ్వే, బుల్లితమ్ముడూ," అంటూ పెద్దన్న మౌగ్గి పాదం నాశాడు.

"అయితే నా వెంట రండి," అంటూ మౌగ్గి దారితిశాడు. మిగిలిన నలుగురూ తోకలు ముడిచి అతని వెనకాలే నడిచారు.

"అరణ్య కాసనాన్ని మించిన కాసనా లొచ్చాయి, భాలూ," అంటూ బా ఘోర వాళ్ళ వెనకగా బయలుదేరాడు.

మౌగ్గి నిశ్శబ్దంగా, బలదేవుడు వచ్చే దారికి అడ్డంగా దారితిసి కొంత దూరం వెళ్ళాడు. అతను పాదాలను చేతితో అడ్డం తెలగించే సరికి, భుజాన తుపాకి పెట్టుకుని బలదేవుడు వస్తూ కనబడ్డాడు.

మౌగ్గి గ్రామం నుంచి వచ్చేటప్పుడు షిర్ఖాన్ చర్మం బరువు మోస్తూ ముందు నడిచాడు. అకేలా, అన్న అతని వెనకగా నడిచారు. ముగ్గురి పాదాల గుర్తులూ స్పష్టంగా తెలిశాయి. అయితే అకేలా ఆ గుర్తులను కలగాపులగం చేసిన చోటికి చేరేసరికి బలదేవుడికి అయోమయమై పోయింది. ఆ ముసలాడు ఒక చోట కూర్చుని దగ్గి, గొంతు సవరించుకుని, దారి కోసం అటూ అటూ చూడసాగాడు. రాయి వెటు దూరంలో తనను పన్నెండుకళ్ళు గమనిస్తున్న సంగతి బలదేవు డెరగడు.

కావాలంటే తోడేలు ఎంత నిశ్శబ్దంగా నైనా మనలగలదు. తోడెళ్ళ దృష్టిలో మౌగిలి ఆశ్చర్య లేకపోయినా, అతను కూడా నీడ కదిలినంత నిశ్శబ్దంగా కదల గలడు. మౌగిలి తోడెలన్నలా బలదేవుడికి అయిదు పక్కలా చేరి యభేచ్ఛగా మాట్లాడుకున్నారు. వాటి కంతద్వని మనిషికి వినిపించదు.

బలదేవుడు ముందుకు వంగి, తొంగి తొంగి చూస్తూ, ఏదో గొణిగాడు.

"ఏమిటంటాడు, వాడు?" అన్నాడు పెద్దన్న మౌగిలితో.

"తన చుట్టూ తోడెళ్ళమంద స్వత్యం చేసినట్టున్నదిట. ఇటువంటి జాడ తన

జన్మలో ఎన్నడూ చూడలేదుట. తనకు ఎగరొప్పుగా ఉందిట," అన్నాడు మౌగిలి.

"జాడ చిక్కె లోపల ఎగరొప్పు దిగి పోతుందిలే. ఏమిటా బక్కవాడు చేస్తున్న పని?" అని బాఫీర అడిగాడు.

"ఏముంది? తినటమో పొగ పీల్చుటమో. మనుషుల నోళ్ళు క్షణం ఉరుకోవు," అన్నాడు మౌగిలి. బలదేవుడు తన పైపులో పొగాకు దట్టించటం చూసి.

అవసరమైతే బలదేవుణ్ణి పసివట్టడం కోసం అందరూ ఆ పొగాకు వాసన మూచాళారు.

ఇంతలో కొందరు బొగ్గుల వాళ్ళు అటుగావచ్చి, బలదేవుణ్ణి పలకరించారు. ఎందుకంటే, ఇరవైమైళ్ళ కైవారంలో బలదేవుడికి గొప్ప వేటగాడుగా ఖ్యాతి ఉన్నది. అందరూ కూచుని పొగతాగుతూంటే, బలదేవుడు వాళ్ళకు మౌగిలి అనే రాకాసి పిల్లి వాడి కథను, అనేక కల్పనలతో చెప్పాడు. ఇదంతా చూడటానికి బాఫీర మొదలైన వాళ్ళు మరింత దగ్గరగా జరిగారు. షేర్ ఖాన్ ను నిజంగా చంపినది బలదేవుడేట. అప్పుడు మౌగిలి తోడెలుగా మారిపోయి, గంటల తరబడి బలదేవుడితో హెరారా హెరారి పోరాడి, మళ్ళీ మనిషిగా మారి

పోయి, బలదేవుడి తుపాకీకి మంత్రం వేశాడట. మంత్రం వేసే సరికి, మౌగ్గీకి గురి పెట్టిన తుపాకీ గుండు కాస్తా పక్కకు తిరిగి పోయి, బలదేవుడి గేదెనే కొట్టండట. సీయో నీలో బలదేవుడి లాటి గుండెదైర్యంగల వేటగాడు మరి లేడుగదా అని, గ్రామస్థులంతా కలిసి, మౌగ్గీని చంపి రమ్మని అతన్ని పంపారట. అంతటితో ఊరు కున్నారా? ఆ గ్రామస్థులు ఈ రాకాని పిల్లాడి తల్లిని, తండ్రిని—అంటే, మెస్సెవానూ, అమె భర్తనూ—వాళ్ళ గుడిసెలోనే ఖైదు చేసేశారట. చిత్ర హింసలు పెట్టి వాళ్ళ చేత నిజం చెప్పించి—అంటే వాళ్ళు కూడా మాయలూ మంత్రాలూ వేర్పిన వాళ్ళనని ఒప్పించి—ఆ తరవాత సజీవంగా దహనం చెయ్యబోతున్నారట.

"ఎప్పుడు జరుగుతుంది, బాబయ్యా, ఈ సజీవ దహనం?" అని బొగ్గులవాళ్ళు అడిగారు. ఈ వినోదం కళ్ళారా చూడాలని వాళ్ళ ఆశ.

"ముంది అడివి వెధవ చావాలి. అందు చేత, నేను తిరిగి వెళ్ళదాకా జరగదు," అన్నాడు బలదేవుడు. వాళ్ళను తగలేని నాక, వాళ్ళ పాణాలూ, గేదెలూ ఉళ్ళో వాళ్ళు పంచుకుంటారనీ, మెస్సెవా భర్తకు

దివ్యమైన గేదెలున్నాయనీ కూడా బలదేవుడు చెప్పాడు. "అయితే, బాబయ్యా, ఈ మాట ఇంగిలీషు వాళ్ళకు తెలిస్తే చిక్కేనేమో? ఆ ఇంగిలీషు వాళ్ళకు మతీసుతీ లేదుటగా? వాళ్ళు మాయదార్లని మంచిగా తగలెట్టినా ఉరుకోరంటారే?" అన్నారు బొగ్గుల వాళ్ళు.

"దాని కే ముందిలే? మెస్సెవా, అమె మొగుడూ పాము కరిచి చచ్చారని గ్రామాధికారి రిపోర్టు రాసేస్తాడు. ఆ ఏర్పాటంతా ఏనాడో అయింది. మిగిలి ఉన్నదల్లా ఈ రాకాని పిల్లాణ్ణి చంపటమే. అలాటి వాడు మీకేమైనా కనిపించాడా?" అన్నాడు బలదేవుడు.

బొగ్గుల వాళ్ళు భయంగా చుట్టూ కలియ జూసి, "దేవుడి దయవల్ల మేం చూడలేదు. కాక పోయినా, బాబయ్యా, నీ బోటి ధైర్య శాలికి వాడు కనిపించ కెక్కడికి పోతాడట! మేం మీ గ్రామానికి పోయి ఆ మాయలమారి దాన్ని చూస్తాం," అన్నారు.

"ఆ రాక్షసివెధవను చంపటం నా తక్షణ కర్తవ్యమే ననుకోండి. అయినా మీ లాంటి నిరాయుధులు తోడు లేకుండా అడవి దాటటం అంత క్షేమం కాదు. ఆ తోడెలు విశాదం ఏ క్షణాన అయినా మీ ముందు ప్రత్యక్షం కావచ్చు. అందుచేత నేను మీ వెంట వస్తాను. ఆ రాక్షసివెధవ గాని ఎదురు పడ్డట్లాయెనా, సీయోసిలో కెల్లా గొప్ప వేటగాడైనవాడు ఆ పరిస్థితిలో ఏం చేస్తాడో మీరు కళ్ళారా చూడవచ్చు. నాకు ఎలాటి అపాయమూ రాకుండా ఆ బ్రాహ్మడు మహత్తరమైన తాయెత్తు ఒకటి నా కిచ్చా డుగా," అన్నాడు బలిదేవుడు.

"ఏమిటంటాడు? ఏమిటంటాడు? ఏమి టంటాడు?" అని తోడెళ్ళు క్షణక్షణమూ అడుగుతూనే ఉన్నారు. మౌగ్గి వాళ్ళకు తాను వినేదంతా చెప్పాడు. మాయలమారి అనే దేమిటో అతనికి అంతు చిక్కలేదు. తనను పోషించిన భార్యభర్తలు బోసులో పడ్డారని అతను వాళ్ళకు చెప్పాడు.

"మనిషికి మనిషి బోసు పెట్టటమా?" అన్నాడు బాఘిర.

"ఏమో మరి, అలాగే అంటున్నాడు. నా కా సంభాషణ పూర్తిగా అర్థంకావటం లేదు. మెస్సవవాకూ, ఆమె భర్తకూ నాతో ఏం సంబంధమని వాళ్ళను బోసులో బంధించినట్టు? ఎర్రపువ్వు ప్రసక్తి ఎందు కొస్తున్నది? ఏమైనా బలిదేవుడు తిరిగి వెళ్ళిన దాకా మెస్సవవాను ఏమీ చెయ్య రుట. కనక—" అంటూ, మౌగ్గి తన కత్తి పిడిని వేళ్ళతో నిమిరుతూ తీవ్రంగా అలోచించాడు. —(గంకాపుంది)

అరణ్యపురాణం

13

బిలదేవుడూ, బొగ్గులవాళ్ళూ ఒకరి వెనక ఒకరుగా బారులో నడుస్తూ వెళ్ళిపోయారు.

"నేను వెంటనే మనిషిమందను చేరాలి," అన్నాడు మౌగ్గీ చివరకు.

"మరి ఏళ్ళ మాటేమిటి?" అన్నాడు పెద్దన్న, వెళ్ళిపోతున్న బొగ్గులవాళ్ళ కేసి ఆకలిగా చూస్తూ.

"చీకటి పడే దాకా వాళ్ళు గ్రామ ద్వారం చేరకుండా నువ్వు అపగలవా?" అన్నాడు మౌగ్గీ.

"వాళ్ళను గానుగెడ్డుల్ని తిప్పినట్టు గుండ్రంగా ఒకే దారిలో నడిపించమంటే నడిపించనూ?" అన్నాడు పెద్దన్న.

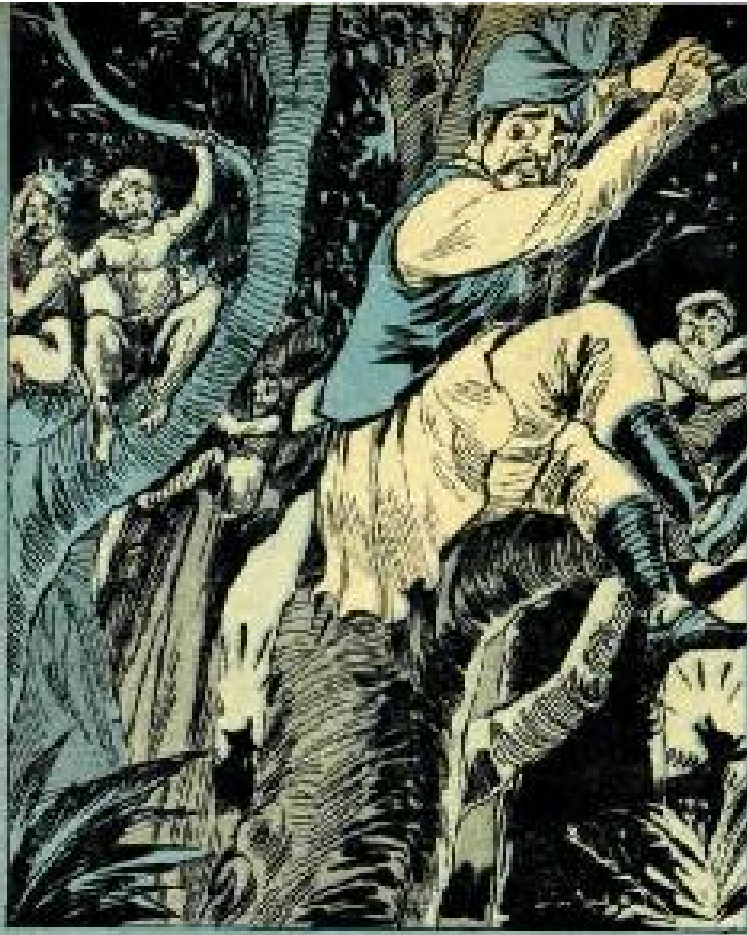
"అదేమీ అవసరం లేదు గాని, కాస్త పాట పాడి కొంచెం ఉత్సాహం ఇస్తే చాలు. పాట ఆటే ఇంపుగా ఉండ వనిలేదు. బాఫీరా, నువ్వు కూడా వాళ్ళ వెంట

ఉంటావు కదూ? చీకటి పడ్డాక నన్ను గ్రామం సమీపంలో కలవండి. ఆ చోటు పెద్దన్నకు తెలుసు," అన్నాడు మౌగ్గీ.

అరణ్యం కుండా పరిగెత్తుతూ మౌగ్గీ తన ముందు నడిచే సలుగురు బొగ్గుల వాళ్ళనూ, భుజాన పెట్టుకున్న తుపాకి గొట్టం అన్ని వైపులకూ ఊపుకుంటూ నడిచే బిలదేవుణ్ణి చూశాడు. అతని వెనకనుండి అతని మిత్రులు "పాట" ప్రారంభించారు. బాఫీర తల వంచి అరణ్యమంతా దద్దరిల్లే టట్టు పెడబొబ్బ పెట్టాడు. అన్నలు వెయ్యి తోడెళ్ళకు సమంగా పెట్టిన కేకలు అరణ్యం అన్ని వైపుల నుంచి ప్రతిధ్వనించాయి.

బొగ్గులవాళ్ళూ, బిలదేవుడూ అదిరి పోయి, ఎండి పోయిన మండలను పెళ పెళా తొక్కుకుంటూ అందిన చెట్లెక్కి కారు. బిలదేవుడు మంత్రాలు చదివాడు.

అట్ట చివరి బొమ్మ

మౌగ్గి ఒక్కొక్క మైలే గడిచి ముందుకు పోతున్నాడు. మెస్సువానూ, అమె భర్తనూ నిర్బంధం నుంచి తప్పించాలన్న ఆలోచన తప్పిస్తే అతని తలలో మరేదీ లేదు.

మునిమాపు చేతకు అతను పశువులు మేసే వీళ్ళు చేరుకున్నాడు. అతనికి మనిషి జాతి పైన అగ్రహం ఉన్నప్పటికీ, గ్రామం లోని ఇళ్ళ కప్పులు చూసే సరికి అతని గుండె గొంతులో కొట్టుకున్నది. ఇవాళ గ్రామస్థులందరూ రోజు కన్న చాలా పెండ్లాడే పొలాల నుంచి గ్రామానికి తిరిగి వచ్చి వంటలూ, వార్చులూ చూసుకోక, అందరూ చెట్టు కింద చేరి తెగ వాగుతున్నారు.

"ఈ మనుషులకు మనుషులను వేటాడకపోతే తోచదు. నిన్న నన్ను వేటాడారు. ఇవాళ మెస్సువానూ, అమె భర్తనూ బోనులో పెట్టారు. రేపు మళ్ళీ నా కోసం ఉచ్చుపన్నుతారు," అనుకున్నాడు మౌగ్గి.

అతను గేడ వెంబడే పాకుతూ వెళ్ళి, మెస్సువా ఉండే గుడిసె చేరుకుని, కిటికీ కుండా లోపలికి చూశాడు. మెస్సువా నేల మీద పడి ఉన్నది. అమె చేతులూ, కాళ్ళూ బంధించి, నోట గుడ్డలు కుక్కారు. అమె అతి కష్టం మీద ఈవిరి తీస్తూ, మూలుగు తున్నది. అమె భర్తను మంచాని కేసి కట్టాడు. ఇంటి తల వాకిలి బంధించి ఉన్నది. దాని బయట ముగ్గురు నలుగురు మనుషులు కాపలా ఉన్నారు.

గ్రామస్థుల అలవాట్లూ, ఆ చారాలూ మౌగ్గికి బాగా తెలుసు. తినటమూ, వాగటమూ, పొగ తాగటమూ సాగినంత కాలమూ వాళ్ళు మరే పని తల పెట్టరు. తిండి తిన్నాక వాళ్ళు అపాయకరంగా తయారవుతారు. కొంతసేపటికి బలదేవుడు వచ్చి చేరుతాడు.

మౌగ్గి కిటికీ కుండా లోపల ప్రవేశించి మెస్సువానూ, అమె భర్తనూ కట్లు విప్పి, పాలేమైనా ఉన్నాయేమోనని చూశాడు. అతను చప్పున నోరు ముయ్యక పోతే

మెప్పువా కేక పెట్టి ఉండేదే. ఆమెకు బాధతో మతి సగం పోయి ఉన్నది. ఆ ఉదయం గ్రామస్తు లామెను కర్రలతోనూ, రాళ్ళతోనూ తీవ్రంగా కొట్టారు. ఆమె భర్త కోపం లోనూ, సంభ్రమంలోనూ ఉన్నాడు.

"నాకు తెలుసు — పస్తాడునుకుంటూనే ఉన్నాను. నిశ్చయంగా నా కొడుకే!" అని వెక్కుతూ, మెప్పువా మౌగిని గట్టిగా కొగ లించుకున్నది. అంతదాకా నిశ్చలంగా ఉన్న తనకు ఒళ్ళంతా వెణుకు పుట్టటం చూసుకుని మౌగి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఈ కట్టెన్నీ ఏమిటి? వాళ్ళు నిన్నెందు కిలా బంధించారు?" అని అతను అడిగాడు.

"ఇంకెందుకు? నిన్ను నా కొడుకును చేసుకున్నామని మమ్మల్ని చంపటానికి! చూడు, రక్తం!" అన్నాడు మెప్పువా భర్త ఈసడింపుగా.

మెప్పువా ఏమీ అనలేదు. అతను ఆమె గాయాలే పరీక్షించాడు. రక్తం చూసి అతను పళ్ళు కొరకటం భార్యభర్త లిద్దరికీ విని పించింది.

"ఇది ఎవరు చేసిన పని? ఈ బాకీ చెల్లు వేసి తీరాలి," అన్నాడు మౌగి.

"ఊరంతా కలిసే చేశారు. నేను మరీ ధనికుణ్ణి. నాకు మరీ చాలా పకువులున్నాయి.

అందుకని, నీ కాశ్రయం ఇచ్చి అదీ, నేనూ మాయలమారి వాళ్ళ మయాం," అన్నాడు మెప్పువా భర్త.

"నా కేమీ అర్థం కాలేదు. బరిగిన దేమిటో మెప్పువాను చెప్పనీ," అన్నాడు మౌగి.

"నేను నీకు పాలిచ్చాను, జ్ఞాపకం ఉందా, సత్తూ? ఆ పులి పట్టుకు పోయిన నా కొడుకువు నువు. నువ్వంటే నాకు ప్రాణం. అందుకని, నేను దయ్యానికి తల్లిననీ, చంపెయ్యానిందేననీ అన్నాడు, వాళ్ళు," అన్నది మెప్పువా.

"చావంటే ఏమిటో నాకు తెలుసు. దయ్య మంటే ఏమిటి?" అని మౌగి అడిగాడు.

మెప్పువా భర్త తల ఎత్తి విచారంగా చూశాడు. కాని మెప్పువా సవ్వి, తన భర్తతో, "చూశావా? నే నెరుగుదును. ఏడు మాయ దారికాదు—నా కొడుకే!" అన్నది.

"కొడుకో, మాయదారో, ఏమైతే మనశేం వెరిగింది? మనం చచ్చిన వాళ్ళ కింద జమే," అన్నాడు మెప్పువా భర్త.

మౌగ్గీ కిటికీలో నుంచి చూచిస్తూ, "అదే ఆరవ్యానికి దారి. మీ కాళ్ళకూ, చేతులకూ స్వేచ్ఛ వచ్చింది. వెళ్ళిపొండి," అన్నాడు.

"నీకు తెలిసినట్టుగా మాకు ఆరవ్యం తెలిదురా, బాబూ. నే నెక్కువ దూరం సడవగలనని తోచదు," అన్నది మెప్పువా.

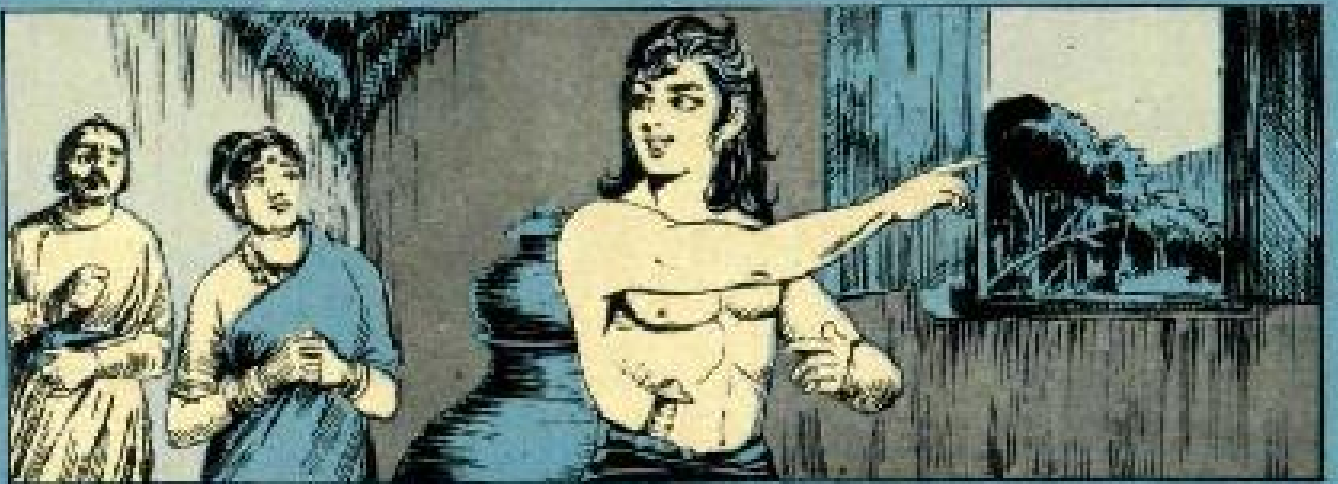
"అదీగాక ఈళ్ళో ఉన్న ఆడా మగా మా మీద విరుచుకుపడి, మమ్మల్ని తిరిగి తెస్తారు," అన్నాడు ఆమె భర్త.

మౌగ్గీ తన కత్తి మొనతో అరిచేతిని గీచుతూ, "ఎవరినీ ఏమీ చెయ్యాలనే ఉద్దేశం నాకు లేదులే — ఇప్పుడప్పుడే!

అయినా మిమ్మల్ని ఎవరూ అడ్డగిస్తారను కోను. అదీగాక, త్వరలోనే వాళ్ళకు బోలె డంత ఇతర పని తగులుతుంది," అని అతను తల ఎత్తి, వెలపల కోలాహలం ఆల కించి, "ఓహో, మా వాళ్ళు బలదేవుణ్ణి పదిలేశారన్నమాట!" అన్నాడు.

"నిన్ను చంపమని ఉదయం అతన్ని పంపారు. నీకు కనిపించాడా ఏం?" అన్నది మెప్పువా ఆదుర్దాగా.

"అ, కనిపించాడు. అతనొక విచిత్రమైన కథతో వచ్చి ఉంటాడు. ఆ కథ పూర్తి అయేలోపుగా మనం చెయ్యవలసింది బోలె దున్నది. నేను వెళ్ళి జనం ఏం చెయ్య దలిచారో తెలుసుకుని వస్తాను. ఈలోగా మీరు ఎక్కడికి వెళ్ళదలిచినదీ నిశ్చయించు కుని, నాకు చెప్పండి," అని మౌగ్గీ బయటికి పోయి, గ్రామప్రాకారం వెంబడి పాకుతూ, చెట్టు కింద జనం చెప్పేది వినిపించే దూరంలో ఆగాడు. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

14

బిలదేవుడు నేల మీద వడుకుని దగ్గుతూ, మూలుగుతున్నాడు. అందరూ ఆతని పైన ప్రళ్ళల వర్షం కురిపిస్తున్నారు. ఆతని జాట్లు భుజాల మీదికి వేళ్ళాడుతున్నది. చెట్లెక్కటంలో ఆతని చేతులూ, కాళ్ళూ దోక్కు పోయాయి. సరిగా మాట కూడా రావటం లేదు. కాని తన ప్రాముఖ్యం బాగా అర్థం చేసుకున్నా డతను. అతను నూచన ప్రాయంగా భూతాలను గురించి, డయ్యాలి పాట గురించి, ఇంద్రజాలం గురించి పొడి మాటలు చెప్పి, వినెవాళ్ళ అసక్తిని తెగ రెచ్చగొట్టి, చివరకు మంచినీళ్ళు అడిగాడు.

మౌగ్గి, "బిలదేవుడి కథ చెప్పట్లో వేసు కున్న దాకా మెస్సువాకు కావలా ఉండే పని ఎవరికీ వట్టదు," అనుకుని, గుడిసెకు తిరిగి వచ్చాడు. ఆతను కిటికీ దగ్గరికి చేరు కునే సరికి, ఆతని కాలిని ఎవరో నాకి

నట్టయింది. అతనికి తోడేలమ్మ స్వర్ణ బాగా తెలుసు.

"నువా, అమ్మా? ఇక్కడేం చేస్తున్నావు?" అన్నాడతను.

"బిడ్డలు అరణ్యంలో పాటలు పాడటం వినవడింది. నా కప్పాయిని వెతుక్కుంటూ వచ్చాను. సరే కాని, నీకు పాలిచ్చిన ఆ ఆడ మనిషిని ఒకసారి చూడాలి నుందిరా," అన్నది తోడేలమ్మ.

"అమెను కట్టి బంధించి, చంపటానికి సిద్ధం చేశారు. నేను కట్టు కోసేశాలే. అమె, అమె మొగుడూ అరణ్య మార్గాన వెళ్ళి పోతారు," అన్నాడు మౌగ్గి.

"సరే, నేనూ వెంట పస్తాను. పెద్ద దాన్నయ్యాననుకో, ఇంకా పళ్ళూడలేదుగా!" అంటూ తోడేలమ్మ వెనక కాళ్ళ మీద లేచి, కిటికీ కుండా లోపల చీకట్లోకి చూసింది.

అట్ట చివరి భాగము

మౌగ్గి తిరిగి కిటికీ కుండా లోపల ప్రవేశించి, "ప్రస్తుతం అందరూ బలదేవుడి చుట్టూ మూగి ఉన్నారు. వారు చెప్పే భూతప్రేతాలకథలు పూర్తికాగానే వాళ్ళు నిప్పు తెచ్చి మిమ్మల్ని తగలెస్తారుట. ఆ తరవాత?" అన్నాడు.

"నేను మా ఆయునతే మాట్లాడాను. భాన్తివారా ఇక్కడికి ముప్పై మైళ్ళు. అక్కడ మాకు ఇంగ్లీషు వాళ్ళు తగల వచ్చు—" అన్నది మెస్సూవా.

"వాళ్ళెబటి మంద?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"నాకు తెలీదు. తెల్లగా ఉంటారుట. దేశమంతా ఏలుతున్నారుట. ఈ రాత్రి

అక్కడికి చేరామా, బతుకుతాం. లేకపోతే చస్తాం," అన్నది మెస్సూవా.

"అయితే బతకండి. ఈ రాత్రి నర మానవుడన్నవాడు గ్రామద్వారం దాటడు.... ఆయన ఏమిటి చేస్తున్నాడు?" అని మౌగ్గి అడిగాడు. మెస్సూవా భర్త మోకరించి కూర్చుని, గుడిసెమూల తవ్వతున్నాడు.

"దాచుకున్న డబ్బు. ఇంకేమీ వెంట పట్టుకుపోలేం," అన్నది మెస్సూవా.

మెస్సూవా భర్త మౌగ్గి కేసి చూసి, "ఈ డబ్బుతో ఒక గుర్రం కొనవచ్చు. ఇంకో గంటలో గ్రామస్థులు వెంట తగులు తాను," అన్నాడు.

"నేను తలుచుకున్నదాకా వాళ్ళు మీ వెంట వడరని నేను చెబుతున్నాను. అయినా గుర్రం ఆలోచన మంచిదే. మెస్సూవా దన్ని ఉన్నది," అన్నాడు మౌగ్గి.

మెస్సూవాభర్త రూపాయలన్నీ తీసుకుని, లేచి నిలబడి, వాటిని తన బొత్తులో దేవు కున్నాడు. మౌగ్గి మెస్సూవాను పట్టుకుని, కిటికీ కుండా బయటికి రప్పించాడు. బయటి చల్లని గాలికి ఆమె ప్రాణం లేచి వచ్చింది.

"భాన్తివారాకు దారి తెలుసా?" అని మౌగ్గి రహస్యంగా అడిగాడు. వాళ్ళు తెలుసు సన్నట్టు తలలు అడించారు.

చందమామ

"భేష్, మీకు వచ్చిన భయమేమిలేదు. తాపిగానే వెళ్ళండి. అయితే ఒకటి—మీకు ముందూ, వెనకా కొంత పాట వినిపించ వచ్చు," అన్నాడు మౌగ్లీ.

"ప్రాణాలతో మమ్మల్ని తగలబెట్టేస్తారన్న భయమే లేకపోతే ఈ నిశిత్రవేళ అరణ్యంలోకి అడుగుపెట్టే వాళ్ళ మనుకుంటున్నావా? మనుషుల చేతిలో చచ్చే కన్న క్రూరమృగాల చేత చావటం నయం," అన్నాడు మెన్సువాభర్త.

"నేను చెబుతున్నానుగదా, అరణ్యంలో మీకు ఎలాటి ప్రమాదమూ జరగదు. ఖాస్తి వారా కనుచూపు మేరలోకి వచ్చేదాకా మీకు రక్షణ ఉంటుంది; ఒక మనిషి భయంగాని, జంతువు భయంగాని ఉండదు, నింపాడిగా వెళ్ళండి. ద్వారం మూసే ఉన్నది," అన్నాడు మౌగ్లీ.

మెన్సువా మౌగ్లీ కాళ్ళమీద పడింది. మౌగ్లీ శరీరం ఒక్కసారి జలదరించింది. ఆతను ఆమెను లేవనెత్తాడు. మెన్సువా అతని మెడ వాటేసుకుని, వైన వైనాలుగా దీవించింది.

ఆమె భర్త తన పొలాల కేసి ఈర్ష్యగా చూస్తూ, "మనం ఖాస్తివారా చేరి, ఇంగ్లీషు వాళ్ళతో మాట్లాడాలేగాని, బ్రాహ్మడి మీదా,

బలదేవుడి మీదా ఎలాటి వ్యాజ్యం తెస్తానంటే, గ్రామమంతా దివాలా తీయవలసిందే. నా పొలాల మీద కాని ఫలసాయానికి, తిండికి మాడిన నా గేదెలకూ రెట్టంపు విలవ రాబట్టనూ. నాకు గొప్ప న్యాయం జరుగుతుంది," అన్నాడు.

మౌగ్లీ నవ్వి, "న్యాయమంటే ఏమిటో నాకైతే తెలీదుగాని, వచ్చే తొలకరికి వచ్చి, ఇక్కడ ఏం మిగులుతుందో మీరే చూడండి," అన్నాడు.

వాళ్ళు అరణ్యం కేసి బయలుదేరారు. తేడలమ్మ తాను దాక్కున్న చోటునుంచి చెంగున దూకింది.

"వీళ్ళ వెంట వెళ్ళు. ఈ ఇద్దరికీ ఏ ఆపాయమూ రాగూడదని అరణ్యమం తకూ తెలుపు. అవసరమైతే కేకలు వెయ్యి. బాహిరను పిలవటం మంచిది," అన్నాడు మౌగ్గీ తోడెలమ్మతో.

ఒక దీర్ఘమైన కూత క్రమంగా హెచ్చి మళ్ళీ తగ్గింది. మెస్సూవా భర్త ఆ కేక వింటూనే ఉలిక్కిపడి చూసి, ఇంటికి పరిగెత్తే వాలకం కనబరిచాడు.

"పదండి, పదండి. కొద్దిగా పాట ఉంటుందని చెప్పిస్తున్నాడు. భాన్తివారా దాకా మీకి పాట వినిపిస్తూనే ఉంటుంది, అది అరణ్యం యొక్క ఆభయం," అన్నాడు మౌగ్గీ.

మెస్సూవా తన భర్తను తొందరచేసి ముందుకు నడిపించింది. వాళ్ళతోబాటు తోడెలమ్మ కూడా చికటిలో అదృశ్యమయింది. ఆ క్షణంలోనే బాహిర, ఎప్పుడక్కడికి వచ్చాడో ఏమో, మౌగ్గీ కాళ్ళ దగ్గర ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"అన్నలు నలుగురూ ఏరీ? ఈ రాత్రి ఒక్క మనిషి కూడా గ్రామద్వారం దాటి పోరాడు," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"దానికి నేను చాలనా, తమ్ముడూ?" అన్నాడు బాహిర.

"ఆ చెట్టు కింద సంభాషణ ఎంతకూ తలకుండా ఉంది. వాళ్ళు గుడిసెకు వచ్చి ఆ భార్య భర్తలను తగలబెట్టడానికి చాలా తొందరపడుతున్నారు. వాళ్ళు వచ్చి చూసే సరికేముంటుంది? గుడిసె ఖాళీ! అహహ!" అంటూ మౌగ్గీ నవ్వాడు.

"వాళ్ళు వచ్చేసరికి నన్నిక్కడ ఉండనీ, తమ్ముడూ. నన్ను చూశాక ఎవరూ ఇళ్ళు దాటి రారు. నన్ను తాళ్ళతో కట్టెయ్యరులే," అంటూ బాహిర గుడిసెలో దూరాడు. బాహిర మంచం మీద పడుకుని మౌగ్గీని కూడా తన వక్కన కూర్చోమన్నాడు. కాని మౌగ్గీ మనుషుల కంట పడదలచలేదు.

—(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

15

ఉచిరి చివర చెట్టు కింద సమావేశమైన జనం యొక్క కోలాహలం అంతకంతకూ హెచ్చి పోతున్నది. అది అట్టహాసంగా పెడబొబ్బలతో ముగిసింది. కర్రలూ, బొంగులూ, కొడవళ్ళూ, కత్తులూ పట్టుకున్న స్త్రీలూ, పురుషులూ, బలదేవ, పూజారీల వెంట వీధివెంబడి బయలుదేరి మెప్పువా వాళ్ళ ఇంటికి వచ్చారు.

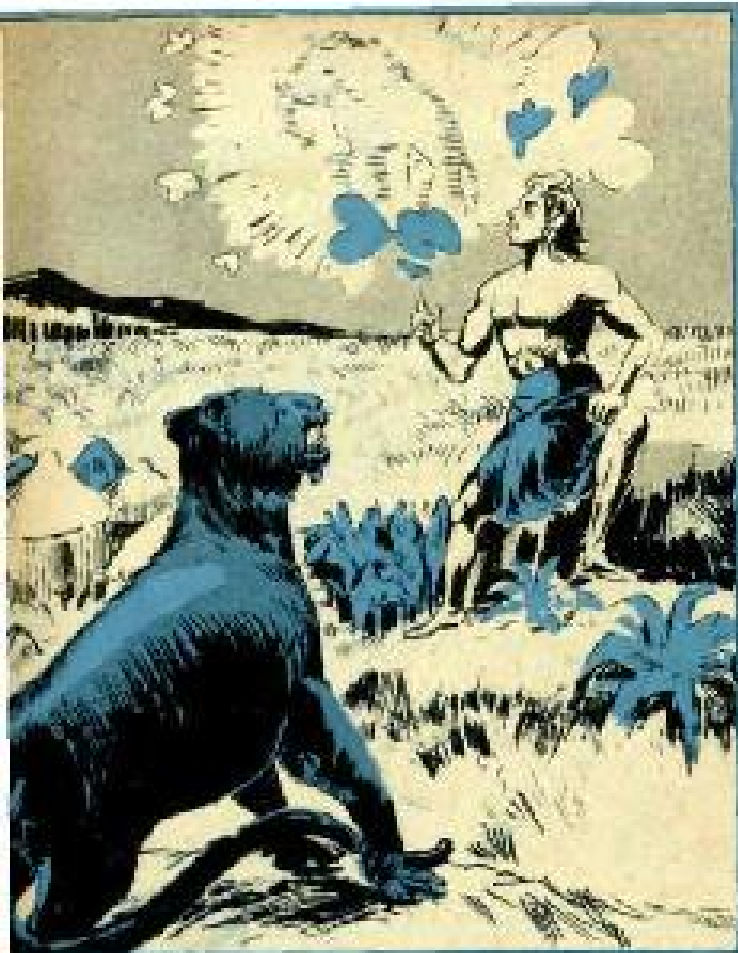
గుడిసె తలుపు కొంచెం చిక్కుపెట్టి, తెరుచుకోలేదు. జనం తలుపు పడతన్నారు. కాగడాల వెలుగు గుడిసెలో ప్రసరించింది. మంచం మీదే సర్దిగా బాఫీర, పంజాలు మంచంపట్టె మీదుగా వేళ్లాడవేసి, పడుకుని ఉండటం కనబడింది. ఒక్క అరనిమిషం పాటు నిశ్శబ్దం. ముందుండిన జనం ప్రాణాల కోసం పెసగులాడుతూ, వెనక ఉన్నవాళ్ళను తోసుకుని బయటపడ యత్నం

చారు. ఈ అరనిమిషం లోపల బాఫీర తలయెత్తి, నేరంతా తెరిచి, తాపీగా, తృప్తిగా అవలించాడు.

మరుక్షణం వీధిలో ఒక్క పురుగు లేదు. బాఫీర కిటికీలో నుంచి బయటికి యాకి మౌగిలి చెంత నిలబడ్డాడు.

"ఇక తెల్లవారితే గాని వాళ్లు ఇళ్ళనుంచి బయటికి రారు. ఇప్పుడిక ఏమిటి?" అన్నాడు బాఫీర.

"మంచిపని చేశావు. తెల్లవారిన దాకా వాళ్ళను ఒక కంట కనిపెట్టి ఉండు. నేను నిద్రపోవాలి," అని మౌగిలి అరణ్యంలోకి పరిగెత్తి, ఒక చీకాయ పైన పడుకుని గొడ్డు నిద్రలో పడ్డాడు. అతను ఆ రాత్రి, తరవాత పగలూ అలాగే నిద్రపోయి, తిరిగి రాత్రి ఆయాక లేచాడు. అతను లేచేసరికి అతని పక్కన బాఫీర ఉన్నాడు.

"ఆ మొగుడూ పెళ్ళాలు భాన్దవారా కను చూపు మేరలోకి క్షేమంగా చేరాడు. తోడె లమ్మ కబురు పంపింది. ఆర్థరాత్రి లోపలే వాళ్ళకు గుర్రం దొరికిందిట. ప్రయాణం సుఖంగా సాగిందిట. ఇవాళ బారెడు పొద్దె క్కినదాకా గ్రామంలో ఉండే మనిషిమంద ఇళ్ళు కదల్లేదు," అన్నాడు బాఘీర."

మౌగ్గీ ఏదో ఆలోచనలో పడ్డాడు. చెట్టు కింద బలదేవుడు చెప్పిన కథలలో ఒకటి ఆతనికి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆతను తల ఎత్తి బాఘీరతో, "హాథీనీ, ఆయన ముగ్గురు కొడుకులనూ ఇక్కడి కొకసారి పిలుచు కొస్తావా?" అన్నాడు.

బాఘీర నివ్వెరపోయి, "ఆయన అరణ్యా నికి అధిపతి. మనం రా, పో అనటం భావ్యంగా ఉంటుందా?" అన్నాడు.

"ఒక్కమాట చెవిని వేశావంటే ఆయన తప్పక వస్తాడు. ఆ మాట ఏమిటంటే— భరత్ పూర్ పొలాల దాడి. ఆ మాట చెప్పి రమ్మను, తప్పక వస్తాడు," అన్నాడు మౌగ్గీ.

బాఘీర, హాథీ ఏనుగునూ, ఆతని కొడుకు లనూ వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాడు. మౌగ్గీ రమ్మన్నాడని చెబితే హాథీకి అగ్రహం రావచ్చు, అంతకంటే గంకేం జరుగుతుంది?

మౌగ్గీ రక్తం ఉడికిపోతున్నది. ఆత నెన్నడూ మనిషిరక్తం వాసన చూసినవాడు కాదు. అలాటివాడు మెస్సువా రక్తం వాసన చూసి చీదరించుకున్నాడు. ఆతనిలో ప్రేమ భావం అంటూ ఏమైనా ఉంటే మెస్సువా పైన మాత్రమే ఉన్నది. ఆమెను తాళ్ళతో బధించినందుకు మానవుల పైన వగ తీర్చు కోవాలి. అందుకు హాథీ సహాయం అవ సరం. బలదేవుడు చెప్పిన ఒక కథ పల్ల మౌగ్గీకి ఈ ఆలోచన వచ్చింది.

మాటాపలుకూ లేకుండా హాథీ, ఆతని ముగ్గురు కొడుకులూ మౌగ్గీ ఉన్న చోటికి బాఘీర వెంట వచ్చారు. మౌగ్గీ చాలాసేపు ఏమీ అనక, చివరకు బాఘీర కేసి తిరిగి,

"నీ కొక గొప్ప ఏనుగు కథ చెబుతాను. చాలాకాలం క్రితం భరత్పూర్ వెటగాళ్ళు ఈ ఏనుగును ఒక గుంటలో మాటువేసి పట్టుకున్నారు. అప్పుడా ఏనుగు కాళ్ళలో ఒకటి గుంటలో ఉన్న గుంజ మూలంగా చీరుకుపోయి, తెల్లటి చార ఏర్పడింది. తరవాత వెటగాళ్ళు అతన్ని గుంటలో నుంచి పైకి తీసుకు పోదామని పచ్చాడు. కాని పరాక్రమంగల ఆ ఏనుగు కట్టు తెంచుకుని పారిపోయాడు. ఆయనకు ముగ్గురు కొడుకు లని జ్ఞాపకం," అన్నాడు.

వెన్నెలలో హాథి అటూ ఇటూ మనిలేటప్పుడు అతని కాలిమీద తెల్లని చార మెరిసింది. మౌగ్గీ హాథి కేసి తిరిగి, "ఆ పాలాలు నూర్చే తరుణం వచ్చేటప్పటికి ఏం జరిగింది హాథి?" అని అడిగాడు.

"నేనూ, నా ముగ్గురు కొడుకులూ వాటిని నూర్చాం," అన్నాడు హాథి.

"తరవాత పాలాల సాగేమయింది?"

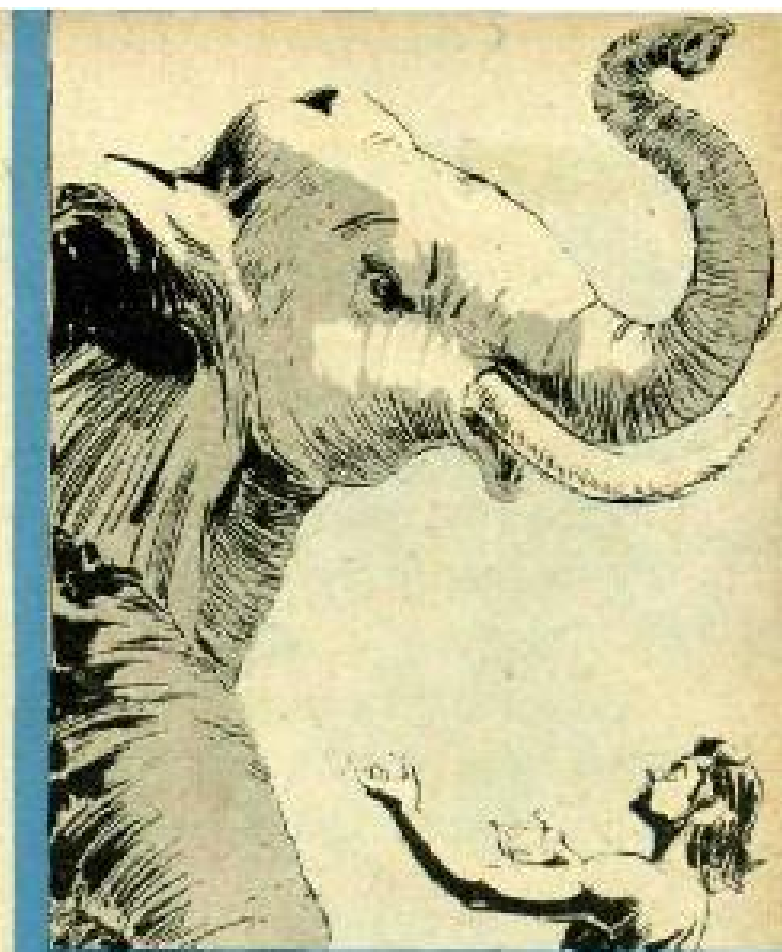
"సాగలేదు."

"ఆ పాలాలమీద బతికే వాళ్ళేమయారు?"

"పాలాలు నదిలిపెట్టి పోయారు."

"వాళ్ళ ఇళ్ళు?"

"వాటి కప్పులను మేం వీకేశాం. మట్టి గోడలను అరణ్యం మింగేసింది. అయిదు

గ్రామాలను అరణ్యంలో కలిపేశాం. ఈ భరత్పూర్ పాలాల దాడిని నేనూ, నా కొడుకులూ చేశాం. కాని, మనిషికూనా, నీ కీ కథ యింత వివరంగా ఎలా తెలిసింది?" అని హాథి అడిగాడు.

"ఒక మనిషి చెప్పగా విన్నాను. ఆ దాడి చాలా చాగా జరిగింది. అలాంటి దాడి మరొకటి ఇప్పుడు జరగాలి. నన్ను వెలివేసిన మనుషుల మంద ఉండే గ్రామం తెలుసు గదా? ఆ గ్రామాన్ని అరణ్యంలో చేర్చాలి, హాథి!" అన్నాడు మౌగ్గీ.

"అందుకు చాలా అగ్రహం కావాలి. నా కా మనిషి మంద మీద అగ్రహం లేదే!

ఏం చేసేటట్టు?" అన్నాడు హాథీ అనుమానంగా.

"అరణ్యంలో శాశాహారివి నువ్వేనా ఏమిటి? పొలాలు నాశనమయ్యేదాకా నువ్వు చాయలకు పొనవనరం లేదు. నీ వాళ్లయిన లేళ్ళనూ, దుప్పలనూ, పందులనూ అటు కేసి పంపు," అన్నాడు మౌగ్గి.

హాథీ తన కొడుకులతో వెళ్లిపోయాక బాఫీర భయంతో పణికిపోతూ, "అరణ్య ప్రభూ, ఆవనరం వచ్చినప్పుడు నన్నూ, బాలానూ కనిపెట్టి ఉండు. నీ ముందు మేము కూనలం!" అన్నాడు.

ఏలా బయలుదేరిందో గాని అరణ్యంలో ఒక పుకారు బయలుదేరింది—ఫలాని లోయలో మంచి మేతా, శ్రేష్టమైన నీరూ ఉన్నదట! అటువంటి పుకారు ఊరికే పోదు. అరణ్యంలో ఎక్కడెక్కడో ఉండే ఆదివి దున్నలూ, లేళ్ళూ క్రమంగా ఒక దిక్కుగా బయలుదేరి మేస్తూ వెళ్ళాయి.

వాటిని సరి అయిన మార్గంలో నడిపిస్తూ, ముందుకు పోయే ప్రోత్సాహం ఇచ్చిన జంతువు లేనట్టే ఉన్నాయి. అంతా ఒక పథకం ప్రకారం సాగింది. గ్రామానికి వది మైళ్ళ కైవారంలోకి ఆసంఖ్యాకమైన అరణ్య మృగాలు మేయటానికి వచ్చాయి.

ఒకనాడు గ్రామస్థులు ఉదయం లేచి చూసేసరికి వాళ్ళ పొలాలు లేవు; వాళ్ళ పశువులకు గడ్డిపరకలు లేవు. ఆరాత్రి ఏవో క్రూరమృగాలు గ్రామం ప్రవేశించి, అక్కడ ఉన్న నాలుగు పొట్టి గుర్రాలనూ చంపేసి పోయాయి. తరవాత ఏనుగులు రంగంలో ప్రవేశించి, ఇళ్ళ కప్పులు లాగే శాయి, మట్టిగోడలను కూలదోశాయి.

అప్పటికే గ్రామస్థులు వెళ్లిపోవటానికి తాత్పరం చేశారు. ఇంతలో వానలు పడ్డాయి. గ్రామం ఖాళీ అయింది. ఈ విధంగా ఆ గ్రామంలోకి అరణ్యం ప్రవేశించటానికి కృషి ముగిసింది.

అరణ్యపురాణం

16

మౌగ్గి మనివాడుగా తేడలమ్మ పెంపకం లోనే ఉండి, భాలూ వద్ద విద్యాభ్యాసం చేసే రోజుల్లోనే అతనికి మరొక స్నేహితుడు చొరికాడు. ఆ స్నేహితుడు "కావా" అనే సర్పం....

భాలూకు ఎదురుగా కూర్చుని మౌగ్గి పాతాలు పప్పుజెప్పేటప్పుడు ఎప్పుడైనా బాధిర వచ్చి, తన తలను ఒక చెట్టుకు అనించి, గుర్రపెడుతూ అలకించేవాడు.

మౌగ్గి మనిషికూస కావటంచేత నేర్పు కోవలసినది చాలా ఉండేది. అతనికి అప్పు టికే చాల్చెక్కటమూ, ఈవటమూ పరిగెత్త టమూ చాతనవును. ఒక కొమ్మ పుచ్చుదో కాదో ఎలా తెలుసుకోవాలి? అడవి తేనెటీగ లను ఎలా పలకరించాలి? చెట్టు కొమ్మల మీద ఉండే గడ్డిలాయి మాంగ్గకు సైద్రా భంగం కలిగించినప్పు డేమనాలి? నీటిలో

దూకేముందు నీటిపాములకు ఎలాటి హెచ్చ రిక ఇవ్వాలి? అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైనది, ఇతర ప్రాంతాలలో వేటాడబోయేటప్పుడు అక్కడి వారికి ఏ విధమైన హెచ్చరిక ఇవ్వాలి? అందు కోస వేట కేక ఉన్నది. దాన్ని మనిషిభాషలో చెప్పాలంటే: "నాకు అకలిగా ఉన్నది కాబట్టి, వేటాడటానికి ఆనుమతి ఇవ్వండి," అని అవుతుంది. వేటకేకకు జవాబు కూడా వస్తుంది. దాని అర్థమేమిటంటే: "అయితే అహరం కోసం వేటాడు, కాని ఎనోదం కోసం వేటాడకు."

భాలూ శిక్షణ బాధిరకు మరి క్రూర మనిషించినప్పుడు, "ఎందుకు కుర్రవాణ్ణి మరి అంతగా అరగదీస్తున్నావు?" అనేవాడు.

"నీకు తెలీదు, ఏడు మనిషి కూస. మన అరణ్య నూత్రాలు ఒక్కటి కూడా వీరుపాకుండా అన్ని నేర్పుకోవలసిందే.

అట్ట చివరి బొమ్మ

ఏ తోడెలు కూనో అయితే ఆ దానివేరు; తనకు సంబంధించినదే నేర్చుకుంటాడు, ఏడు మనిషికూనో!" అన్నాడు భాలూ.

భాలూ శిక్షణపట్ల మౌగ్గీ అప్పుడప్పుడూ అగ్రధ్య మాపేవాడు. అప్పుడు భాలూ మౌగ్గీ నెత్తిన ఒక మొట్టకాయ వేసేవాడు. మౌగ్గీ అరిగి ఏ చెట్టుకొమ్మల్లోనో కూర్చుని దిగి పచ్చేవాడు కాదు. అయినప్పటికీ భాలూ శిక్షణ చాలా గొప్పది. ఆరణ్యంలో అనేక భాష లుంటాయి. అన్ని భాషలూ మౌగ్గీకి పచ్చాయంటే అది భాలూ సమర్థత అనాలి. పాముభాష లాటివి భాలూకు పరికపు. అందుచేత భాలూ మౌగ్గీని హధీ వద్దకు

తీసుకుపోయి, ఆయన ద్వారా పాముభాష నేర్పించాడు. "ఇలా ఆరణ్య భాషలన్నీ నేర్చుటంచేత మౌగ్గీకి ఆరణ్యంలో ఏ బాతి నుంచి భయం లేదు," అన్నాడు భాలూ.

"తన బాతినుంచి తప్ప," అనుకున్నాడు బాఘీర స్వగతం.

మౌగ్గీ ఒకసారి పెద్ద నేరం చేశాడు. అది భాలూకూ, బాఘీరకూ కూడా సహించ రానిది—అతను కొతులతో నేస్తం కట్టి పచ్చాడు. అది ఎలా జరిగిందంటే, భాలూ వేత మొట్టకాయ తిని మౌగ్గీ చెట్టుకొమ్మ లలో ఎత్తున కూర్చుని ఉండగా చెట్టుమీది నుంచి సల్ల మర్కటాలు దిగివచ్చి, అతని నైన సానుభూతి చూపి, అతనికి కాయలూ, పచ్చీలూ పెట్టి, చిటారు కొమ్మల మీదికి తీసుకుపోయి, "తొక లేకపోతేనేం? నువ్వు మాకు సోదర బాతియుడివి. ఎప్పుటికైనా మా అంపరికి నాయకుడివి కావలసిన వాడివి," అన్నారు.

మౌగ్గీ కొతి మూకతో మాట్లాడినట్టు అచూకి తగలగానే భాలూ క్రోధావేశం వచ్చి, "నువ్వు కొతి మూకతో మాటలు కలిపావా? అంతకన్న అవమానం ఉందా? నాళ్ళకే నియమాలూ లేవు, ఏదైనా తింటారు. కొతు లకు సానుభూతి, ఎంతకు చల్లదనమూ

***** చందమామ *****

విక్కితన్నా కద్దా?" అంటూ అరిచాడు. మౌగ్గి కంఠారుపడి బాఫీర కేసి చూశాడు.

"మర్కటులు అబద్ధమాడారు. వాళ్ళకు ఏనాడూ నాయకుడంటూ లేదు. వాళ్ళెప్పుడూ నిజం చెప్పరు," అన్నాడు బాఫీర.

"వాళ్ళు నన్ను చాలా అపేక్షగా చూశారు. మళ్ళీ రమ్మన్నారు. నా లాగే వాళ్ళు కాళ్ళ మీద నిలబడతారు. మొట్ట కాయలు వెయ్యరు. రోజల్లా అటల్లోనే గడుపుతారు. నేను మళ్ళీ పోయి వాళ్ళతో అడుకుంటాను. నన్ను పదులు, భాలా!" అన్నాడు మౌగ్గి.

"ఓరి బుద్ధి తక్కువ మనిషికూనా! నీకు అరణ్య నియమాలన్నీ నేర్పాను. అరణ్యవాసులందరినీ గురించి చెప్పాను - ఒక్క కోతులను గురించి తప్ప. కోతులకు నియమాలంటూ లేవు. వాళ్ళు వెలిపడ్డ వాళ్ళు. వాళ్ళకు పొంత భాష కూడా లేదు; వాళ్ళ భాషా ఏళ్ళ భాషా దొంగిలించి ఉపయోగించుకుంటారు. వాళ్ళకు నాయకులుండరు. వాళ్ళ చారి వేరు, మన చారి వేరు. వాటికి జాతిస్మరణ లేదు. తాము చాలా గొప్పజాతి అనీ, ఘనకార్యాలు చేయ పోతున్నామనీ గప్పాలు కొడతారు. ఇంతలో ఏ కాయో కింద రాలుతుంది. అందరూ వికవికా నవ్వి, చెబుతున్న దేమిటో కూడా

మరిచిపోతారు. పట్టి వెకిలి మూక. మన అరణ్యవాసులకు వాళ్ళతో ఎటువంటి సంబంధమూ లేదు; వాళ్ళు నీరు తాగే చోట మనం తాగం; వాళ్ళు వేటాడే చోట మనం వేటాడం; అవిరుకు వాళ్ళు చచ్చే చోట మనం చాపను కూడా చావం. వాళ్ళకు శుచి, శుభ్రమూ లేదు, సిగ్గు లేదు. అరణ్య వాసుల దృష్టిని ఆకర్షించటానికి అడ్డమైన వేషాలూ వేస్తారు. కాని మనం వాళ్ళను చూడనైనా చూడం. కోతులు నీకు నిషిద్ధులు! నిషిద్ధులు!" అన్నాడు భాలా తీవ్రంగా.

"భాలా చెప్పేది అక్షరాలా నిజం. కాని కుర్రవాణ్ణి కోతులను గురించి ఏ నాడో

గట్టిగా హెచ్చరించి ఉండవలసింది,” అన్నాడు బాఘిర.

“ఏడు వెళ్లి ఆ కుదులతో మాట్లాడతా డని నే నెలా అనుకోను?” అన్నాడు భాలూ.

మౌగ్గీ కాను చేసినవని తప్పని గ్రహించి, ఇక ఎన్నటికీ కోతులతో ఎలాటి సంబంధమూ పెట్టుకోరా దనుకున్నాడు. కాని కోతులు మాత్రం మౌగ్గీని వదిలిపెట్ట దలచలేదు.

పైన చెప్పిన సంభాషణ జరిగిన మధ్యాహ్నం ఎండ వేళప్పుడు మౌగ్గీ పులికి, ఎలుగుబంటికి మధ్య పడుకుని, వాళ్ళతో బాటు కునుకు తీశాడు. అతనికి తిరిగి స్పృహ తెలిసేసరికి అతను చెట్టు పై కొమ్మలలో ఉన్నాడు. అనేక మర్కటాల చేతులు అతన్ని బలంగా పట్టుకుని ఉన్నాయి.

భాలూ నిద్రలేచి అరణ్యం దద్దరిల్లేటట్టు శేకలు పెట్టాడు. బాఘిర కోరలు బయట పెట్టి చెట్టుమాను ఎగబాకాడు. మర్కటాలు విజయధ్వానాలు చేస్తూ పై కొమ్మలకు మొసడి కాదు.

ఎక్కాడు. బాఘిర ఆక్కడి దాకా ఎక్కలేదని వాళ్ళకు తెలుసు. “మనని బాఘిర చూశాడు! బాఘిర మనని చూశాడు!” అని మర్కటాలు కోలాహలంగా, సంతోషంతో అరిచారు. ఆ తరువాత వాళ్ళు చెట్లపై భాగాల మీదుగా ప్రయాణం సాగించారు—మౌగ్గీని పట్టుకుని.

కోతులకు చెట్ల మీద, భూమికి నూరడుగుల ఎత్తున రాస్తా లున్నాయి; చీలే దారులున్నాయి; దీగుడు దారులూ, ఎగుడు దారులూ, అడ్డదారులూ అనేకం ఉన్నాయి. వాటిని కోతులు మాత్రమే ఉపయోగించగలరు. ఆ దారుల వెంట వాళ్ళు అమితవేగంగా ప్రయాణించగలరు. ఇప్పుడు మౌగ్గీని మోయవలసి రావటం చేత, వాళ్ళు సగం వేగంతోనే ప్రయాణించవలసి వచ్చింది. కాని ఆ వేగం కూడా బాఘిరకూ, భాలూకూ అందుకునేటందుకు సాధ్యమైనది కాదు. —(ఇంకా వుంది)

అరణ్యపురాణం

17

ఇద్దరు బలమైన మర్కటలు మౌగిని తమ చుంకల కింద గట్టిగా పట్టుకుని, చెట్ల పై బాగాల మీదుగా, తవవకు ఇరవయ్యేసి అడుగులు చూకుతూ పరిగెత్తుతున్నారు. మౌగి బరువు లేకపోతే వాళ్ళు చెట్టింపు వెగంతే వెళ్ళగలరు. ఆ వెగానికి మౌగికి తల తిరిగి పోతున్నది. అడుగున ఎక్కడో ఉన్న నేల కేసి చూస్తే గుండె గుబుగుబ లాడుతున్నది. కాని గాలిలో ఆతివేగంగా ఎగిరిపోతున్న ఆ సందం లేకపోలేదు. ఒక్కొక్కసారి చెట్ల చివారు కొమ్మలకు పోతూ, అవి తమ బరువు మోయలేనప్పుడు పెద్ద కేకపెట్టి, గద్దల్లాగా వారి, మరొక చెట్టు కింది కొమ్మలను, కాళ్ళతోనే, చేతుల తోనే; ఏలునుబట్టి అందుకుంటూ మర్క టులు ప్రయాణిస్తున్నారు. ఒక్కొక్కసారి, ఎత్తయిన చివారు కొమ్మల నుంచి మౌగికి

అరణ్యం అనేకమైళ్ళు చుట్టూ విస్తరించి కనబడుతున్నది. పై కొమ్మల కెక్కుతూ, కింది కొమ్మలకు చూకుతూ, కేరింకాలు కొడుతూ, రంకెలు పెడుతూ, మౌగిని బందిగా చిక్కించుకున్న వానరులు చెట్ల మీదుగా ఉండే తమ మార్గాన ఆతి వేగంగా పోసాగారు.

మౌగికి మొదట కలిగినది భయం— తనను మర్కటలు కింద జార విడుస్తూ రేమోనని. తరవాత అతనికి అగ్రహం వచ్చింది; కాని తొందరపడి పెనుగులాడాడు కాదు. ఆ తరవాత అతను ఆలోచించ నారంభించాడు.

వెంటనే జరగవలసినదేమంటే భారాకూ, బాధిరకూ పర్రమానం వంపటం. ఈ కోతుల వేగాన్ని వాళ్ళు అందుకోలేరు. పర్రమానం ఎవరు చేర

అల్ప వికారి బొమ్మ

వేస్తారు? కిందికి చూస్తే అకులూ, కొమ్మలూ తప్ప మరేమీ కనిపించటం లేదు. మౌగ్గి నీలాకాశంలోకి చూశాడు. అరణ్యంలో ఏ ప్రాణి అయినా చూస్తుందా అని చూస్తూ, డేగన్న అకాశంలో చక్కర్లు కొడుతున్నాడు.

మర్కటలు డేన్నే చెర వేస్తూండటం డేగన్న చూడనే చూశాడు. చూసి, అది తిన బానికి వనికి వస్తుందేమోనని, కొన్ని పండుల గజాలు దిగివచ్చాయి. దగ్గరిగా వచ్చేసరికి మౌగ్గి కనిపించాడు; డేగ భాషలో మౌగ్గి, "మనమూ, మనమూ ఒకటే," అన్న పలుక రింత కూడా వినువడింది. డేగన్న అట్ట ర్యంతో కూత వేసి, మౌగ్గిని మోసుకు

పోయే మర్కటల మార్గాన్ని అనుసరించ సాగాడు. "నేను వెళ్ళి దారి గుర్తుంచుకుని, భాలూకూ, బాఫీరకూ, శిఖరం మీద మందకూ చెప్ప," అని మౌగ్గి డేగభాషలో నేక పెట్టాడు.

"నీ పేలేమిటి, తమ్ముడా?" అన్నాడు డేగన్న. అతనికి అప్పటి కింకా మౌగ్గి పరి చయం కలగలేదు.

"మౌగ్గి. అందరూ నన్ను కప్పాయ అని పిలుస్తారు," అన్నాడు మౌగ్గి.

డేగన్న అవ్వాయమవ్వా లాగా అకాశం లోకి లేచి చిన్న చుక్కలాగా కనిపిస్తూ, మర్కటలు వెళ్ళి దారి గమనించాడు.

ఈ లోపల భాలూ, బాఫీర హిందీన అగ్రహం వర్ణనాతీతం. బాఫీర ఎన్నడూ ఎగబాకని ఎత్తులకు చెట్లు ఎగబాకాడు. అతని బరువు మొయ్యలెక కొమ్మలు పెళ పెళా విరిగాయి. అతని గొళ్ళ నిండా చెట్ల టెరడు ఇరుక్కున్నది. అతను తన అగ్ర హాన్ని భాలూ మీద వెళ్ళగక్కుతూ, "మౌగ్గిని ముందే ఎందుకు హెచ్చరించావు కావు?" అన్నాడు.

"త్వరగా! త్వరగా పోతే వాళ్ళను అందుకోగలమేమో!" అన్నాడు భాలూ రొచ్చకూ పరిగెత్తుతూ.

"ఏ పడుగుకా? ఇంకో మైలు పరిగెత్త
 నంటే పండుపగిరిపట్టు పగిలి పొగలవు!
 స్వమితంగా కూర్చుని ఆలోచించు. కుర్ర
 వాళ్ళను మొట్టికాయలు చేసిపట్టు కాదు.
 మనం వెన్నంటామంటే వాళ్ళు వాణ్ణి బార
 విడిచెయ్యగలరు!" అన్నాడు బొఘీర.

"అయ్యో, బాబోయ్! బాళ ఏడవటమే!"
 అంటూ ఛాలూ నెత్తిన చేతులు పెట్టుకుని,
 వేదనతో అటూ అటూ ఊగసాగాడు.

"ఊరుకో, ఛాలూ. అట్లా శోకాలు పెడితే
 చూసినవాళ్ళు ఏ మనుకుంటారు? నే నే
 నిలాగ రోదనం ప్రారంభించానుకో—"
 అని బొఘీర మందలించాడు.

"ఎవ రే మనుకుంటే వాకేం? వా రీ
 పాటనే చచ్చిపోయాడేమో!" అంటూ
 ఛాలూ చేతులు వూపుతూ తనను తాను
 వైనవైనాలుగా తిట్టుకున్నాడు.

అంతలోనే ఛాలూ ఊగటం మానేసి
 నిటారుగా నిలబడ్డాడు. అతని కోక
 అలోచన వచ్చింది.

"మనం కొండచిలువ కావా దగ్గరికి
 పోదాం. అతనంటే కోతులకు పాదలు!
 అతను మర్కటలంత వేగంగానూ కదల
 గలడు, చెట్లెక్కిగలడు. రాత్రివేళ వచ్చి
 వాళ్ళ పిల్లలను తినేస్తూ ఉంటాడు,"
 అన్నాడు ఛాలూ.

"పాపిష్టి కళ్ళు! కళ్ళు అసలే లేవు! మన బాతకాడు—వాడు మనకేం సహాయం చేస్తాడు?" అన్నాడు బాఫీర అనుమానంగా.

"వాడు అనేక కలాలు చూపినవాడు, మహా జిత్తులమారి. ఎప్పుడూ ఒకరి మీదనే ఉంటాడు. బోలెడన్ని మేకలను ఇస్తామంటాం," అన్నాడు భాలా.

"కడుపులో ఎత్తు వడితే నెలపాటు నిద్ర పోతాడు. నిద్రలో ఉన్నాడేమో? ఒకవేళ మేలుకునే ఉన్నా, మీ మేకలు ఎవడి క్కావారి అంటే?" అన్నాడు బాఫీర అనుమానంగా.

నివానికి బాఫీరకు కావా గురించి దాదాపు ఏమీ తెలీదు.

"నువ్వు, నేనూ అంత చాతకాని వాళ్ళమా ఏమిటి?" అన్నాడు భాలా, తన ధువాన్ని బాఫీర కేసి యడ్డుతూ.

ఇద్దరూ కలిసి కొండచిలువ కావాను వెతుక్కుంటూ బయలుదేరారు.

కావా వాళ్ళకు ఒక వేదెక్కిన రాతి మీద ముద్దాన్నప్పు పెండలో పడుకుని కనిపించాడు. అతను గత వది రోజుల లోపల కుటునం విడిచి, నిగనిగలాడే కొత్త చర్మంతో చాలా అందంగా ఉన్నాడు. ఆరు బారల నిడివి గల అతని కీరం మెలికలు తిరిగి పోతున్నది. అతను అహారం గురించి అలోచిస్తూ పెదవులు నాక్కుంటున్నాడు.

భాలా కావాను అంత దూరాన చూస్తూనే బాఫీరతో, "అకలి మీద ఉన్నాడు. ఇంకా కడుపులో ఎత్తు వడలేదు. బాగ్రత్త నుమా! కుటునం విడిచిన కొత్తలో అతనికి దృష్టి సరిగా అనడు. బానికేబాటు తొందరపాటు కూడా హెచ్చు." అని హెచ్చరించాడు.

కావా విషనర్పంకాడు. విషనర్పాలు పిరికివాళ్ళని అతనికి వాళ్ళంటే ఎవగింపు కూడాను. అతనిలో అపాయకరమైనది అతని కోగిలింత. ఆ కోగిలింతకు చిక్కి బయటపడిన ప్రాణి లేదు.

అరణ్యపురాణం

18

కౌవాకు కొంత దూరంలో నే గొంతు కూర్చుంటూ భాలూ, "వేట సాగారి!" అన్నాడు. అరణ్యంలో వేటాడే మృగాలు ఒకదాన్ని ఒకటి అలాగే పరికరించు కుంటాయి.

"ఓహో, భాలూవా? వేట సాగారి, బాఫీరా! ఆకలి దహించుకు పోతోంది. ఎక్కడన్నా తిండి దొరికేనా?" అన్నాడు కావా కొండచిలువ.

"మేము వేట పని మీదే ఉన్నాం," అన్నాడు భాలూ.

"అయితే నన్ను కూడా వెంట తీసుకు పోదురూ. మీ వేట కీణాల మీద అయేది. నే నట్లా కాదే! ఏ కొమ్మకో చుట్టుకుని రోజులూ, వారాలూ వేచి ఉంటేగాని ఏ కోతి పిల్లో దొరకదు. కాకపోయినా ఈ కాలంలో ఏం చెట్లు? ఏం కొమ్మలు? చాప ఏడిస్తేగా? నా చిన్న తనంలో చెట్లకొమ్మలు ఎలా ఉండేవి!" అన్నాడు కావా.

నా చిన్న తనంలో చెట్లకొమ్మలు ఎలా ఉండేవి!" అన్నాడు కావా.

"కాకపోతే మాత్రం నీ బరువు కాస్తా కూస్తానా?" అన్నాడు భాలూ.

కావా కాస్త గర్వంగా, "బారు బాగానే ఉన్నాననుకో. అయినా ఇప్పుడు కొత్తగా పెరిగే చెట్లు ఎందుకూ పనికిరావు. కిందటి మాటు నేను వేట మీద ఉన్నప్పు డేమయిందనుకున్నారు? వడ్డంత పని చేశాను. కొమ్మ మీది నుంచి ఒళ్లు జారసాగింది. ఆ చప్పుడుకు మర్కటులు మేలుకున్నారు. వాళ్లు నన్ను తిట్టిన తిట్లు ఇన్నీ అన్నీ కావు," అన్నాడు కావా.

"కాళ్ళు లేచి పచ్చపురుగునా అన్నారు?" అన్నాడు బాఫీర.

"నన్ను వానరులు అంత మాట అన్నారా? ఋస్!" అన్నాడు కావా రోషంతో.

అట్ట చివరి బొమ్మ.

"నేటికి వచ్చిందల్లా అంటారు. సిదంతా లన్ని చూడాయట! నువ్వు చిన్న చిన్న మేక పిల్లల్ని తప్ప ఇంకే పెద్ద జంతువు ఎదటా పడలేవుట! మేకపోతు కొమ్ములంటే నీకు చచ్చే భయంట! వాళ్ళ నేటికి నుద్దా, బుద్దా?" అన్నాడు బొఘీర.

కావా ఎంతో వయసుగల సర్పం. అలాటి వాడిలో ఆగ్రహం కలిగితే ఒకంతట పైకి తెలిదు. కాని కావా కండరాల కదలికను బట్టి అతనికి బాగా ఆగ్రహం వచ్చినట్టు భాలూ, బొఘీరా తెలుసుకున్నారు.

"మర్నాటి నుంచి నీ వాసస్థలం మార్చారు. ఇంతకు ముందు నేను ఎండ

పొడలోకి వచ్చినప్పుడు చెట్ల చివరల వాళ్ళ పెడ బొబ్బలు విన్నాను," అన్నాడు కావా.

"మేము మర్నాటి నే మేటాడు తున్నాం," అన్నాడు భాలూ.

"మీ ఇద్దరిలాటి మహాయోధులు మర్నాటి నుంచి వెంట పడటానికి విశేష కారణం ఏదో ఉండాలే!" అన్నాడు కావా.

"నా దేముందిలే. నేను తోడేళ్ళ పిల్లలకు కాస్తం చెప్పేవాణ్ణి," అంటూ భాలూ నీళ్ళు సమీపాడు.

బొఘీర అతనికి అడ్డం వచ్చి, "కావా, అసలు విషయం ఏమిటంటే, కాయలు దొంగిలించే కిచకిచగాళ్ళు, మా మనిషి కూనను ఎత్తుకుపోయారు. నువ్వు వాణ్ణి గురించి వినే ఉండవచ్చు," అన్నాడు.

"ఒక మనిషి కూన తోడేళ్ళ మందలో చేరినట్టు విన్నాను గాని, సమ్మలేదు," అన్నాడు కావా.

"ఆ మాట నిజమే, కావా. అలాటి మనిషి కూనను ఎక్కడా చూడం. ఎంత తెలివి! ఎంత ధైర్యం! వాడి మూలంగా నా కంఠ కీర్తి రానున్నది! మాకు వాడుంటే ప్రాణం!" అన్నాడు భాలూ.

"ప్రేమంటే ఏమిటో నాకూ తెలుసు. మీకు ఎన్ని గాథలనైనా చెప్పగలను-" అని

కావా ఆరంభించే సరికి, బామీర చప్పున అడ్డుతగిలి, "కడుపులు నిండినాక రాత్రల్లా కూర్చుని ఆ కథలు చెప్పుకుందాం. ప్రస్తుతం మా మనిషి కూన మర్కటుల చేతికి చిక్కాడు. కావా అంటే మర్కటులకు హడలుగదా!" అన్నాడు.

"వాళ్ళకు నేనంటే నేభయం. మూర్ఖులు వదరుబోతులు, వాగుడుకాయలు. నన్ను పచ్చచేప అన్నారు కదూ?" అన్నాడు కావా.

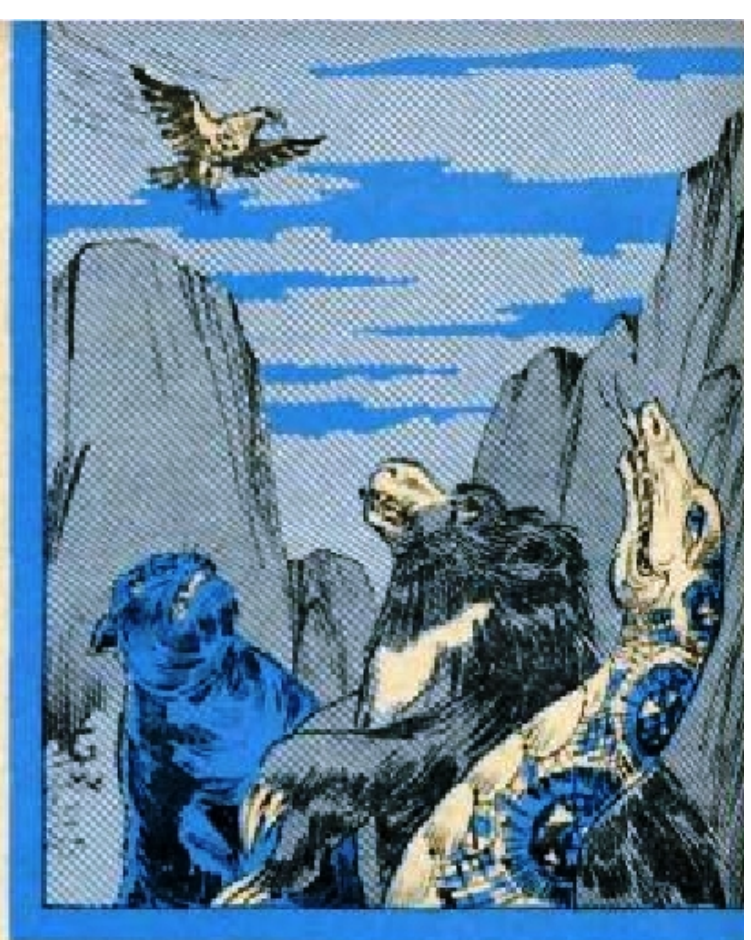
"చేపకాదు, పురుగు-పురుగు! ఆ ఒక్కటేనా? ఇంకా ఎంతేని మాటలన్నారు! నాకు చెప్పటానికూడా నేరు రావటం లేదు."

"పున్! వాళ్ళకి కాస్త బుద్ధి చెప్పాలి. పిల్లవాణ్ణి తీసుకుని వాళ్ళు ఎటుగా వెళ్ళారు?" అని కావా అడిగాడు.

"సూర్యాస్తమయం కేసి వెళ్ళినట్టు తోస్తుంది. వాళ్ళ బాడ నీకే తెలుస్తుంది ననుకున్నామే," అన్నాడు భాలూ.

"నాకా? ఎలా తెలుస్తుంది? నేను మర్కటలనూ, కప్పలనూ, కంకణి వాటిని వెబాడనే. నా దగ్గరికి వస్తే పట్టుకుంటాను," అన్నాడు కావా.

ఇంతలో ఆకాశం నుంచి, "భాలూ! ఇలా చూడు! పైకి, పైకి!" అన్న కేక కీచుగా వినిపించింది.

అది డేగన్న కేక. ఆతను భాలూ కోసం అరణ్యమంతా తేగతిరిగి, అప్పటికి పట్టుకోగలిగాడు.

"మర్కటుల వెంట మౌగ్గిని చూశాను. మీకు తన బాడ చెప్పమన్నాడు. మర్కటులు సది దాటి, మర్కటనగరానికి ఆతన్ని తీసుకుపోయారు—కథిలా లుండే బోటికి. రాత్రంతా గబ్బిలాయీలను చూస్తూండమని చెప్పాను. కింద ఉన్న మీ అందరికీ వెటబాగా సాగాలి. చీకటి పడుతున్నది, పస్తా," అన్నాడు డేగన్న.

"కడుపు నిండా తిండి, కంటి నిండా నిద్రా కలగాలి, డేగన్నా! ఈసారి నేను

చంపే జంతువు తల పూర్తిగా నీకే వది
లేస్తా!" అన్నాడు బాఫీర.

"నేను చేసిందాన్నే విశేష మేముంది?
నా భాషలో పరికరించి వని చెప్పాడు.
చెయ్యటం నా విధి," అంటూ డేగన్న
రివ్వన పైకి లేచి, గుండ్రంగా తిరుగుతూ
వెళ్ళిపోయాడు.

"సమయానికి పక్షిభాష జ్ఞాపకం పెట్టు
కున్నాడు! వాడిది ఏం తెలివి!" అంటూ
భాలూ గర్వంతో పొంగిపోయాడు.

"మొట్టకాయలతో తలలోకి ఇంకి
ఉంటుందిలే. పదండి, మనం ఇప్పుడు
శిథిలాల కేసి పోవాలి," అన్నాడు బాఫీర.

ఆ శిథిలాలు ఎక్కడ ఉండేది ముగ్గురికి
తెలుసు. "మేము నీ కోసం అగం. నేనూ,
కావా వేగంగా పోతాం. నువ్వు వెనకగా
రా, భాలూ," అన్నాడు బాఫీర.

"కళ్ళుండనీ, లేకపోనీ, నేను నీ అంత
వేగంగానూ కదలగలను," అన్నాడు కావా.

భాలూ గబగబా నాలుగడుగులు వేసి,
రొప్పు వచ్చి, చతికిల బడ్డాడు. మిగిలిన
ఇద్దరూ వేగంగా ముందుకు సాగారు. బాఫీర
ఎంత వేగంగా దూకుతూ పరిగెత్తినా కావా
అతనితో సమంగా పాకగలిగాడు. దారిలో
ఒక చిన్న వాగు వచ్చినప్పుడు బాఫీర దాని
మీదిగా దూకేశాడు. కావా ఉదవలసి
రావడంచేత కాస్త వేసకపడ్డాడు.

"ఏమిటో అనుకున్నాను, కావా! నీది
యమవేగమే!" అన్నాడు బాఫీర.

"అకలి మీద ఉన్నాలే. నన్ను చుక్కల
కప్పని అన్నారు కదూ?" అన్నాడు కావా.

"చుక్కలకప్ప కాదు. పచ్చ పురుగు!"
అన్నాడు బాఫీర.

"వీదైనా ఒకటే! పద, పద!"

కావా కళ్ళు నిశ్చలంగా దారి మీదనే
ఉన్నాయి. అతని శరీరం దారి వెంట
పొదరనం లాగా ప్రవహిస్తూ అతి వేగంగా
ముందుకు పోతున్నది.

అరణ్యపురాణం

19

మర్కటలు మౌగిని శిథిలాలకు చేర్చి, చాలా ఘనకార్యం చేశామని మహా మునిసి పోయారు. వాళ్ళకు మౌగి మిత్రులను గురించిన అలోచన రాతేదు. మౌగి ఎన్నడూ సగరాన్ని చూసినవాడు కాదు. ఈ సగరం పూర్తిగా శిథిలమైనప్పటికీ అతనికి చూస్తుంటే మహా ముచ్చటగా ఉన్నది. చాలా కాలం క్రితం ఎవరో ఒక మహారాజు ఆ సగరాన్ని ఒక గుట్ట మీద నిర్మించాడు. సగర ద్వారానికి వెళ్ళి దారి అనవాళ్ళింకా ఉన్నాయి. ద్వారం తలుపులు మాత్రం శిథిలమై, పిరిగి పోయిన చెక్కలు తుప్పవట్టిన బంధుల కింకా వేళ్ళాడుతున్నాయి. రాతిగోడల నుంచి చెట్లు మొలిచాయి. బురుజు గోడలు విరిగి పడిపోయాయి. బురుజు గవాల నుంచి అడవి లతలు బయటికి వచ్చి వేళ్ళాడుతున్నాయి.

గుట్ట శిఖరాన ఉన్న రాజభవనం మీద కప్పు లేదు. అవరణలోనూ, జలయంత్రాల వద్దా ఉండిన చలువరాళ్ళు బద్దలైపోయి, ఏర్రగానూ, పచ్చగానూ అయిపోయాయి. నాపరాళ్ళ మధ్యగా గడ్డి, మొక్కలూ మొలుచుకొన్నాయి. రాజభవనం నుంచి చూస్తే కప్పులు లేని ఇళ్ళపరసలు, నల్లగా, తేనె పట్టులోని గదుల్లాగా కనబడతాయి. నాలుగురోడ్లు కలిసే కూడలిలో ఉన్న విగ్రహానికి ఇప్పుడే ఆశారమూ లేదు. రోడ్ల పక్కన ఉండిన బావులు గొతుల్లాగా అయి పోయాయి. శిథిలమైన అలయాల గోపురాల మధ్యగా అడివి అత్తిమొక్కలు విప్పగా పెరుగుతున్నాయి.

మర్కటలు దాన్ని తమ సొంత సగరంగా భావించి, అరణ్యంలో నివసించే ప్రాణులను సరసనగా చూపేవాళ్ళు. కావి

వాళ్ళకు ఆ ఇళ్ళు ఎందుకు కట్టినవే, వాటిని ఎలా వాడుకోవాలో తెలియ. వాళ్ళు రాజుగారి దర్బారు భవనంలో గుండ్రగా కూచుని, కరీరాలు గోక్కుంటూ, తాము మనుషులమన్నట్టు నటించేవాళ్ళు. లేక పాతే, కప్పులు లేని ఇళ్ళలోకి, బయటికి పరిగెత్తుతూ, రాళ్ళూ రప్పలూ విరి, ఒక మూల భద్రం చేసి, వాటిని ఎక్కడ దాచు కున్నదీ మరిచిపోయేవాళ్ళు. తమలో తాము పొట్లాడుకుని కేకలు పెట్టి, దొమ్మి చేసు కుని, రాజుగారి ఉద్యానంలోకి పరిగెత్తి, అక్కడి చెట్లను ఊచి, పూలూ కాయలూ రాల్చి, ఆనందించేవాళ్ళు. రాజభవనంలోని

చీకటి కోణాలూ, చీకటి నడవలూ వెతు కుతూ తిరిగేవాళ్ళు. కాని తాము చూసిన దేమిటో వాళ్ళకు గుర్తుండేదీ కాదు. "మనం అచ్చు మనుషులల్లేనె జీవిస్తున్నాం కాదా?" అని ఒకరినొకరు ప్రశ్నించుకునేవాళ్ళు. మడుగుల్లో నీళ్లు తాగి, నీటిని కెలికి, తమలో తాము చచ్చేట్టు పోట్లాడుకుని, మందలు మందలుగా పరిగెత్తుతూ, "మర్కటులంత వివేకమూ, మంచి తనమూ, తెలివీ, బలమూ, మర్యాదా గల వాళ్ళు అరణ్యంలో ఎవరూ లేరు," అని కేకలు పెట్టేవాళ్ళు. చిట్టచివరకు నగర జీవితం విసుగెత్తినప్పుడు వాళ్ళు అరణ్యంలో చెట్ల మీదికి వెళ్ళి, అరణ్యవాసుల దృష్టి అకర్షించటానికి నానా అగవాట్లూ పడేవాళ్ళు.

అరణ్య సంప్రదాయాలు తెలుసుకున్న మౌగ్గీకి ఇదేం జీవితమో అర్థం కాలేదు, నచ్చలేదు కూడా. పొద్దువాలే సమయానికి మర్కటులు మౌగ్గీని శిథిలాలకు చేర్చి, దీర్ఘ ప్రయాణం అనంతరం అతణ్ణి అల వాటు ప్రకారం నిద్ర అయినా పోనివ్వ కుండా, చుట్టూ పలయంగా నిలబడి, చేతులు చేతులు వట్టుకుని ఏచ్చి పాటలు పాడుతూ సృత్యం చేశాడు. ఒక మర్క టుడు ఉపన్యాసం ఇచ్చాడు; మౌగ్గీని

పట్టుకు రావటం మర్కట చరిత్రలో ఒక నువ్వు ఘట్టమన్నాడు; మౌగ్గి తమకు క్రరల తేనూ, తడవలతేనూ చాప లల్లటం నేర్పు తాడనీ, అందువల్ల తమకు పర్వం నుంచి రక్షణ ఉంటుందనీ తెలిపాడు.

మౌగ్గి కొన్ని లతలు తెచ్చి అల్లటం ఎలాగే చూపాడు. మర్కటులు కొంత సేపు తాము కూడా అతనిలాగే చేయ యత్నించారు. కాని వాళ్ళకు త్వరలోనే విసుగైతింది. ఆ తరవాత వాళ్ళు ఒకరి తోకలు ఒకరు లాగటమూ, "భో, భో!" అని ఆరుస్తూ నాలుగు కాళ్ళ మీద ఎగర టమూ ప్రారంభించారు.

"నాకు ఆకలిగా ఉన్నది. నా కిప్రాంతపు అరణ్యం తెలియదు. నాకు తిండి తీసుకు రండి, లేదా ఇక్కడ వేటాడటానికి అను మతి అయినా ఇవ్వండి," అన్నాడు మౌగ్గి.

అతనికి కాయలూ, పళ్ళూ తీసుకు రావ టానికి ఇరవై, ముప్పై మంది మర్కటులు బయలుదేరారు. అయితే దారిలో వాళ్ళు యుద్ధం ఆరంభించి, తెచ్చే పళ్ళు పూర్తిగా ధ్వంసం చేశారు.

మౌగ్గికి ఆకలితోపాటు ఆగ్రహం కూడా దహించుకు పోతున్నది. అతను వెటనినాదా లిస్తూ ఆ శిథిల నగరం అంతా తిరిగాడు. కాని అతని కేకలకు ఎలాటి బవాబూ రాలేదు,

"ఇంత పాపిష్టి చేతు ఎక్కడా ఉండదు. మర్కటులను గురించి భాలా చెప్పిన దంతా అక్షరాలా నిజం. వీళ్ళకొక సంప్రదాయం లేదు, వెట విలుపులు లేవు. నాయకత్వం లేదు. అర్థం లేని మాటలూ, దొంగబుద్ధులూ ఏళ్ళూనూ! నే నెక్కడ తిండికి పోతానో, హత్య అయినా తప్పంతా నాదే.. ఎలాగైనా ఆరణ్యానికి తిరిగి పొగలిగితే బాగుండును—భాలా చేత వెబ్బలు పడితే పడతానుగాక!" అనుకున్నాడు మౌగ్గీ.

అతను ప్రాకారం దాకా వెళ్లాడో లేదో, మర్కటులు అతన్ని చట్టుకుని వెనక్కులా కొట్టి, "నీ నుఖం కూడా నీకు తెలియదా?" అంటూ గిచ్చారు. మౌగ్గీ వళ్ళ బిగువున నవించాడు.

రాజసాధం ఆ వరణంలో చలవరాతి మండపం ఒకటి ఉన్నది. సూరేళ్ళ క్రితం అంతఃపుర స్త్రీలు నేల అడుగున ఉన్న సొరంగం కుండా అక్కడికి వచ్చి వెన్నెల

విహారాలు చేసేవారు. మండపం చుట్టూ చిత్రపు వని చేసి రత్నాలు తాపిన చలువ రాతి పలికలుండేవి. వాటి సందులలో నుంచి వెన్నెల లోపలికి వచ్చేది. ఇప్పుడు ఆ మండపం కప్ప సగం కూలి, సొరంగ ద్వారాన్ని మూసేసింది. మర్కటులు మౌగ్గీని అక్కడి మీదై మీదికి తెచ్చి, అతని చుట్టూ మూగి, "మే మెంత గొప్పవాళ్ళం! ఎంత బ్లానులం! ఎంత బలవంతులం! ఎంత మంచివాళ్ళం! మా నుంచి పారి పోతావే! మా సంగతి నుపు ఆరణ్యంలో అందరికీ చెప్పాలి," అని కోలాహలంగా మాట్లాడారు.

"నిశ్చయంగా వీళ్ళను విచ్చి నక్క కనిచినట్టున్నది. వీళ్ళకు పిచ్చే, సందేహం లేదు. అదుగో చంద్రుడికి చిన్న మేఘం ఆడ్డొస్తున్నది. అదే మరింత పెద్ద మేఘమైతే హాయిగా తప్పించుకు పొదును గద!" అనుకున్నాడు మౌగ్గీ. —(ఇంకావుంది)

అరణ్యపురాణం

20

ప్రాకారం కింద ఉన్న, శిథిలమైన అగడ్తలో కూర్చుని కావా, బాఘరా ఆ మేఘాన్నే చూస్తున్నారు. మందగా ఉన్న మర్కటులతో తలవడటం అపాయ మని ఆ ఇద్దరికీ తెలుసు.

"నేను వడమటి గోడ వద్దకు పోయి నేల వాలున జారి పస్తాను. మర్కటులు నా మీద వందల సంఖ్యలో పడే అవకాశం లేదు. అయితే—" అన్నాడు కావా.

"నాకు తెలుసు. భారూ ఇక్కడ ఉంటే ఎంతో బాగుండేది. కాని ఏం చేస్తాం? చంద్రుడికి ఆ ముఱ్ఱ అడ్డం రాగానే నేను మిద్దె మీదికి పోతాను," అన్నాడు బాఘర.

"వెట సాగింది," అంటూ కావా వడమటి గోడ కిసి పాకుతూ వెళ్లిపోయాడు.

చంద్రుడికి ముఱ్ఱ అడ్డెచ్చింది. బాఘర చది దప్పుడూ కాకుండా మిద్దె మీదికి ఎక్కి

వచ్చి, మౌగి చుట్టూ మూగిన కోతుల మీద పడి, ఎడాపెడా బాదసాగాడు.

మర్కటులు కోపంతోనూ భయంతోనూ హాహాకారాలు చేశారు.

"ఒక్కడే ఉన్నాడు! చంపండి, చంపండి!" అని ఒక మర్కటుడు కేక పెట్టాడు. కోతులు తుప్పెలు తుప్పెలుగా బాఘర మీద వచ్చిపడి, రక్కటమూ, కొరకటమూ, ఏకటమూ, తాగటమూ ప్రారంభించారు. అయిదారుగురు మర్కటులు మౌగిని గట్టిగా పట్టుకుని, చలివ రాతి మంటపం కప్పు మీదికి తూర్పుకు పోయి, అందులోని కంత నుంచి లోపలికి తోసేశారు.

"అక్కడే ఉండు. నీ మిత్రులను చంపేసి వచ్చి నీతో ఆడుకుంటాం— ఈ లోపుగా విషపు పురుగులు నిన్ను

చంపె య్యకుండా ఉంటే!" అన్నాడు మర్కటలు మౌగితే.

మౌగి పాము భాషలో, "మనమూ మనమూ ఒకటే!" అన్నాడు. మండపం లోపల ఉండే చెక్రాచెదారం మధ్యగా ఏదో పాకుతున్న చప్పుడూ, బునకొడుతున్న చప్పుడూ వినవచ్చింది.

"వడగలు దించండి!" అని ఒక ఆర డజను పాముకంతాలు పలికాయి. "కద లకు, తమ్ముడూ, మమ్మల్ని తొక్కగలవు!" అన్నాయా కంతాలు మౌగితే.

చెక్కడవు గేదల రంధ్రాలలో నుంచి బయటికి చూస్తూ, ఏలయినంత నిశ్చలంగా

నిలబడి, బయట బాఫీరతో సాగే యుద్ధాన్ని అలకించాడు మౌగి. మర్కటలు మూకుమ్మడిగా వచ్చి బాఫీర మీద పడి అరుస్తూ, గుంజాతూ కిచకిచలాడుతూ పెనగు లాడుతున్నారు. బాఫీర మెలికలు తిరిగి పోతూ తన శత్రువుల నుంచి తనను కాపాడుకొనటానికి ప్రాణాలరచేత పెట్టుకుని పోరాడుతున్నాడు.

బాఫీర ఒంటిగా రాదనీ, భాలా ఎక్కడో సమీపంలోనే ఉండాలనీ మౌగి అను కున్నాడు. అతను గొంతెత్తి, "నీళ్ళ తొట్టల కేసి దొర్లు, బాఫీరా. నీళ్ళ తొట్టల్లోకి దూకెయ్యి," అని కేక పెట్టాడు.

మౌగి కేక పెట్టటం విసగానే, అతను క్షేమంగా ఉన్నాడని తెలిసి, బాఫీరకు కొత్త దైర్యం వచ్చింది. అతను ఎదా పెదా చెబ్బలు తీస్తూ, ఒక్కొక్క అంగుళమే నీళ్ళ తొట్టల కేసి పోసాగాడు.

ఇంకలో, అరణ్యానికి సమీపంగా ఉన్న గోడ కిథిలాల దగ్గర నుంచి భాలా యుద్ధ హుంకారం వినబడింది. భాలా, పాపం, తనకు సాధ్యమైనంత వేగంగానే వచ్చి చేరాడు. "వచ్చేశాను, బాఫీరా! పైకెక్కె న్నన్నాను! ఈ వెధవ రాళ్ళు కాళ్ళ కింద నిలవకుండా ఉన్నాయి! ఆగండిరా, మర్క

టాధములారా!" అంటూ భాలా మిద్దె మీదికి వచ్చేకాడు.

అతను పైన కనబడటమే వ్యవధానంగా మర్కటలు మబ్బులాగా అతన్ని కమ్మేసి, మాయం చేశారు. భాలా దొరికిన మర్కటల్లా తన ఇనప కొగిట్లో నొక్కేకాడు.

నీటిలో ఏదో పెద్దరాయి పడిన చప్పుడయింది. బాఫీర నీటి కొట్టెలోకి దూకేసి నట్టు మోగి అర్థం చేసుకున్నాడు. మర్కటలు అతన్ని ఇక అందుకోలేదు. వాళ్ళు నీళ్ళమడుగు చుట్టూ మూగి, తల మాత్రం నీటి పైకి పెట్టి ఆయాసంతో రొప్పుతున్న బాఫీర కేసి చూస్తున్నారు—బాఫీర భాలాకు సాయం వచ్చే వకంలో అంతు కనుక్కోవాలని!

కావా ఆఖరు క్షణంలో పారిపోయినట్టు ఆనుమానం తగిలి బాఫీర పాములను అభయం కోరసాగాడు. ఆ కేక విని భాలాకు, ఒక పంక మర్కటలతో సతమతమవుతున్నా కూడా, సవ్యాగ లేదు.

అయితే కావా పారిపోలేదు. పడమటి గోడ పై భాగానికి చేరటానికి అతనికి ఇంత పేపు పట్టింది. అతను గోడ పై అంచును అందుకుని, అతి భారమైన తన శరీరాన్ని పైకి చేదుకొనేటప్పుడు గోడలోని గండకిల

పదులై కిందికి పడిపోయింది. ఆ గోడ పై భాగం నుంచి కోతులున్న చోటికి వాట మైన వల్లుడు! కావాకు అది ఎంతో ఉపయోగం. కావా తన శరీరం ప్రతి అంగుళమూ సరయిన పొంకంలో ఉన్నదీ లేనిదీ చూసుకునేటందుకు ఒకటి రెండుసార్లు తల నుంచి తోక దాకా మెలికలు తిప్పి, చాచి చూసుకున్నాడు.

భాలాతో యుద్ధం చేసే మర్కటలు యుద్ధం చేస్తున్నారు. బాఫీర ఉన్న నీళ్ల కొట్టె చుట్టూ ఉన్న మర్కటలు కోలాహలంగా ఆరుస్తున్నారు. గద్దెలాయా "మాంగ" పైన ఎగురుతూ, కింద జరిగే

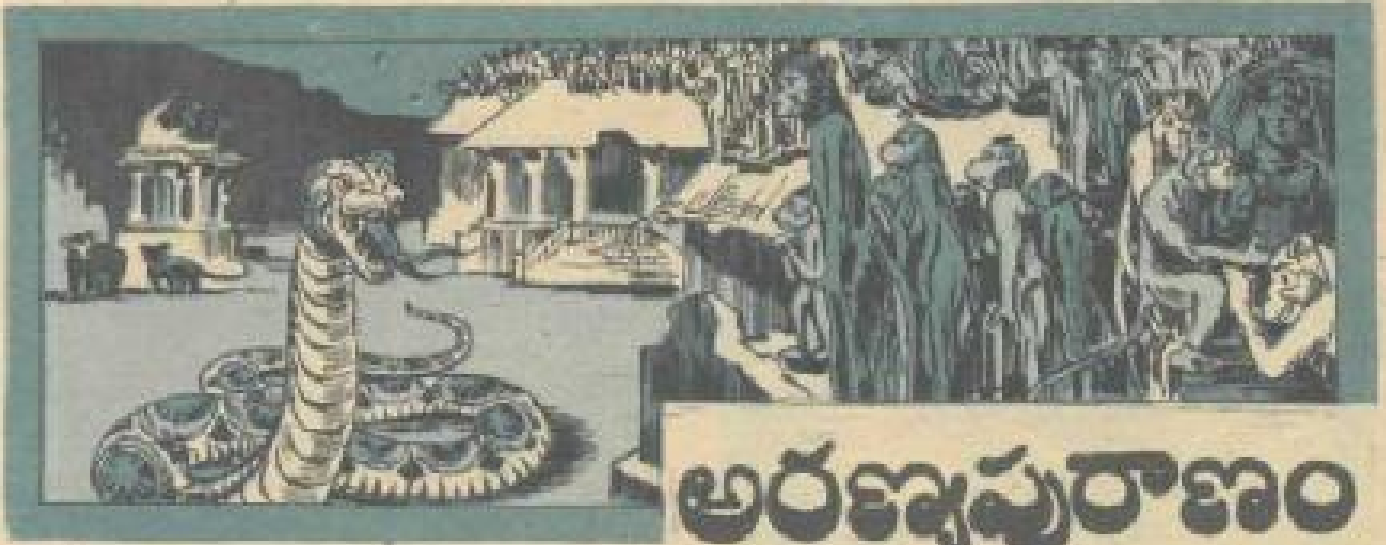
దంతా అరణ్యవాసులకు వ్యాఖ్యానించి చెబు
తున్నాడు. అరణ్యవాసులు యుద్ధ వివరా
లను ఆసక్తితో అలకిస్తున్నారు. హాథీ గట్టిగా
ఘీంకారం కూడా చేశాడు. అరణ్యంలో
అక్కడక్కడా ఉండే మర్కటలు నిద్ర
లేచి, మూకలు మూకలుగా చెట్లమార్గాల,
శిథిలాలలో ఉన్న తమ వారికి అంశగా
పోరాటంలో పాల్గొనటానికి బయలుదేరి
వస్తున్నారు. చుట్టుపక్కల అనేక మైళ్ళ
మేర నిద్రపోయే పక్షులు మేలుకున్నాయి.

కావా తానున్న ఎత్తు నుండి బాసంలాగా
దూకుతూ వచ్చాడు. అతను తలతో ఏ
ప్రాణిని గాని మీదనప్పుడు అతని బరువైన
శరీరం ఆ చెట్టుకు అంకురాలేని శక్తి నిస్తుంది.
అది గునపం పోటే. నాలుగైదు అడుగుల
కొండచిలువ మనిషి రెమ్మును తలతో
మోటించిందంటే మనిషి అమాంతం కూలి
పడిపోతాడు. కావా ముప్పై అడుగుల నిడివి
గల కొండచిలువ!

కావా మొదటి పోటు భారా పైన
మూగిన మర్కటల మధ్య తగిలింది.
మరి రెండో పోటుకు అస్కారమే లేదు.
“కావా! కావా! పరిగెత్తండి! పరిగెత్తండి!”
అని కేకలు పెడుతూ మర్కటలు చెల్లా
చెదరుగా పారిపోయారు.

కావా ఏ నాటివాడు! అతన్ని గురించి
ఎన్నో తరాల మర్కటలు పెద్దవాళ్ళ
నుంచి ఎన్నో కథలు విన్నారు. కావా చీకటి
దొంగ! వాడు నిశ్శబ్దంగా కొమ్మ వెంబడి
పాకి వచ్చి, ఎంత లావు మర్కటజ్ఞునినా
పోట్లన బెట్టుకోగలడు! చెట్టు మీద ఒక
ఎండు కొమ్మలాగా ఉండిపోయి, మోస
గించ గలడు! వాడి శక్తికి అనధి ఏమిటో
తెలిసిన మర్కటాడు గాని, వాడికి దొరికి
ప్రాణాలతో బయటపడిన మర్కటాడు గాని
లేడు. అందుచేత మర్కటలు చెల్లాచెదు
రుగా పారిపోయి, గోడలూ, గోబ్బెలూ, ఇళ్ళ
కప్పులూ ఎక్కేవాడు.

అరణ్యపురాణం

21

మర్కటలు కావాను చూసి, తనను వదిలేసి పారిపోగానే భాలా పెద్ద పెట్టున నిట్టూర్చాడు.

కావా నేరుకెరిచి భయంకరంగా ఒక్కసారి ఋన కొట్టాడు. మర్కటలు, ఎక్కడి వాళ్ళక్కడ స్తంభించి పోయి, మాట్లాడటం మానేశారు. అంతటా నిశ్శబ్దం అవరించింది. ఆ నిశ్శబ్దంలో మౌగిలి, బాఫీర నీటి నుండి బయటికి వస్తూ తన ఒంట మీది తడి విడి లించు కోవటం వినబడింది.

బాఫీర రొప్పకూ, "నా పని అయిపోయింది. మనిషికూసను ఆ మండలంలో నుంచి బయటపడెయ్యి. వాణ్ణి తీసుకుని పోదాం. లేకపోతే మర్కటలు మళ్ళీ మీద పడగలరు," అన్నాడు.

"ఋన! ఆగండి. ఆ మర్కటలు నా అబ్బ లేకుండా కదలి లేరు.... నేను ఇంకా

ముందు రాలేక పోయాను," అని కావా బాఫీరతో, "తమ్ముడూ, నువ్వు ఎవరినో పిలిచినట్టున్నావు?" అన్నాడు.

"యుద్ధోద్రేకంలో నేను కేక పెడితే పెట్టి ఉండవచ్చు... గాయపడ్డావా, భాలా?" అన్నాడు బాఫీర.

భాలా కాళ్ళూ, చేతులూ ఆడించి చూసుకుంటూ, "నన్ను ఓ వంద పిల్లభాలాల కింద విడ గొట్టబానికి వాళ్ళు ప్రయత్నించారు. అబ్బి, ఒళ్ళంతా హాసమయింది! కావా, ఇవాళ నువ్వు మా ఇద్దరి ప్రాణాలూ కాపాడా వనటాని కేమి సందేహం లేదు," అన్నాడు.

"దాని కేం లే. మనిషికూస ఎక్కడ?" అన్నాడు కావా.

"ఇక్కడే! ఈ బోమలో. ఇందులో నుంచి పైకి ఎక్కలేను," అన్నాడు మౌగి.

"పిల్ల తీసుకు పొంది, నమలి బాగా నాట్యం చేస్తున్నాడు. మా పిల్లల్ని తొక్కిస్తాడు," అన్నారు మండపంలోని పాములు.

"అహ! ఈ మనిషికూనకు అందరూ ప్రిహతులేనే! మనిషికూనా, కొంచెం దూరం వెళ్ళు. విషపు తీపుల్లారా, వెళ్ళి దాక్కొంది. నేనీ గేద పడగొట్ట బోతున్నాను," అన్నాడు కావా.

అతను చలవరాత చెక్కడపు గేదలో చీట ఉన్న చోటు వెతికి, గురి కోసం ముక్కుతో అక్కడ రెండు మూడుసార్లు తేలికగా కొట్టి, తన కరీరంలో అరడుగులు పైకి లేచి, అరడజను బలమైన చెప్పలు

కొట్టాడు. చెక్కడం పొడి పొడి అయి, రాలి పడింది. ఇంత ధూళి లేచింది, అక్కడ ఏర్పడిన కంతలో నుంచి మౌగ్గీ బయటికి దూకాడు. అతను భారా మీద ఒక చెయ్యి, బామర మీద ఒక చెయ్యి వేసి, ఇద్దరినీ కొగలించుకున్నాడు.

భారా మౌగ్గీని మృదువుగా కొగలించు కుంటూ, "గాయపడ్డావా, నాయనా?" అని అడిగాడు.

"గాయలే కాదు, అకలి దహించుకు పోతున్నది. అయ్యయ్యో, మీ రిద్దరూ బాగా గాయపడ్డారే! నెత్తురు కూడా కాదుతున్నది!" అన్నాడు మౌగ్గీ.

నీలితొట్టెల దగ్గర, చాచా వ్రదేశం మీదా చచ్చిపడి ఉన్న మర్కటులను చూస్తూ, "గాయపడింది అచ్చగా మేమే కాదులే!" అన్నాడు బామర, పెదవులు నాక్కుంటూ.

"ఏమీ ఫరవా లేదు. నువ్వు బతికుండటమే చాలురా, కప్పాయ్!" అన్నాడు భారా, మౌగ్గీ విపులమౌనం.

"అదంతా తరవాత చూసుకోవచ్చు. ముందు కావాకు కృతజ్ఞత చెప్పుకో, మౌగ్గీ. అతను లేకపోతే ఈ యుద్ధం సాధ్యమయ్యేది కాదు, నువ్వు దక్కే వాడివి కావు," అన్నాడు బామర.

మొగ్గి కావా కేసి తిరిగాడు. కావా తల మొగ్గి తలకు ఒక అడుగు ఎత్తున అరు తున్నది. "ఇతగాడా మనిషికూన? ఒళ్ళు మహా మెత్తగా ఉంది. మనకవెలుగులో నిన్ను చూసి మర్కటు డనుకోగలను, బాగ్రత్తరా, బాబూ," అన్నాడు కావా.

మొగ్గి కృతజ్ఞత తెలుపుకుని, అవసర మైనప్పుడు కావాకు చేతులో సహాయపడతా నన్నాడు. కావా ఒక్క క్షణంపాటు తన మెడను మొగ్గి భుజం మీద ఆనించి, వృద్ధి లోకి రమ్మని ఆశీర్వదించి, "చంద్రుడు అస్తమించుతున్నాడు. ఇక నువ్వు నీ మిత్రు లతో వెళ్ళిపోయి, నిద్రతియ్యి. ఇక్కడ జరగబోయే కర్మకాండ నువ్వు చూడదగినది కాదు," అన్నాడు.

చంద్రుడు కొండల చాటుకు పోతున్నాడు. భాలూ నిళ్ళు తాగటానికి వెళ్ళాడు. బాఫీర తన శరీరమంతా శుభ్రం చేసుకున్నాడు. కావా మిద్దె మధ్యకు పాకి వెళ్ళాడు. మర్క టులు మనకచీకట్లో గోడల మీదా, గొట్టాల మీదా ఎత్తున ఒకరినొకరు ఒరుసుకుని కూర్చుని ఉన్నారు.

"చంద్రుడు అస్తమించాడు. మీకు చూపు అనుతున్నదా?" అని కావా మర్కటుల నడిగాడు.

"చూస్తున్నాం, కావా," అన్నారు మర్కటులు.

"కదలకండి. అకలిన్మత్సం చూడండి," అంటూ కావా తలను ఈ పక్కకూ, ఆ పక్కకూ అడిస్తూ ఒక పెద్ద వలయంలో రెండు మూడుసార్లు తిరిగి, అతి వేగంగా తన శరీరాన్ని రకరకాల రేఖలలో తిప్పి పోగాడు. ఎనిమిది సంఖ్యలూ, చతు రస్రాలూ కనిపించి మాయమవుతున్నాయి.

భాలూ, బాఫీరలు కొయ్యబారి పోయి కావా శరీరపు కదలికల కేసి చూస్తున్నారు.

"మర్కటులారా, దగ్గరికి రండి," అన్నాడు కావా.

మర్కటలు, ఎవరో లాగినట్టుగా కావా కేసి ఒక అడుగు వచ్చారు. వాళ్ళతోబాటు భాలూ, బాఘిరలు కూడా ముందుకు ఒక అడుగు వెళుతున్నారు.

"ఇంకా దగ్గిరికి!" అని కావా పెద్ద కేక పెట్టాడు.

మౌగ్గి, భాలూ బాఘిరల మీద చేతులు వేసి, వాళ్ళను వెనక్కు లాగాడు. వాళ్ళిద్దరూ నిద్రమేలుకున్నట్టుగా అయ్యారు.

"చెయ్యి తియ్యకు, తమ్ముడూ. బేకపోతే నేను కావా దగ్గిరికి పోతాను," అన్నాడు బాఘిర రహస్యంగా.

"ఏమింది అందులో? కావా మెలికలు తిరుగుతున్నాడు. మనం పోదాం," అన్నాడు మౌగ్గి.

వాళ్ళు మళ్ళీ అరణ్యవృక్షాల కిందికి చేరాక భాలూ పెద్దగా శ్వాస విడిచి, "ఓహో! నే నెప్పటికీ కావా స్నేహం కట్టను," అన్నాడు.

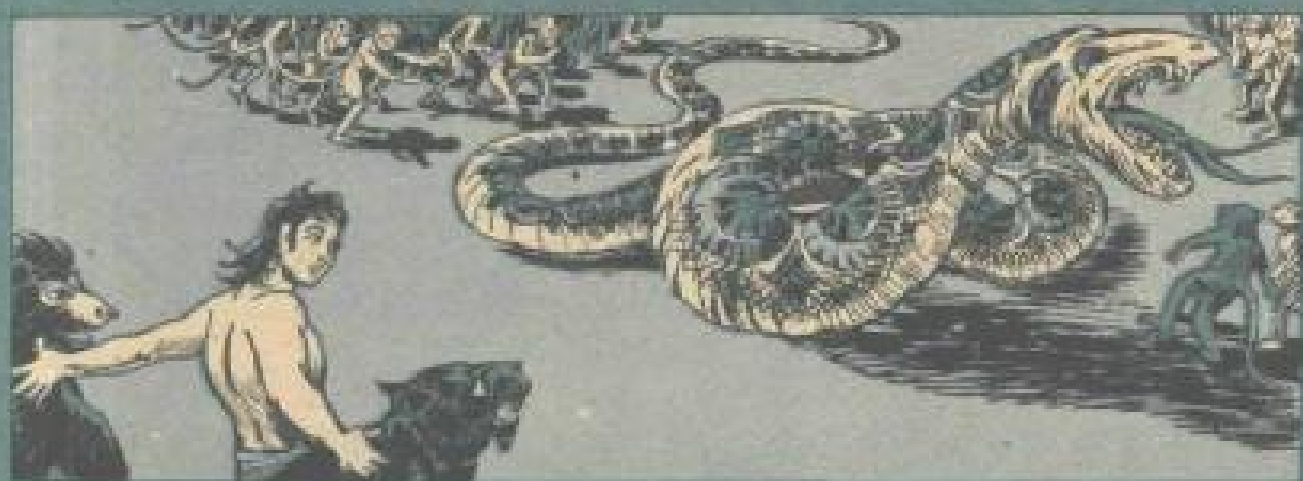
"వాడు మన తలదన్నినవాడు. ఇంకొక్క కిలుం ఉంటే నేను వాడి నోట్లోకే నడిచి ఉండును," అన్నాడు బాఘిర.

"తిరిగి చంద్రుడు ఉదయించే లోపుగా ఆ నోట్లోకి ఎందరు సడవనున్నారో! వాడి వేట బాగానేసాగుతుంది," అన్నాడు భాలూ.

"పెద్ద పాము అర్థం లేకుండా మెలికలు తిరగటం తప్ప నా కేమీ కనిపించ లేదే?" అన్నాడు మౌగ్గి. కావా సృత్యంలో గల సమ్మోహనకత్తి మౌగ్గికి అర్థం కాలేదు. అతను మనిషికూన.

మౌగ్గిని బాఘిర తన వీపు మీద ఎక్కించు కుని బయలుదేరాడు. మౌగ్గి బాఘిర వీపు మీదనే నిద్రపోయాడు. భాలూ బాఘిరలు తనను గుహకు చేర్చటమూ, తోడెలమ్మ సరసన పడుకో బెట్టటమూ కూడా వాడెరగడు....

ఆ విధంగా పనితనం లోనే మౌగ్గికి కావాతో పరిచయం కలిగింది.

అరణ్యపురాణం

22

మౌగి మనుమల మధ్య నుంచి అరణ్యానికి తిరిగి వచ్చాక, అతనికి కావాలే ఉందిన పాతన్నెహం అలాగే ఉండి పోయింది. అవాడు కోతులు తనను కిథిలాలకు ఎత్తుకు పోయినప్పుడు కావా వాళ్ళందరినీ చిత్రవధ చేసి తనను కాపాడిన సంగతి మౌగి ఏ నాడూ మరచలేదు.

కావా మరొకసారి కుటుంబం విడిచిన సంగతి తెలిసి మౌగి అతన్ని పరామర్శించ దానికి వెళ్ళాడు. కుటుంబాన్ని విడిచాక, కొత్త చర్మం కాస్త బిరుసెక్కి దాకా కావా నిస్తేజంగా ఉంటాడు.

మౌగి ఇప్పుడు కావాకు పాతనాటి మనిషి కూసకాడు. మిగిలిన అరణ్య వాసులందరితో బాటు కావా కూడా అతన్ని అరణ్యానికి నాయకుడుగా ఆమోదించి, అరణ్య వార్తలన్నీ అతనితో చెబుతున్నాడు.

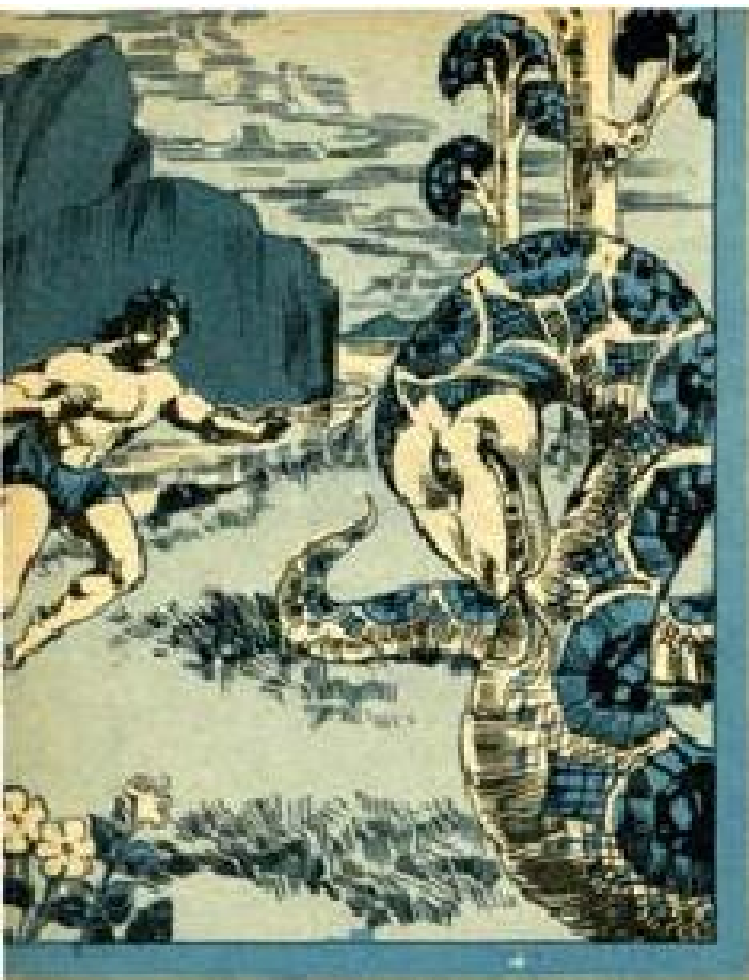
అవకాష్టం అయింది. కావా శరీరపు మట్టలమధ్య మౌగి, కుర్చీలో చేరగిల బడి కూర్చున్నట్టు కూర్చుని ఉన్నాడు. అతను చుట్టూలావతి ఉన్న కావా కుటుంబాన్ని వెళ్ళుకోవట్టి చూస్తున్నాడు.

"కళ్ళ మీది పారకూడా ఎంత స్పష్టంగా ఉందో!" అన్నాడు మౌగి.

"నీ చర్మం ఎన్నడూ పాతబడి పెళుసు బాడదా?" అని కావా అడిగాడు.

"అలా అనిపించి నవ్వుడు వెళ్ళి స్నానం చేస్తాను. ఉక్క మరీ బాస్తేగా ఉన్నప్పుడు, చర్మమంతా ఉడిపోయి, పరిగెత్తితే బాగుండు నని అనిపించే మాట నిజం," అన్నాడు మౌగి.

"నేను చర్మమూ విసర్జిస్తాను, స్నానమూ చేస్తాను. కొత్త చర్మం ఎలా ఉంది?" అని కావా అడిగాడు.

మొగ్గి కావా చర్మంమీది పాదల మీదుగా నెమురుతూ, "కాబేలు చర్మం ఇంకా గట్టిగా ఉంటుంది గాని దానికి సొంపు లేదు. నీ తాకోకవిలుక రెక్కమీది చుక్కల్లాగా, చాలా అందంగా ఉంది," అన్నారు.

"అది నీరు తగిలితే గాని మెరుపెక్కదు. వెళ్ళి స్నానం చేద్దాంపద," అన్నారు కావా.

"నేను నీన్ను ఎత్తేదీ?" అంటూ మొగ్గి కావా మధ్య భాగాన్ని పట్టుకుని ఎత్తాలని చూశాడు. అది చచ్చినా కదలలేదు. కావా తమాషా చూస్తూ ఉందిపోయాడు.

ఆ తరవాత వాళ్ళు నిత్య వ్యాయామక్రిడ అరంభమయింది. ఇద్దరూ కుస్తీ పట్టే

వాళ్ళు. అది బలానికి, దృష్టికి కూడా పరీక్ష. రెంట్లోనూ కావాదే పై చెయ్యి. కాని, మొగ్గి దృఢకాయుడయ్యాక, అతని కత్తులను పెంపొందించ బానికి కావాయే ఈ అట మొగ్గికి నేర్పాడు. ఒకసారి కావా మొగ్గిని తన చుట్టలలో పాదాలనుంచి కంకండాకా చుట్టేసేవాడు. అప్పుడు మొగ్గి తన చేతిని విడిపించుకుని, కావా కంకాన్ని పట్టుకోవ బానికి ప్రయత్నించేవాడు. తరవాత కావా తన చుట్టలను కాస్త వదులు చేసేవాడు. మొగ్గి తన రెండు పాదాల కింద కావా తోకను తొక్కి పట్టడానికి ప్రయత్నించేవాడు. కావా తన తలను మొగ్గి కేసి వెగంగా, కొట్ట బోయేలాగా విసిరేవాడు. మొగ్గి అతి నేర్పుగా అతని తలను పక్కకు నెట్టేసి, దెబ్బను తప్పించుకో జూసేవాడు. కాని అది సాధ్యమయ్యేది కాదు. మొగ్గికి దొరకకుండా కావా అతని కరీరాన్ని, తలచుకున్న చోట నల్లా తలతో తాకేవాడు. చిట్ట చివరకు కావా మొగ్గిని ఒక్క గట్టిదెబ్బ కొట్టి, అంత దూరాన పడేటట్టు చెయ్యటంతో ఈ అట ముగిసేది. మొగ్గి నవ్వుతూ, రాపుతూ లేచి వచ్చేవాడు.

ఇవారే కూడా ఈ అట అలాగే ముగిసింది. తరవాత ఇద్దరూ బండరాళ్ళ

మధ్యన ఉన్న చీకటి కోనేరుకు వెళ్ళి అందులో తుకలు కొట్టారు.

"ఇదే నిజమైన సుఖం. మనిషి మందలో ఈ సమయానికి మనుషులు మంచిగాలి రాకుండా కలుపులన్నీ విగించి, కొయ్య బిల్లులమీద పడుకుని, కంపుగుడ్డలు నిలువునా కప్పకుని, ముక్కులకుండా ముదనస్థస్థ పాటలు ప్రారంభించేవాళ్ళు—నాకు బాగా జ్ఞాపకం. అరణ్యం చాలా మెరుగు," అన్నాడు మోగ్గీ మత్తుగా.

ఎక్కడనుంచో ఒక తాచుపాము రాళ్ళు దిగివచ్చి, నీరుతాగి, "వేటసాగారి!" అని తన దారిన వెళ్ళిపోయాడు.

"అయితే, తమ్ముయా. నీకు కావలసిన దంతా అరణ్యంలో దొరుకుతున్న దంటావా?" అని అడిగాడు కావా.

"అంతా ఎక్కడ దొరుకు తున్నదిలే! దొరికితే నెలకొక పేర బాన్సు చువక పోయానా? వానా కాలంలో ఎండా, ఎండా కాలంలో వానా వస్తే ఎంత బాగుండును! కడుపు మాటెటప్పుడు ఒక మేక దొరక్క పోయిన అనిపిస్తుంది. మేక దొరికితే అది లేడి కాకపోయిన అనిపిస్తుంది. లేడి దొరికితే అది చిరు కాకపోయిన అనిపిస్తుంది. అందరికీ అంతే?" అన్నాడు మోగ్గీ.

"నీ కింక కోరికలేదా?" అని కావా అడిగాడు.

"అరణ్యం తీర్చలేని కోరికంటూ ఏ ముందీ?" అన్నాడు మోగ్గీ.

"అ తాచు చెప్పటం—" అని కావా ప్రారంభించాడు.

"ఏ తాచు? అ తాచు ఏమి చెప్పనే లేదే?" అన్నాడు మోగ్గీ.

"నీరుతాగి పోయిన తాచుకాదు, ఇంకో తాచులే," అన్నాడు కావా.

"నువ్వు విషపువురుగులతో స్నేహం కట్టవను కంటానీ! నువ్వే వడగలే మాట్లాడవు?" అని మోగ్గీ అడిగాడు.

"మూడు, నాలుగు వెల లవుతుంది. శిథిలాలలో వేటకు వెళ్ళాను. సకా చోటు జ్ఞాపకం ఉండే ఉంటుంది. అక్కడ నే నొక సొరంగంలో వేట చేసి, దిన్న కునుకు తీశాను. తరవాత నిద్రలేచి, ఆ సొరంగం కుండానే ఇంకా ముందుకు పోయేసరికి ఒక తెల్లవడగ కనిపించింది. అతను నాకు తెలిసి విషయాలెన్నో చెప్పాడు, నే నెన్నడూ చూడనివి ఏన్నో చూపాడు," అన్నాడు కావా.

"కొత్తరకం ప్రాణుడా? వేటాడ దగిన వేనా?" అని మౌగిలి అసక్తితో అడిగాడు.

"వాటిని వేటాడడు. వేటాడితే పళ్ళున్నీ ఉండి చక్కాపోతాయి. మనిషి అయిన వాడు వాటిని చూడటానికి ప్రాణాలైనా అర్పిస్తాడట, తెల్లవడగ అన్నాడు," అన్నాడు కావా.

"పోయి చూద్దామా ఏం? నేను కూడా ఒకప్పుడు మనిషి నేగా?" అన్నాడు మౌగిలి.

"అటే, అటే! ఆ తెల్లవడగ కెంత వయసనుకున్నావు? అరణ్యమంత వయసు! అతనితో నిన్ను గురించి చెప్పాను. తాను మనిషిని చూసి చాలా కాలమయిందిట. నిన్ను తీసుకురమ్మన్నాడు. అక్కడ ఉన్న వస్తువులు చూడటానికే నువ్వు ప్రాణాలైనా బలి పెడతావుట!" అన్నాడు కావా.

"అదేదో వేటాడదగినదే అయి ఉండాలి," అన్నాడు మౌగిలి.

"కానే కాదు. అది—వాన్ని ఎట్లా వర్ణించాలో నాకు తెలియలేదు," అన్నాడు కావా.

"అక్కడికి పోదాం. నే నెన్నడూ తెల్ల నాగును చూడలేదు. అతను వాటిని చంపేసి ఉంటాడా?" అని మౌగిలి అడిగాడు.

"వాటికి ప్రాణం ఉండదు. అతను వాటికి రక్షకుడుట!" అన్నాడు కావా.

"పోదాం వడ," అంటూ మౌగిలి నీటిలో నుంచి బయటికి వచ్చి, ఒళ్ళు తడి అరటానికి గడ్డి మీద పొర్లిగింతలు పెట్టాడు. తరవాత ఇద్దరూ కలిసి శిథిలాల కేసి బయలుదేరారు.

అరణ్యపురాణం

23

ఇప్పుడు మౌగిలి వానరులంటే ఏ మాత్రమూ లక్ష్యం లేదు. వానరులకే మౌగిలి అంటే గుండె దడ. అయితే మౌగిలి శిథిలాలను చేరే సమయానికి వానరమూకలు అరణ్యంలోని కొన్ని ప్రాంతాల మీదికి దాడి పోయి ఉండటం చేత శిథిలాలు విర్రవంకా ఉన్నాయి. అంతటా నిశబ్దం, వెన్నెల కాస్తున్నది.

కానీ మిద్దె ప్రాంతం మీద ఉండే రాణి వానపు మేలుకట్టు మీదుగా పాకి, దాని మధ్యగా ఉన్న మెట్ల వెంబడి కిందికి దిగ పోగాడు. ఆ మెట్లు కూడా శిథిలావస్థలోనే ఉన్నాయి.

"మనమూ మనమూ ఒకటే," అని మౌగిలి పాముభాషలో కేక పెట్టాడు. అతను మెట్లు దిగటానికి కాళ్ళమీదా చేతులమీదా కూడా కదలవలసి వచ్చింది. మెట్ల దిగువన దారి ఏటవాలుగా దిగిపోయింది. అది అనేక

మెలికలుగల దారి. కొంతదూరం పోయాక రాతి కట్టడంలో నుంచి ఒక పెద్ద వేరు తోసుకు వచ్చి ఉండటం కనిపించింది. దాని తాలూకు మహా వృక్షం మొదలు ముప్పై అడుగులు ఎగువన ఉన్నది. వాళ్ళు ఒక ఇరుకు సందుకుండా దూరం ఒక నేల గదిలోకి అడుగు పెట్టారు. అది చాలా వికారంగా ఉన్నది. దిప్పలాగా ఉన్న దాని కప్పు నుంచి కూడా అక్కడక్కడా చెట్ల వేళ్ళు దిగాయి. కప్పులో రంధ్రాలు ఏర్పడటంవల్ల కొద్దిపాటి కాంతిరశ్మిలు గదిలోకి ప్రవేశిస్తున్నాయి.

"ఇది చాలా క్షేమకరమైన గుహ. అయితే రోజూ వచ్చి పోవటానికి మరీ దూరమై పోయింది. ఇక్కడ మనం చూడ వలసినదేమిటి?" అన్నాడు మౌగిలి.

"నేనున్నాను కానా?" అని గది మధ్య నుంచి ఒక కంఠం ప్రశ్నించింది. ఎదో

తెల్లగా కడులుతూ ఉండటం మౌగ్గీకి కనబడింది. కొంచెం కొంచెమే లేస్తూ ఒక తాచుపాము అతని కళ్ళు ఎదట నిలబడింది. మౌగ్గీ తన తీపికంలో అంతపెద్ద తాచును ఎన్నడూ చూడలేదు. ఆ సర్పం నిడివి దాదాపు ఎనిమిది అడుగులుంటుంది. చీకటిలోనే ఉండటంచేత అతను పాలిపోయి పాత రంగు రంగుగా కయారయాడు. విద్విస అతని పడగమీది కృష్ణపాదాలు కూడా మాసిపోయిన పసుపు పచ్చరంగు తిరిగాయి. అతని కళ్ళు కెంపుల్లాగా మెరుస్తున్నాయి. చూడటానికి అతను చక్కగా దివ్యంగా ఉన్నాడు.

"వేట సాగారి," అన్నాడు మౌగ్గీ. అతను కత్తిని అస్తమానిమూ బొడ్డున పెట్టుకు తిరిగినా, అరణ్య మర్యాదలను పాటించటం మరచిపోడు.

తెల్లవడగ మౌగ్గీ మాటకు బదులు చెప్పక, "నగరం ఎలా ఉంది? నూరు ఏనుగులూ, ఇరవైవేల గుర్రాలూ, లెక్కించరానన్ని పశువులూ గల మహా నగరం! ఇరవై మంది రాజులకు రారాజు ఏలే నగరం! నా కిక్కడ చెవుడు వచ్చేస్తున్నది. వాళ్ళ యుద్ధ దుందుభుల ధ్వనులు విని ఎంతో కాలమయింది," అన్నాడు.

"ఎగువ అరణ్యం మాత్రమే ఉన్నది. నేను ఎరిగిన ఏనుగులు హాథి, అతని కొడుకూ మాత్రమే. ఒక గ్రామంలో ఉన్న గుర్రాలన్నిటినీ బాఘిర చంపేశాడు. పోతే—రాజు అంటే ఏమిట?" అన్నాడు మౌగ్గీ.

"నీ నగరం ఇప్పుడు లేదని నీతో నాలుగు నెలల క్రితమే చెబితినీ కాదుదోయ్?" అన్నాడు కావా తెల్లవడగతో.

"అరణ్యం మధ్య, రాజుగారి పహరా బురుజులు గల ద్వారాలతో కూడిన నగరం ఎలా పోతుంది? నా తండ్రికి తండ్రి గుడ్డు నుంచి బయటికి రాకపూర్వం కట్టిన నగరం అది. నా కొడుకుల కొడుకులు నాలాగా పాలి

పోయేవాకా అది నిలిచి ఉంటుంది. యాగ మారి కొడుకు విజయం, అతని కొడుకు చంద్రవీరం, అతని కొడుకు సలోంధి బప్పారావల్ హయాంలో దాన్ని నిర్మించాడు. మి రెవరి వసువులు?" అన్నాడు తెల్లవడగ.

మౌగ్గి కావా కేసి తింగి, "అయోమయంలో వడ్డాను. అతడి మాట ఒక్కటి నా కర్మం కావటంలేదు," అన్నాడు.

"నాకూ అలాగే ఉంది. అతను మహావృద్ధుడు," అని కావా మౌగ్గితో అని, తెల్లవడగతో, "నాగవితామహా, ఈ ప్రాంతంలో అనాదిగా అరణ్యమే ఉంటున్నది," అని చెప్పాడు.

"అలా అయితే, నా కేయరంగా కూర్చున్న ఇతగా చెప్పడు? ఇతడికి రాజుగారి పేరు తెలియదు. భయం ఎరగడు. మనిషి నేటితో సర్ప భాష మాట్లాడతాడు. పామునాలుక తోబాటు కత్తి కూడా ధరించాడు. ఎవరికడు?" అన్నాడు తెల్లవడగ.

ఆ ప్రశ్నకు మౌగ్గి జవాబు చెబుతూ, "నన్ను మౌగ్గి అంటారు. నేను అరణ్యవాసిని. తోడేళ్ళు నావాళ్ళు. ఈ కావా నాకు అన్న. నాగవితామహా, నువ్వెవరు?" అని అడిగాడు.

"నేను రాజనిశేప రక్షకుణ్ణి. నా చర్మం సల్లగా ఉన్న కాలంలో నే కరుణరాజు ఈపైన ఉన్న కప్పకట్టాడు! దొంగతనానికి వచ్చే వారికి దావు చవిచూపమని నా కోసం ఈ ఏర్పాటు చేశాడాయన. తరవాత రాలి ద్వారం కుండా నిధిని లోపలికి దించారు. బ్రాహ్మణులు గానం చేశారు," అన్నాడు తెల్లవడగ.

మౌగ్గి స్వగతం, "ఓహో, ఇందులో ఏదో చెరువు ఉన్నది. తెల్లవడగ చెప్పేది సామాన్య విషయంకాదు. మనిషి మంద వెంట ఉన్నప్పుడు ఒక బ్రాహ్మడి సంగతి తెలుసుకున్నాను," అమకున్నాడు.

తెల్లపడగ చెప్పుకు పోతున్నాడు.

"నే నిక్కడికి వచ్చాక అయిదు సార్లు రాతి పలక ఎత్తి, మరింత నిధి దించారు. ఇంత గొప్ప నిధి మరెక్కడా లేదు—మారు రాజుల నిధి. అయితే అఖరుసారి పలక ఎత్తి చాలా, చాలా కాలమయింది. నా నగరం సన్ను మరిచిపోయిందో ఏమో మరి."

"అనలు నగరమే లేదు. పైకి చూడు. ఆ కనిపించేవి, రాళ్ళను చీల్చుకుని దిగు తున్న మహావృక్షాల వేళ్ళు. చెట్లూ, మనుషులూ కలిసి పెరగరు," అన్నాడు కావా.

తెల్లపడగ కనిగా, "రెండు, మూడు సార్లు మనుషు లిక్కడ ప్రవేశించారు. నేను చీకట్లో పాకి వాళ్ళను చేరపెట్టినదాకా వాళ్ళమీ మాట్లాడలేదు. ఆ తరువాత వాళ్ళు బహు కొద్దిసేపు మాత్రమే పలవలలాడారు. మీరేమో వచ్చి నాతో నానా అబద్ధాలూ ఆడుతున్నారు—ఒక మనిషి ఒక సర్ప మూసూ. నగరమే లేనని, నా రక్షణపని

ముగిసిందనే సన్ను పమ్మమంటారు! రాతి పలక ఎత్తి, బ్రాహ్మలు గానం చేస్తూ దిగి వచ్చి, నాకు వెచ్చని పాలు పోసి, వెలుగు లోకి తీసుకు పోయేదాకా నేను రాజనీకేప రక్షకుణ్ణి! నగరం చచ్చిపోయిందా? అవి చెల్లవేళ్ళా? అయితే పంగి ఈ రత్నాలను తీసుకొండి చూస్తాం. ప్రపంచంలో ఇంత విలువైనవి మరి లేవు. పామునాలుక మనిషి, నువ్వు వచ్చిసదాననే ప్రాణాలతో తిరిగి పొగలిగితే చిన్న చిన్న రాజులందరూ నీకు బానిసలైపోగలరు!" అన్నాడు తెల్లపడగ.

"మళ్ళీ దారి తప్పుతున్నది. నాగపితా మహా, తీసుకు పోవటానికి ఇక్కడ ఏమీ కనబడదే?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"సూర్య చంద్రుల సాక్షిగా, ముక్కోటి దేవతల సాక్షిగా ఈ అబ్బాయికి చావుపిచ్చి వట్టుకున్నది. నువ్వు కళ్ళు మూసేలోపుగా నీకు ఏ మానవుడూ చూడనిది చూపిస్తాను, చూడు," అన్నాడు తెల్లపడగ.

అరణ్యపురాణం

24

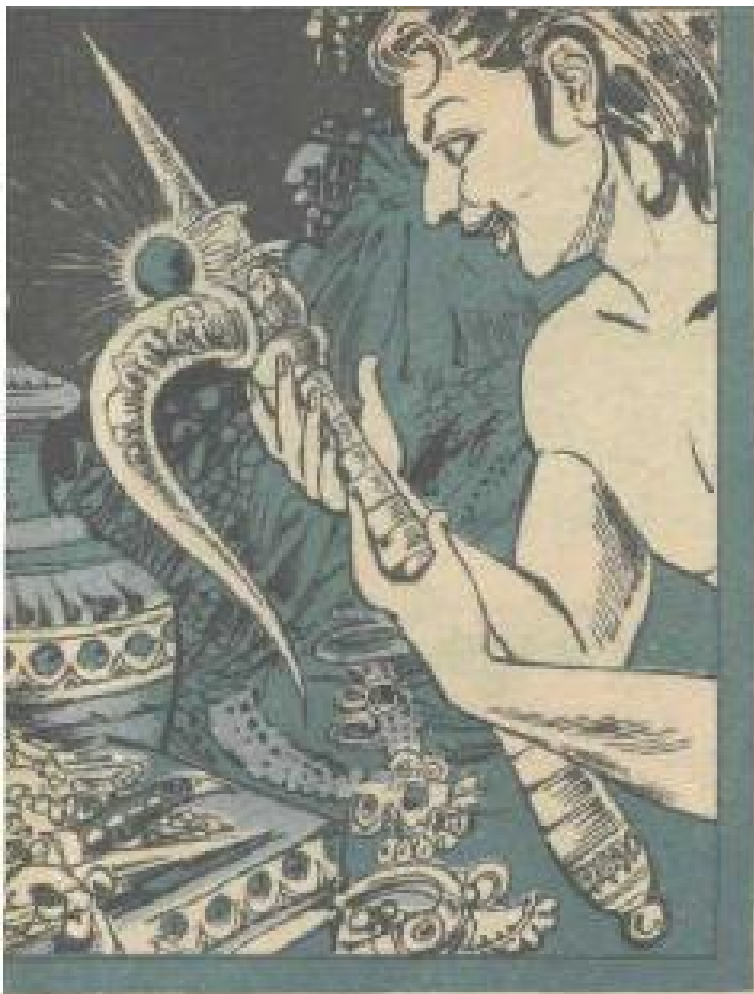
మౌగ్గి చుట్టూ పరికించి చూసి, నేల మీది నుంచి తళతళా మెరిసే దాన్ని గుప్పిట పైకి తీశాడు.

"ఓహో, మనవి మందలో అటకు ఉపయోగించే వాటి లాగే ఉంది. ఇది పసుపు వచ్చుగా ఉన్నది, అవి గోధుమ రంగుగా ఉండేవి. అంతే తేడా," అంటూ అతను బంగారపు నుద్దను కింద పడ నిచ్చాడు. ఆ చీకటి కొట్టులో కొన్ని అడుగుల లోతున వెండి, బంగారు నాణాలున్నాయి. వాటిలో సగం కూరుకుని ఏనుగు అంబారీలున్నాయి. అవి బంగారు రేకుతో తయారు చేసి, రత్నాలు పొదిగినవి. రాజులు ఎక్కి తిరిగిన పల్లకీలున్నాయి. వాటికి వెండి నగిషీలున్నాయి.

తెల్లపడగ చెప్పిన మాట నిజం. ఈ నిధికి మూల్యం కట్టడం సాధ్యం కాదు. ఎన్నో

శతాబ్దాల మీద యాదవలద్వారానూ, దోపిడి చేసి, వర్తకం జరిపి, వస్తులు వనూలు చేసి కూడబెట్టిన నిధి ఇది.

అయితే వీటి విలువ మౌగ్గికి కొంచెం కూడా తెలియదు. కత్తులు అతన్ని కొద్దిగా అకర్షించాయి. కాని, తన కత్తికున్న "పట్టు" వాటికి లేకపోవటం వల్ల వాటిని బార విడిచేశాడు. చిట్టచివరకు అతని దృష్టిని ఒక అంకుశం ఆకర్షించింది. దాని పిడి చివర ఒక గుండ్రని, పెద్ద కెంపు ధగధగలాడుతున్నది. దాని దిగువ ఎనిమిది అంగుళాల మేర సీలపు రాళ్ళు ఒత్తుగా అమర్చబడి ఉంది, పట్టు బాగా చిక్కటానికి పిలుగా ఉన్నాయి. మిగిలిన పిడి అంతా దంతంతో చేసినది. దాని చివర ఉన్న ముల్లూ, కొక్కెమూ ఉక్కువి. వాటిపైన బంగారు రేకున్నది. వాటి మీద ఏనుగుల బొమ్మలు

చిత్రించి ఉన్నాయి. అ బొమ్మలే మౌగ్గీని అకర్షించాయి. వాటిని చూస్తుంటే హాథీ జ్ఞాపకం వచ్చాడు.

మౌగ్గీ ప్రతి చర్యనూ ఎంతో శ్రద్ధగా గమనిస్తున్న తెల్లపడగ, "ఇదంతా ఒక్కసారి కళ్ళ చూడటానికి ప్రాణాలర్పిస్తే మాత్రం ఎమిట? నేను నీకు మ హేళా ప కారం చేశాను కానూ?" అన్నాడు.

"నా కేమీ అర్థం కావటం లేదు. ఇవన్నీ కఠినంగానూ, చల్లగానూ ఉన్నాయి. తినటానికి వనికరావు. కాని, ఇది బాగుంది. దీన్ని పట్టుకు పోయి, ఎండలో చూడాలి," అంటూ అంకుశం ఎత్తి చూపించి,

"ఇవన్నీ నీవేనంటావా? దీన్ని నా కిస్తావా? నువ్వు తినటానికి కప్పలను తెచ్చి పెడతాను," అన్నాడు మౌగ్గీ.

తెల్లపడగ క్రూరమైన ఆనందంతో ఉబ్బి పోతూ, "తప్పక ఇస్తాను. ఇక్కడ ఉన్న నిధినికేవల మంతా నీదే—నువ్వు వెళ్లిపోయే దాకా!" అన్నాడు.

"నే నింక వెళ్ళిపోతున్నాను. ఈ చోటు చీకటిగానూ, చలిచలిగానూ ఉన్నది. ఈ ముల్లుకర్రను అరణ్యానికి తీసుకు పోతాను," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"అరణ్యానికి తీసుకు పోతావా? సరే.... ముందు, నీ కాలి దగ్గర అడేమిటో చూడు!" అన్నాడు తెల్లపడగ.

మౌగ్గీ ఒక మనిషి కపాలాన్ని పైకి ఎత్తి, "మనిషి తల ఎముక. అక్కడ ఇంకా రెండున్నాయి," అన్నాడు.

"వాళ్ళు కొన్ని ఎళ్ళక్రితం ఈ నిధిని ఎత్తుకు పోదామని వచ్చారు. చీకట్లో నేను వాళ్ళను వరామర్పించాను. తరవాత వాళ్ళు కదలలేదు," అన్నాడు తెల్లపడగ.

"నిధి, నిధి అంటావు. నా కెందు కానిధి? నా కి ముల్లుకర్ర కావాలి. దీన్ని నా కిచ్చావా వేట సాగారి. లేకపోయినా వేట సాగారి. నేను విషప్రాణులతో పోరాడను. మీ వాళ్ళ

దగ్గర నేను ఆభయమంత్రం కూడా నేర్చుకున్నాను," అన్నాడు మౌగ్గి.

"ఇక్కడ ఆభయమంత్రం నా ఒక్కడిదే!" అన్నాడు తెల్లవడగ.

కావా, కళ్ళు బోతుల్లాగా మెరుస్తూ, ముందుకు చూసి, "మనిషిని తీసుకు రమ్మన్నదెవరు?" అని అడిగాడు.

"నే నే. అన్నాను. నేను మనిషిని చూసి ఎంతో కాలమయింది. ఈ మనిషి సర్ప భాష మాట్లాడతాడు కూడానూ," అన్నాడు తెల్లవడగ.

"కాని ఆవ్వుడు చంపటం మాట రాలేదు. నేను ఒంటరిగా అరణ్యానికి తిరిగి పోయి, ఇతన్ని మృత్యువుకు అప్పగించి వచ్చానని చెప్పనా?" అన్నాడు కావా.

తెల్లవడగ అహంకారంగా, "చంపటం గురించి ముందుగా మాట్లాడే అలవాటు నాకు లేదు. నువ్విక్కణ్ణించి వెళ్లినా, మానినా, గోడలో సొరంగం ఉండనే ఉంది. కోతులను చంపేవాడా, జాప్తిగా మాట్లాడకు. నేను నీ మెడ మీద తాళానంటే చాలు, నువ్వు సోదీలోకి మిగలకుండా పోతావు. ఇక్కడికి వచ్చిన మనిషి ఈవిరితో తిరిగి పోవటమన్నది ఏనాడూ జరగలేదు. నే నీ నగర రాజు నిక్షేపరక్షకుణ్ణి!" అన్నాడు.

"ఓరి పా రి పోయి న చీకటి వురుగా, నేను మళ్ళీ చెబుతున్నాను, విను. నీ రాజు లేడు, నగరమూ లేదు. మన చుట్టూ ఉన్నది అరణ్యం," అన్నాడు కావా.

"నిధి ఉన్నది గద. పోనీ ఓ పని చెద్దాం. కుర్రాణ్ణి వరిగెత్తమని, నువ్వు వినేదం చూడు, కావా. అటూ ఇటూ వరిగెత్తు కుర్రాడా, ఆడు కుందాం!" అన్నాడు తెల్లవడగ.

మౌగ్గి కావా నెత్తిమీద నెమ్మదిగా చెయ్యి పెట్టి, రహస్యంగా, "ఈ తెల్లవాడి కింత వరకూ మనిషి మందలో వాళ్ళ సంగతే తెలుసు. నా సంగతి ఎరగదు. వేట కావాలిట వాడికి. ఇద్దాం," అన్నాడు.

అతను తన చేతిలో ఉన్న అంకుశాన్ని చప్పున తెల్లవడగ మెడ మీద వడేటట్టుగా వేశాడు. దాని బరువు కింద తెల్లవడగ కదల లేక పోయింది. మెలికలు తిరుగుతున్న తెల్లవడగ శరీరం మీద కావా దూకి, "చంపు!" అని కేక పెట్టాడు.

మౌగ్గి కుడిచెయ్యి అప్రయత్నంగా కత్తి మీదికి పోయింది.

"చంపను. అకలికి తప్ప ఇంకెన్నడూ చంపను," అని మౌగ్గి తెల్లవడగను మెడ వెనక పట్టుకుని అతని నేరు కత్తితో వగల దిసి, "చూడు, కావా! బెరడు!" అన్నాడు. తెల్లవడగ పైదఫడలో భయంకరమైన విషపు కోరలున్నాయి. కాని చిగుళ్ళు వడిలిపోయి, నల్లగా ఉన్నాయి. వాటిలో విషం వర్షి పోయింది.

మౌగ్గి తెల్లవడగ మెడ మీది నుంచి అంకుశం ఎత్తి, అతన్ని విడిచి పుచ్చుతూ, "రాజనికేసానికి కొత్త రక్షకుడు రావాలి,

బెరడూ. నువ్వు చెయ్యరాని పని చేశావు, బెరడూ. నువ్వు, అటూ ఇటూ పరిగెత్తి ఆడుకో," అన్నాడు.

"ఇంత అవమానం భరించలేను. నన్ను చంపెయ్యి," అన్నాడు తెల్లవడగ.

"నీ చంపటానికి చాలి వచ్చింది. ఇక ఈ ముల్లుకర్రను నేను పట్టుకు పోతాను. నిన్ను ఓడించాను గద!" అన్నాడు మౌగ్గి.

"దాని మూలంగా దావు రాకుండా చూసుకో! అది మృత్యువు! జ్ఞాపకం ఉంచుకో! నా నగరంలో ఉండే ప్రతి ఒక్కరికి సరిపడ్డంత మృత్యువు దానిలో ఉన్నది. అది నింతోకాలం నీకు దక్కదు, అదివి మనిషి. నీ దగ్గర నుంచి లాగుకునే వాడికి దక్కదు. దాని కోసం హత్యల పరం పర సాగుతుంది. నా కత్తి ఉడిగిపోయింది. ఇక నేను చెయ్యవలసిన పనిని ఆ అంకుశమే చేస్తుంది. అది మృత్యువు! మృత్యువు! మృత్యువు!" అన్నాడు తెల్లవడగ.

అరణ్యపురాణం

25

మౌగ్గి కంత కుండా పాకి బయటికి వచ్చేటప్పుడు తెల్లవడగ, "అది మృత్యువు! మృత్యువు!" అంటూ విగ్రహాలను కాటు చేస్తున్నాడు.

తిరిగి తమ అరణ్యంలోకి చేరుకోవటంతో కావాకూ, మౌగ్గి కి ప్రాణం లేచి వచ్చి సత్ప్రయింది. ఉదయపు నీరెండలో మౌగ్గి అంకుశాన్ని మోసిపెటట్టు తిప్పుతూ పరమానందం చెందాడు.

ఎండలో మోసి కెంపును చూసి ఆతను, "అది బాఫీర కంటి కన్న కూడా బాగా మెరుస్తున్నది. దీన్ని ఆతనికి చూపించాలి. అయితే ఆ బెరడుగాడు మృత్యువు గురించి ఎందుకు మాట్లాడినట్టు? నన్ను భయ పెట్టాలవా?" అన్నాడు.

"నా కేం తెలుసు? నువ్వు వాణ్ణి కత్తితో చంపేయాలి దన్నదే నా విచారమల్లా..."

ఈ పూట వేటకు పోదాం, వస్తావా?" అన్నాడు కావా.

"లేదు. దీన్ని బాఫీరకు చూపాలి.... వేటపాగాలి!" అంటూ మౌగ్గి పరిగెత్తుతూ, మధ్యమధ్య పంగి తన చేతిలోని అంకుశాన్ని చూసి ఆనందిస్తూ, బాఫీర ఉండే అరణ్య ప్రాంతానికి చేరుకున్నాడు.

బాఫీర అప్పుడే సుప్తుగాతిని, నీరు కాగుతూ కనిపించాడు. మౌగ్గి తన అనుభవాలన్నీ పూసగుచ్చినట్టు చెబుతుంటే, బాఫీర అలకిస్తూ అప్పుడప్పుడూ అంకుశాన్ని మూజాశాడు. తెల్లవడగ అన్న ఆఖరు మాటకు బాఫీర ఆమోదం తెలిపటం గమనించి మౌగ్గి, "అయితే తెల్లవడగ అన్న మాట నిజమే నందావా?" అన్నాడు.

"తమ్ముడూ, నేను ఉదయవూరు రాబా గారి బోసులో పుట్టిపవాణ్ణి. నాకు మనుమల

"మనుషులు హాథీ సంకానాన్ని తలలో పొడిచి రక్తం తెప్పించటానికి! అలా మనిషి అజ్ఞులను అమలు చేసుకోవటానికి! గోళ్ళూ, కోరలూ లేని మనిషి ఇటువంటివి, ఇంకా ఘోరమైనవి సృష్టించుకున్నాడు!" అన్నాడు బాఫీర.

"ఛీ, ఛీ! మనిషిమందకు సంబంధించిన ప్రతిదీ రక్తం కళ్ళ చూసేదే! ఈ సంగతి తెలిస్తే దీన్ని తీసుకురాకనే పోదును," అంటూ మోగి తన చేతిలో ఉన్న అంకుశాన్ని దూరంగా విసిరి వేశాడు. అది తకతళా మెరుస్తూ వెళ్ళి, ముప్పై గజాలదూరాన నేలలో గుచ్చుకున్నది. మోగి మంచుతో తడిసిన గడ్డిమీద చేతులు రుద్దుతూ, "పీడ వదిలించుకున్నాను. ఆ దొరడుగాడు నేను చస్తానన్నాడు, పాలిపోయిన ముసిరి, వెర్రి పీనుగు!" అన్నాడు.

"రాత్రుల్లా వెటాడి, పగల్లా వాగటం నా వల్ల కాదు. నేను నిద్రపోతున్నాను, చిన్న తమ్ముడూ," అన్నాడు బాఫీర తన చోటకి బయలుదేరిపోతూ.

మోగి మంచి చెట్టు చూసుకుని ఎక్కి, లతలు అల్లి ఉయ్యాల చేసుకుని, అందులో ఉగుతూ నిద్రపోయి, అందమైన ఎర్ర రాయి గురించి కలగన్నాడు. తిరిగి అతనికి

సంగతంకా తెలుసు. ఆ ఎర్రరాయి కోసం ఒక్క రాత్రిలో మూడు హత్యలు చేసేవాళ్ళు చాలామంది ఉంటారు," అన్నాడు బాఫీర.

"చేసేటందు కేమీ లేకపోతే మనుషులు హత్యలు చేస్తారని నాకూ తెలుసు. ఈ ఎర్ర రాయి తినబానిక్కుడా పనికి రాదే, దీని కోసం చంపటం దేనికని!" అన్నాడు మోగి.

"మోగి, నువ్వు వదుకుని నిద్రపో! మనుషుల మందలో ఉన్నావు. కాని ఏం లాభం?" అన్నాడు బాఫీర, నిద్ర ముంచుకొస్తూ.

"ఈ ములికి గల వస్తువుతో ఏం పని, బాఫీరా?" అని మోగి అడిగాడు.

మెలకువ వచ్చేసరికి చీకటి పడుతున్నది. మర్కటులు చెట్లమీద పెద్దగా అరుస్తున్నారు.

"దాన్ని ఇంకోసారి చూసుకుందాం," అనుకుంటూ లతలుపట్టుకుని ఆతను కిందికి దిగి వచ్చాడు. అప్పటికే బాఫీర అక్కడ తారట్లాడుతూ, వసికట్టుతున్నాడు.

"ఆ ములికి గల వస్తువేమయింది?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"ఎవరోమనిషి తీసుకున్నాడు. ఇవిగో వాడి అడుగుజాడలు," అన్నాడు బాఫీర.

"బెరడుగాడు చెప్పినది నిజమైతే ఆ మనిషి చావాలి. జాడలవెంటడి పోదాం," అన్నాడు మౌగ్గి.

"జాడ లెక్కడికి పోవు. ముందు కడుపు నింపుకుందాం," అన్నాడు బాఫీర.

వాళ్ళకు త్వరలోనే ఆహారం దొరికింది. ఇద్దరూ కడుపునిండా తిని, తాగి, అడుగు జాడల సనుసరించి ఐదులుదేరారు. ఆ కాలిగుర్తులు గలవాడు, కొంతదూరం నడిచి తరవాత పరిగెత్తి, చివరకు ఒక వక్కకు తిరిగాడు. ఆ ప్రదేశంలోనే ఇంకోమనిషి కాలి గుర్తులు మొదటి గుర్తులను చేరవచ్చాయి. ఈ రెండేజత పాదాలు చిన్నవి. కాలి వెళ్ళు లోపలికి మణిగి ఉన్నాయి. అవి గేండు వెటగాడివని మౌగ్గి గ్రహించాడు.

రెండు జతల జాడలుండటం చేత మౌగ్గి చిన్న అడుగుల వెంటా, బాఫీర పెద్ద అడుగుల వెంటా చిలి నడుస్తూ, తాము గ్రహించిన విషయాలు ఒకరి కొకరు కేక పెట్టి చెప్పుకున్నారు.

చివరకు రెండు జాడలూ ఏకమయాయి. ఆ దారిలోనే ఒక గ్రామస్థుడి శవం దారికి అడ్డంగా పడి ఉన్నది. వాడి గుండెలోకి ఏవులో నుంచి గేండువాడి బాణం గుచ్చు కుని ఉన్నది. "ఒకచావు! ఆ వస్తువేదీ?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"గేండువాడు తీసుకుని ఉంటాడు," అంటూ బాఫీర, చిన్న పాదాలజాడ వెంటడి

దారి తీశాడు. కొంతదూరం వెళ్ళాక ఒక కనుమలో నెగడు వేసిన చోట గొండువాడి శవం దొరికింది. రెండో చావు! అక్కడే పాదరక్షలు ధరించిన నలుగురి కాలిగుర్తులు కనిపించాయి.

మౌగ్గీకి ఇక ముందుకు పోబుద్ధి కాలేదు. కాని బాఫీర, వెనక్కు తిరగటం వెటగాడి లక్షణం కాదన్నాడు.

ఆ నలుగురి అడుగు జాడల ననుసరించి వాళ్ళు ఒక గంటపెళ్ళు నడిచాక బాఫీరకు పొగవాసన తగిలింది. ఆ ప్రాంతాలలోనే పాదల మధ్య బాఫీరకు మరొక శవం కనిపించింది. వాణ్ణి ఎవరో కొట్టి చంపారు. గొండువాడు చచ్చినట్టే వీడూ చచ్చాడు.

మరో అరమైలు వెళ్ళాక వాళ్ళకు ఆరి పోతున్న నెగడూ, దాని పక్కన మూడు శవాలూ కనిపించాయి. ఎవరి మీదా గాయం లేదు. "వీళ్ళెలా చచ్చినట్టు?" అన్నాడు మౌగ్గీ అశ్చర్యంగా.

"విషం!" అన్నాడు బాఫీర. వీళ్ళ వేతిలో చచ్చినవాడు మంటవాడు. వాడు ముందుగానే మిగిలిన వాళ్ళ అహారంలో విషం కలిపాడు. అంకుశం నెగడు పక్కనే పడివున్నది.

మౌగ్గీ దాన్ని శిథిలాలనుంచి తెచ్చి నందుకు చాలా పశ్చాత్తాప పడ్డాడు. అతను దాన్ని ఒక చోట తాత్కాలికంగా పూడ్చి ఉంచి, రెండు రోజుల ఆనంతరం రాత్రి పూట తెల్లవడగ ఉండే చోటికి వెళ్ళి, రంధ్రం కుండా ఆ అంకుశాన్ని లోపలికి వేసి, "సర్ప పితామహా, మాంచి యువకుణ్ణి రాజునికేవల రక్షణకు తోడు తెచ్చుకో! లోపలికి వచ్చిందా వాడు ప్రాజాలతో తిరిగి పోకుండా చూడు!" అని చెప్పాడు.

"ఓహో, ఇది తిరిగి వచ్చిందా? నువ్వెంతా బతికే ఉన్నావా? నువ్వు చావెలా తప్పించుకో గరిగావు? ఎంత అశ్చర్యం!" అన్నాడు తెల్లవడగ.

అరణ్యపురాణం

26

మరొగ్గికి జీవితం మహా ఉల్లాసంగా గడిచి పోతున్నది. అరణ్యంలో అందరూ ఆతనికి మిత్రులే. వారికి ఆతనింటే అభిమానంతో వాటు కొద్దిపాటి భయంకూడా లేక పోలేదు. ఆతను అరణ్యంలో వివిధ ప్రాంతాలకు వెళ్ళేటప్పుడు ఆతని నలుగురు అన్నలూ వెంట ఉంటే ఉండేవారు, లేకపోతే ఒంటరిగానే తిరిగేవాడు. ఆతన్ని గురించి ఎన్ని కథలైనా చెప్పకోవచ్చు. వాటిలో ఇప్పుడు చెప్పకోయోది ఒకటి.

తొడెలయ్యా, తొడెలమ్మా పోయారు. వాళ్ళు ఉంటూ వచ్చిన గుహకు మోగి ఒక పెద్ద కొండరాయిని తినుకు వచ్చి అడ్డం పెట్టేశాడు. తరవాత వారి మీద చావు పాట పాడేశాడు.

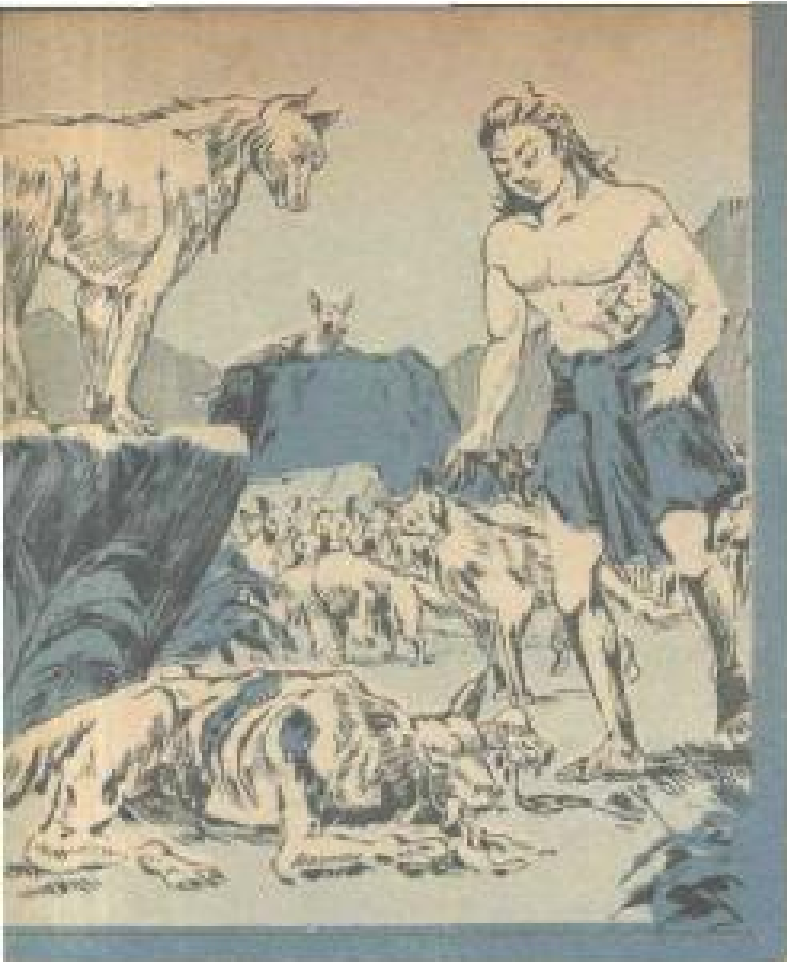
'భాలా చాలా వృద్ధుడై పోయాడు. ఆతని కిళ్ళలో ఇప్పుడు పట్టులేదు.

ఉక్కువరాలూ, ఉనవ కండరాలూ కలిగిన బాహిర కూడా ఇప్పుడు వేట మీదికి వెనకటంత వేగంగా లంఘించలేక పోతున్నాడు.

ఆకేలా వండు ముసలి. ఆతని శరీరం తెల్లగా నెరిసిపోయింది. ఆతని దొక్క ఎముకలు వెళ్ళుకోచ్చాయి. కొయ్యకాళ్ళతో నడిచినట్టు నడుస్తున్నాడు. ఆతని ఆహారాన్ని మోగియే సంపాదించి పెడుతున్నాడు.

నియోనీ తోడేళ్ళ మంద విచ్చిత్తి అయి పోయింది. ఆ మంద తాలూకు రెండోతరం వాళ్ళు అయిదేళ్ళ వయసులో సంపూర్ణ జవ సత్వాలు కలిగి ఉన్నప్పుడు, ఆ తరానికి చెందిన సుమారు నలభై మంది తొడెళ్ళూ మరొక నాయకుణ్ణి ఎన్నుకుంటే బాగుంటుందని ఆకేలా సలహా ఇచ్చాడు. మంద నాయకత్వానికి జరిగిన పోటీలో ఫావో నెగ్గాడు.

అట్ట చివరి బొమ్మ

తిరిగి కొండమీద సమావేశాలు జరిగాయి. తనకేమీ సంబంధం లేకపోయినా మౌగ్గి వాటికి హజరై, ఫావేకు ఎగువన ఎత్తుగా ఉండే రాతిమీద అకేలా సరసన కూర్చుంటూ ఉండేవాడు. అతనెప్పుడైనా మాట్లాడటం ప్రారంభిస్తే అతని ప్రసంగం పూర్తి అయినదాకా అందరూ నిశ్శబ్దంగా ఉండి వినేవాడు.

ఆ రోజులలో వెటకూ, నెద్రకూ ఎలాటి విఘాతమూ ఉండేది కాదు. పైవాళ్ళెవరూ "మౌగ్గిజనం" ఉండే ప్రాంతంలో ఆడుగు పెట్టేవాళ్ళు కాదు. సమావేశంలో తోడేలు కూనలను తెచ్చి, "చూడండి! బాగా

చూడండి!" అన్న హెచ్చరికలు వినిపించి నప్పుడల్లా మౌగ్గి శరీరం పులకించేది. ఆ సమావేశాలకు అతను విధిగా హజరయేవాడు.

ఒకనాడు చీకటి పడవేళ మౌగ్గి ఒక దుప్పిని చంపి, దాని అర్థభాగాన్ని అకేలా కోసం తీసుకుపోతూండగా ఒక వింత శేక వినవడింది. షేర్‌భాన్ గతించినాక అలాటి శేక మౌగ్గికి వినిపించనే లేదు. పులివెకనగా వేటాడుతూ పోయే నక్కలు అలాటి కర్ణ కళోరమైన శేక పెడకాయి. అందులో ద్వేషమూ, విజయగర్వమూ, భయమూ, నిస్పృహ, ఒక విధమైన వెటకారమూ మిశ్రమంగా భవనిస్తాయి. వాయిన్ గంగ అవకలి ప్రాంతం నుంచి అలాటి శేక వినవచ్చింది.

ఆ శేకను మౌగ్గితోబాటు, అతని వెనకనే గెంతుకుంటూ, అడుతూ, పాడుతూ నడిచే అతని అన్నలు కూడా విన్నారు. వారు చట్టున అగిపోయారు. వారి రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. వారు గుర్రుమన్నారు. అప్రయత్నంగా మౌగ్గి చెయ్యి కత్తి మీదికి పోయింది. అతని కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. అతను కనుబొమలు ముడేస్తూ, "ఇక్కడ వేటాడ సాహసించే చారలి వాడెవడూ లేడే!" అన్నాడు.

"అది చారలవాడి కేకకాదు. భారీఎత్తున పథ జరుగుతున్నది. శ్రద్ధగా విను!" అన్నాడు పెద్దన్న.

ఆ కేక మళ్ళీ వినిపించింది. మౌగ్గి గట్టిగా ఉపరితని సమావేశం జరిగే గుట్ట పద్దకు పరిగెత్తాడు. మందతోడెళ్ళు చాలా మంది అటుకేసే పరిగెత్తుతున్నారు. మౌగ్గి గుట్ట చేరేవరికి పొవే, అకెలాలు అక్కడ ఉన్నారు. చాలా మంది తోడెళ్ళు వారిచుట్టూ కూర్చుని ఉన్నారు. స్త్రీలూ, పసిపిల్లలూ మాత్రం తమ ఇళ్ళకేసి వేగంగా పరిగెత్తుతున్నారు. ఇలాంటప్పుడు వాళ్ళు బయట ఉండటం కేమంకాదు.

వాయిస్ గంగ గలగలలూ, సాయం కాలపు గాలికి చెట్లు చేసే కలకలమూ తప్ప మరేమీ ఆ చీకటిలో వినరావటం లేదు. కాని అంతలోనే సది అవతలి పక్కనుంచి తోడెలు విలుపు వినబడింది.

ఆ తోడెలు మందలో తోడెలు కాదు. మందకు చెందిన వాళ్ళంతా గుట్ట మీద సమావేశమై ఉన్నారు.

"ఏకాచాలు! ఏకాచాలు!" అంటూ ఒక బక్క విక్కిన పెద్దతోడెలు, ఒక కాలు కుంటుతూ, గుట్టనెక్కి పచ్చి, మౌగ్గిముందు సాష్టాంగ పడిపోయాడు. అతడి నేట నురుగు

వస్తున్నది. అతని పక్కలు బాగా రక్తసిక్తమై ఉన్నాయి. "వేటసాగాలి! మీ నాయకు చెవరు?" అని పొవే గంభీరంగా అడిగాడు.

"వేటసాగాలి! నేను ఏకాకిని," అన్నాడు కొత్త తోడెలు. అంటే అతను ఏమందకూ చెందక, ఒంటరిగా జీవించి వాడన్నమాట. అతని గుండె అదురుకు శరీరం కంపించి పోవటం స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నది.

"ఏమిటి విశేషం?" అని పొవే అతణ్ణి ప్రశ్నించాడు.

"ఏకాచాలు, దక్కను ఏకాచాలు— ఎర్రవేట కుక్కలు! దక్కను కూస్య మయిందిట, ఉత్తరంగా వచ్చారు—దారి

పొడుగునా మారణ హోమం సాగిస్తూ. ఈ చంద్రుడు మొదట కనిపించిన నాడు నాకొక భార్య, ముగ్గురు కూనలూ ఉండే వారు. మైదానంలో పిల్లలకు నా సహచారిణి వేట నేర్పుతూ ఉండేది. అర్ధరాత్రివేళ వాళ్ళు వేట తమకవు కేకలు విన్నాను. తెల్లవారేసరికి నలుగురూ కవాలై ఉన్నారు. పగ తీర్చుకోవడానికి బయలుదేరి, ఏకాచాలను కళ్ళజాగాను," అన్నాడు ఏకాకి.

"ఎంత మంది?" అని మౌగి చప్పున అడిగాడు. -తేడెళ్ళ మంద కోవంతో గుర్రు మంటున్నది.

"నాకు తెలీదు. వాళ్ళలో ముగ్గురిని బిచ్చు కింద వెయ్యండి. కాని చివరకు వాళ్ళు నన్ను లేడిని తరిమినట్టు తరిమారు. మూడు కాళ్ళ మీద నన్ను పరిగెత్తించారు. చూడండి!" అన్నాడు ఏకాకి, సజ్జా అయి పోయిన తన ముందు కాలును చాస్తూ. దాని మీద రక్తం సల్లగా అట్ట కట్టుకుని

ఉన్నది. అతని పక్కలా, కంఠం మీదా కూడా గాట్లున్నాయి.

అశేలా మౌగి తనకోసం తెచ్చిన అహారం ముందు నుంచి లేస్తూ, "తిను," అన్నాడు. ఏకాకి దాని పైకి ఆత్రంగా దూకాడు. అతను తన ఆకలి కాస్త తీర్చుకున్నాక, "మీరు పెట్టిన ఈ తిండి వృధా పోదు. నన్ను కాస్త బలం తెచ్చుకోనిచ్చారంటే నేను కూడా వేటలో కలస్తాను. నా కుటుంబం పోయింది. నేను ఆ ఏకాచాల మీద పగతీర్చుకోవాలి," అన్నాడు.

అతని దవడలు ఎముకలు కొరకటం అలకించి ఫావే, "అలాటి దవడలతో అప సరం ఉంది. ఏకాచాల వెంటిడి కూనలు కూడా ఉన్నారా?" అని అడిగాడు.

"లేదు. లేదు. అందరూ ఎర్ర వేటగాళ్లే. పూర్తిగా పెరిగినవాళ్ళు. దక్కమలో తొండ లను తినేవాళ్ళే అయినా పలంగానూ, బలం గానూ ఉన్నారు," అన్నాడు ఏకాకి.

అరణ్యపురాణం

27

ఈ కునకాలను గురించి అకేలాకు కేంత తెలుసును. అతను మౌనంగా రహస్యంగా, "ఒంటరిగా చావటం కంటే మందలో చావటం మేలు. ఇది నా అఖరు వేట—మంచి వేట. కాని మనవి ప్రమాణాన్ని బట్టి నీ కింకా చాలా అయిదు ఉన్నది. ఉత్తరంగా వెళ్ళి, సుఖంగా పడుకో. కునకులు వెళ్ళాక ఎవరైనా మిగిలితే, యుద్ధవిపరాలు తెలుసుకోవచ్చు," అన్నాడు.

"ఓహూ, నేను వెళ్ళి బురదగుంటల్లో చేపలు పట్టి, చెట్ల మీద నిద్రపోవాలేం? కాయలు కొరుక్కుతినటానికి మర్కటాల సహాయం కూడా తీసుకోవాలా? మంద మాత్రం పోరాటం పోగిస్తుందేం?" అన్నాడు మౌనీ రోషంగా.

"చావుతో పోరాటమే. ఎర్రకుక్కల సంగతి నీకేం తెలుసు? నే చెప్పింది విను.

చారలవాడు సైతం—" అని అకేలా ప్రారంభించాడు.

"అహహ! నేను ఒక చారలవాణ్ణి చంపాను. పిర్ఖాన్ అయితే ఎర్రకుక్కలు మూడూడల దూరాన ఉండగానే తోక ముడిచి పారిపోయాడు. విను, ఒక తోడే లయ్య ఉండేవాడు. ఆయన నా తండ్రి. ఒక తోడేలమ్మ ఉండేది—నా తల్లి. ఇంకో ముసలి తోడేలు నాకు తల్లి తండ్రి కూడానూ. ఆయన ఇప్పుడు వండిపోయాడు. కనక నేను చెప్పి దేమిటంటే—కుక్కల తండా ఇక్కడికి వచ్చే వీక్షంలో వేటలో మందతో బాటే నేనూనూ. నా కత్తి కూడా ఓ తోడేలుకోరే!" అన్నాడు మౌనీ.

"తోడేలు ఛావ కూల్లడే మనిషి, నీకు కుక్కలతండా సంగతి తెలిదు. నేనైనా వగ తీర్చుకోవటానికి పోరాడతాను గాని, ప్రాణా

లతో బయట వదలానవి కాదు. వాళ్ళు తాపిగా కనబడ్డవాళ్ళల్లా చంపుకూ. సాగి పోతారు. అది తిండి కోసం తిరిగి వేట కాదు—వధ! మీకు పగ తీర్చుకు నె పడుస్త్య లేదు. ఈనకులు వెళ్ళిపోయే దాకా ఉత్తరంగా పోయి మీ మందవాళ్ళు తల దాచుకుని, దొరికినదానితో కడుపు నింపు కోండి," అన్నాడు ఏకాకి.

యోగ్గి గట్టిగా నవ్వి, "మందవాళ్ళు ఉత్తరంగా పారిపోవాలట! పారిపోయి బిల్లాలి, ఎలకల్ని పట్టాలిట! వినండి! మనం భయపడి తలదాచుకుంటే వాళ్ళు మన వెటభూములన్నీ ఒక కలిక్కి తెస్తా

కట! ఏం? వాళ్ళు కుక్కలు—కుక్కల కొడుకులు! వాళ్ళ కాళ్ళవెళ్ళ మధ్య బొమ్మంటుంది. ఎరిక నంతానం లాగా ఒక్కో కాసుపుకూ అడుగుదూ, ఎనిమిది మంది పుడతారు. పారిపోతామా? చెప్పండి! వేట సాగింది! మందంతా కదలండి. ఇళ్ళ కోసం, బిడ్డల కోసం! గుహల్లో ఉండి మని కూ నల కోసం! ఏదా, ఏదా వధ చెయ్యండి," అని అరిచాడు.

మంద అంతా అరణ్యం దట్టమైతేటట్టు అరిచింది.

యోగ్గి తన నలుగురు అన్నలతో, "మీరు వీళ్ళ వెంటే ఉండండి. అకేలా, పావెలు యుద్ధయత్నాలు చూస్తారు. వెను వెళ్ళి తండా ఏమాత్రమున్నదీ తెక్క చూస్తాను," అని చెప్పాడు.

ఏకాకి నగం లేచి, "విష్కారణంగా చచ్చిపోతాడు. ఈనకుల తండా ముందు త బొమ్మ లేనివాడెంత? చారలవాడు కూడా—బ్లాపకం ఉంచుకో," అన్నాడు.

"తండా చచ్చాక మాట్లాడుకుందాం. అందరికీ వేట సాగింది!" అంటూ యోగ్గి చీకట్లోకి పరిగెత్తాడు. అతను చాలా ఉద్రేకంతో ఉండి, అడుగు ఎక్కడ వేచుకున్నదీ కూడా లక్ష్యపెట్టుకుండా పరిగెడుతున్నాడు.

దానికి ఫలితంగా ఆతను కావా చుట్టలకు కలు తగిలి చొక్కచోర్ల వడ్డాడు.

కావా నదీ తీరానికి సమీపంలో లేళ్ళు నడిచే బాటలో మాటు వెసి ఏకీగా చూస్తు న్నాడు. "కదేం పని? తపాతపా పరిగె త్తుతూ వెట చెడగొట్టావు!" అన్నాడతను.

"నాదే తప్పు. నేను పోతున్నదే నీకోసం. ఎవ్వరు కనపించినా ఇంకా తాపా, ఇంకా పొడుగు పెరిగి ఉంటావు. నన్ను పొలిస వాళ్ళు అరణ్యంలో మరోడు లేరు. నీ బుద్ధి, నీ బలమూ, నీ వయనూ, నీ ఆందమూ!" అన్నాడు మోగి లేస్తూ.

"ఈ ప్రోతపాతా లన్నీ చేసిక! ఈ అబ్బి నా మీద రాళ్ళు వేసి నన్ను నానా మాటలూ అసి నెం తిరగలేదే? ఆ నోరే ఇంత తియ్యగా పలుకుతుందేం కప్పుడు?" అంటూ కావా మోగి కోసం చుట్టలు తొట్టి ఉయ్యాల లాగా తయారు చేశాడు.

"అవును, నా వెట దారికి అడ్డొచ్చి, ఈల వేసినా వినిపించుకోకపోతే రాళ్ళు రుర్వునూ!" అంటూ మోగి కావా చుట్టల మధ్య సుఖంగా చేరగిలిబడి కూర్చుని, ఎర్రకుక్కల పుత్రాంత మంతా చెప్పాడు.

అంతా విని కావా, "కండా ఏ మాత్రం ఉంటుంది?" అన్నాడు.

"నా కిమి తరిదు. నేను చూడలేదు. నీ కోసం రెక్కలు కట్టుకుని వచ్చాను. భలే వెట, కావా! ఆ కరవాత ఎంతో మందిమి మిగలం," అన్నాడు మోగి అత్తాపాంగా.

"ఇందులో నువ్వెందుకు వెలు పెడు కున్నావు? నువ్వు మనిషివి. మంద నుంచి నిన్ను వెళ్ళగొట్టిన మాట మరవకు. కుక్కల సంగతి తోడెళ్ళు మానుకుంటాయిలే," అన్నాడు కావా.

"కిందపిడు శాపిన కాయలు ఈ యేడు మట్టి. నేను మనిషి నైతేనేం? నేనూ ఒక తోడెలునే నని వాళ్ళకు మాట కచ్చెకాను.

ఈ కుక్కలు ధాటిపోయిన దాకా నేను మందలో వాణ్ణి," అన్నాడు మౌగ్గి.

"మాట ఇచ్చానంటే మరి మాట్లాడను. అయితే ఈ తండా పచ్చిపడితే ఏం చేద్దామని నీ ఉద్దేశం?" అన్నాడు కావా.

"కుక్కలు వాయివేగంగా ఉది రావాలి. లోకు తక్కువ నిటిలో నిలబడి నా కత్తితో వాటిని ఎదుర్కొందా మనుకుంటున్నాను. నా వెంట మంద ఉంటుంది. కుక్కలను నిటివారుకు మళ్ళించవచ్చునని ఆశ," అన్నాడు మౌగ్గి.

"కుక్కల తండా పక్కకు తిరగటం కల్ల. నువ్వు చెప్పే వేట ముగిశాక ఒక్క మనిషి కూడా, ఒక్క తోడెలు కూడా కూడా మిగలవు. ఎముకలే మిగులుతాయి," అన్నాడు కావా.

"చస్తే, చస్తాం. వెట మాత్రం మనగానే ఉంటుంది. నేనెన్నో వర్షాలు చూడలేదు. జ్ఞానినీ కాను, బలంగలవాణ్ణి కాను.

అంతకన్న మంచి ఉపాయం నువ్వు చెప్పగలవా, కావా?" అన్నాడు మౌగ్గి.

"నూరువర్షాలు చూశాను. చాలా చెట్లు నా కళ్ళ ముందు పుట్టినవి," అన్నాడు కావా.

"కాని ఈ వెట కొత్తది. కుక్కల తండా మన కేవి పూర్వం ఎప్పుడూ రాలేదు," అన్నాడు మౌగ్గి.

"ప్రతిది అదివరకు అరిగినదే...నా యేళ్ళు జ్ఞాపకం చేసుకుంటున్నాను, కాస్తేపు కదలకుండా అలా కూచో," అన్నాడు కావా.

ఒక గంటసేపు మౌగ్గి కదలకుండా ఉండిపోయాడు. కావా తల నేలకానించి గతంలోకి వెళ్ళిపోయాడు. అతని కళ్ళు కాంతివిహీనమై పోయాయి. సైద్రలో వేటాడు తున్నట్టుగా అతని తల ఈ పక్కకూ ఆ పక్కకూ తోసుకొచ్చింది. మౌగ్గి కూడా సైద్ర మగతలో పడ్డాడు. వెటకు ముందు కునుకు అవపరం.

అరణ్యపురాణం

28

కొద్దికాలం మళ్ళీ లావెక్కటమూ, అతను చైతన్యంకోసం బున కొట్టటమూ మొగ్గీకి తెలియ వచ్చింది.

"గడిచిన ఈడువులన్నీ తిరిగి చూశాను, హన్! నది కేసి పోదాం పద, కుక్కల తండా గురించి ఏం చెయ్యాలో నేను నీకు చూపుతాను," అన్నాడు కావా.

అతను బాబులలాగా నూటిగా వాయిన్ గంగ పెద్ద పాయకేసి బయలుదేరాడు. మొగ్గీ అతని వెంటబడి బయలుదేరాడు. అడుగున "కాంతికం" గల మడుగులోకి అతను ప్రవేశించినప్పుడు మొగ్గీ తాను కూడా ఉదపాగాడు.

"ఈదకు, తమ్ముడా, నేను చాలా వేగంగా పోతాను. నా విపు వట్టంకో," అన్నాడు కావా. మొగ్గీ తన వితమ చేతిని కావా మెడ చూట్టూ వేసి, కుడి చేతిని తన

శరీరానికి అంది ఉంచి, కాళ్ళు నూటిగా పెట్టుకున్నారు. అప్పుడు కావా ప్రవాహానికి విడుదలకూ వెళ్ళాడు.

కాంతికంకు ఒకటి, రెండు మైళ్ళు ఎగువన వాయిన్ గంగ చలవరాతి గుట్టల మధ్యగల సన్నని కనుమకుండా, అతి వేగంగా ప్రవహిస్తుంది. తాము కనుమ కుండా పోయేటప్పుడు మొగ్గీ ఈ పక్కా, ఆ పక్కా చూశాడు. గాలిలో అతనికి తియ్య తియ్యని, పుల్ల పుల్లని వాసన వచ్చింది. అతను చప్పున తన తలను నీటి అడుగుకు ముంచి గాలికోసం మాత్రమే అవ్యతప్పుగా పై కెత్తుతూ వచ్చాడు.

నీటి అడుగున ఉన్న ఒక రాతికి తోక మెరిక వేసి కావా అగాడు.

"ఇది మృత్యు గహ్వరం! ఇక్కడి కెందు కొద్దాం?" అన్నాడు మొగ్గీ.

"పరిగా చూడు. అంతా నిద్రపోతున్నారు. నేను నీ చెయ్యంత వాడినప్పుడు కూడా ఈ ప్రదేశం ఇలాగే ఉండేది. ఏమీ మార్పు లేదు," అన్నాడు కావా.

అరణ్యం పుట్టిన నాటినుంచి ఈ కనుమ లోని రాళ్ళ గుట్టలలో కొంత తేనెటీగల నివాసాలు ఏర్పాటై ఉన్నాయి. అందుచేత ఈ ప్రాంతానికి అరనైలు దూరంలోకి ఏ ప్రాణి రాదు. ఆ సంగతి మోగ్గీ ఎరుగుదు. కనుమలోని ప్రతి గహ్వరంలోనూ తేనె పట్టున్నాయి. కనుమ పొడుగునా రెండు పక్కలా నల్లచి మేల్బల్ పరచాలు వెళ్ళాడ గద్దినట్టుగా కనబడుతుంది. కొన్ని కొట్ల తేనె

~~~~~

టీగలు నిద్రపోతున్నాయి. వాటిని చూసే మోగ్గీ తన తలను నీటిలో ముంచాడు.

కావా మళ్ళీ కదిలి, ప్రవాహానికి ఎదురు తిడుతూ కనుమ అవతలి చివరకు వెళుకుని, "ఇదే ఈ రుతువులో వెట భూమి, చూడు!" అన్నాడు.

నది ఒడ్డున మూడు అస్త్రవంశురాలు కనిపించాయి. రెండు జంక పిల్లలచే, ఒకటి అవచి దున్నదీనూ. ఆ మూడు జంతువులూ దారి తప్పి వచ్చి, తేనెటీగల వారి వద్దాయి.

"వాళ్ళు నిద్ర లేచేలోగా మనం వెళ్ళి పోదాం," అన్నాడు మోగ్గీ.

"వాళ్ళు తెల్లవారేగాని లేవరు. నేను వెప్పేది విను. చాలా చాలా ఏళ్ళ క్రితం ఒక దుప్పి, కుక్కలు తరుముతూంటే, దక్షిణం నుంచి ఇటుకేసి వచ్చింది. దానికి అరణ్యం తెలియదు. అది భయంతో గుడ్డిదై పోయి ఈ కనుమలోకి దూకింది. కుక్కలూ దూకారు. మిట్ట మధ్యాహ్నంవేళ ఈగలు మంచి రోషంమీద ఉన్నారు. దూకిన కుక్కలు నీటిని చేరే లోపలి చచ్చారు. దూకని కుక్కలూ చచ్చారు. కావి దుప్పి బతికింది!" అన్నాడు కావా.

"దుప్పి ఎలా బతికింది?" అని మోగ్గీ అక్రమంగా అడిగాడు.

~~~~~ చందమామ ~~~~~

"ప్రాణవాయుం కొద్ది ముందు దూకింది దుప్పి. అది దూకినాకగాని తుగలకు చైతన్యం కలగ లేదు. ఆ తరువాత దూకిన సుక్కుం పని వాళి అయిపోయింది," అన్నాడు కావా.

"దుప్పి చావని లేదా?" అన్నాడు మోగ్గి ఆలోచిస్తూ.

"తుగల మూలంగా చావ లేదు. కాని అది ప్రవాహంలో పడిపోతుంటే బలంగా పట్టుకునేటందుకెవరూ లేదు—ఏ మోగ్గి గాని అలా దూకితే కావా అనే స్థూలకాయు డుంటేటట్టుగా!" అన్నాడు కావా.

"మృత్యువుతో చెలగాటమే! కాని— కావా, అరణ్యంలో నీ అంత జ్ఞాని మరొకడు లేడు," అన్నాడు మోగ్గి.

"సుక్కుల మంద నిన్ను తరిమింటే అనుకో. పైప ఉండగానే చావని సుక్కులు ఇక్కడే, ఇంకా దిగువనే నీటిలో పడతాడు. వాయునీగంగ ప్రవాహం మహా వారుణ మైనది. పావం, వాళ్ళను పట్టుకునేందుకు కావా ఉండడు. వాళ్ళు నీయోని గుహల దగ్గర తేలుతారు. అక్కడ వాళ్ళ పికలు కొరకటానికి మంద సిద్ధంగా ఉంటుంది," అన్నాడు కావా.

"అద్భుతం, అద్భుతం! రాత్రి నూర్పుడు పొడిచినా ఇంతకన్నే మంచి

ఏర్పాటుండబోడు. పోతే, పరిగెత్తటమూ, దూకటమూ మాట చూడాలి. నన్ను కుక్కలు చూసి, వెంటపడేటట్టుచెయ్యాలి," అన్నాడు మోగ్గి.

"ఎగువన ఉన్న రాళ్ళగుట్టలను అవతలి వక్కనుంచి చూశావా?" అన్నాడు కావా.

"లేదు, లేదు. ఆ మాట మరిచాను," అన్నాడు మోగ్గి.

"నెళ్ళి చూడు. చాలా ఘోరమైన ప్రదేశం. అంతదా నెర్రెలూ, గుంటలూమీ. పొరపాటున కాలు పడరానిచోట వడింటే, నేట అక్కడే ముగుస్తుంది. నిన్నిక్కడే పదిలేసి, కుక్కలకంటా కోసం ఏక్కడ

యారాలో మందకు చెబుతాను. ఆ పైన ఇది నాకు సంబంధించిన సంగతి కాదు. నా జాతివేరు, తోడేళ్ళ జాతివేరు," అంటూ కావా ప్రవాహం వెంటడి ఈదుకుంటూ వెళ్ళాడు. ఒక చోట అతనికి పాదే, అకేరాలు కనిపించారు.

"నీ! కుక్కలు! కుక్కలంతా ప్రవాహం వెంట పడుతుంది. మీకు వైర్యం ఉంటే, వాళ్ళను లోతు తక్కువ నీటిలో చంపవచ్చు," అన్నాడు కావా.

"వాళ్ళెప్పు డొస్తారు? మనిషి కూన ఎక్కడ?" అని అకేరా అడిగాడు.

"వాళ్ళు వచ్చినప్పుడు వస్తారు, ఇక మీ మనిషికూన చూడాలి? అతని వద్ద మాట తీసుకుని మృత్యువుకు ఎరచేకారుగా? అతను నా వెంటి ఉన్నాడు. అతనివరికే చావకపోతే అది నీ తప్పకాదు, పండు కుక్కా! తండా కోసం ఇక్కడే వెది ఉండండి. నేనూ, మీ మనిషికూనా మీచేకాన

ఉన్నందుకు సంతోషించండి," అంటూ కావా ప్రవాహానికి ఎదురీది వెళ్ళి కనుమ మధ్య నిలిచి ఎగుమనున్న కొండల అంచును పరికించసాగాడు.

త్వరలోనే నక్షత్రాలకు అద్దంగా మొగ్గి తల కదలకుం కనిపించింది. తరవాత మనిషి నీటిలో దూకిన చప్పుడయింది. మరుక్షణం మొగ్గి కావా చుట్టలమధ్య చేరాడు.

"అదొక పెద్ద దూకు కాదు. నేను సరదాకు అంతకంటే పెద్దంపు దూకాను. అయితే పైన ఉన్న ప్రదేశం చాలా చందాల మైనది. పొట్టపొట్ట పాడయా, లోతైన గుంట లానూ. ఒక చోట మూడురాళ్ళు ఒకదాని మీద ఒకటి పెర్చి పెట్టాను. పరిగెత్తేటప్పుడు చాలావి కాళ్ళతో తోసేస్తాను. ఈగలకు చచ్చే కోపం వస్తుంది. నేను మళ్ళీ వచ్చేదాకా ఇక్కడే ఉండు, కావా. నేకుచిన తండాను రెచ్చగొడతాను," అంటూ మొగ్గి కనుమ చివర ఒడ్డుకు ఈదుకుంటూ వెళ్ళాడు.

అరణ్యపురాణం

29

మౌగిడి మృత్యువును కద్దించటమంటే చాలా ఇష్టం. అదిగాక అరణ్యంలో తన కేవలం ఎదురు లేతన్నది రుజువు చెయ్యాలన్న అభిలాష కూడా అతనికి అమితంగా ఉండేది. చెట్ల మీది తేనె పట్లను అతను భారూ నహాయంతే చాలా సార్లు దోచాడు. తేనెటీగలకు అదవి వెల్లుల్లి వాసన నరివడ దని అతనికి తెలుసు.

అందుచేత ఇప్పుడతను ఒక గుప్పెడు అదవి వెల్లుల్లి పీచి మూటగట్టుకుని ఏకాకి చెప్పిన నెత్తురు బాడనుబట్టి సదిచాడు. ఆ బాడ దట్టంగా పెరిగిన చెట్ల కిందుగా పోతున్నది. చెట్లగుంపులకూ, తేనెపట్లకూ మధ్య ప్రదేశంలో పొదలు తప్ప చెట్లులేవు.

ఈ బయలు ప్రదేశాన్ని మౌగిడి ఒక గంట పాటు శ్రద్ధగా పరిశీలించాడు. తరచాత అతను చెట్ల కేసి తిరిగి వెళ్ళి. కూమికి

ఎనిమిది అడుగుల ఎత్తున ఉన్న ఒక చెట్టు కొమ్మ ఎక్కి కూర్చుని, తన కత్తిని అరికాలి మీద వదును పెట్టిపొగాడు.

మధ్యాహ్నం కావస్తూండగా అతనికి కుక్కలకండా వాసన తెలియవచ్చింది. పద ధ్వని కూడా వినిపించింది. శునకులు ఏకాకి నెత్తురు బాడను వెసికట్టి వస్తున్నారు. ఎర్ర కుక్క ప్రమాణం తోడెలులో సగం కూడా ఉండదు. కాని ఆ కుక్కల కాళ్ళలోనూ, దవడలలోనూ చాలా ఎత్తి ఉన్నది. శునకుల నాయకుడి తల కనబడగానే మౌగిడి, "వేట పొగాలి!" అని కేక పెట్టాడు.

శునక నాయకుడు తల ఎత్తి చూశాడు. అతడి వెనకగా వచ్చే అసంఖ్యాకులైన శునకులు అగిపోయారు. వాళ్ళ వోళ్ళు రక్త మేయంగా ఉన్నాయి. వాళ్ళందరూ కలిసి రెండొందలకు తక్కువ ఉందరు.

శునకనాయకుడు ఏకాకి శత్రువులతో
వెంటి తండాను తీసుకుపోవడానికి దీక్షగా
ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అలా జరిగినట్లయితే
పగటిపూట శునకులు తోడెళ్ళిస్తామనాను
చేయకుంటారు. చీకటి పడినదాకా శునకు
లను తానున్న చెట్టు దగ్గరే నిలిపివేయాలని
అతని ఉద్దేశం.

"ఎవరి అనుమతితో మీరు ఇటుకేసి
బయలుదేరి వచ్చారు?" అని మౌగ్గి శున
కులను అడిగాడు.

ఒక శునకుడు తన కథలను వెళ్ళ
బట్టతూ, "ఈ కథలు అనన్యాలన్ని
మాటే!" అన్నాడు.

మౌగ్గి ఇకిలిస్తూ, ఎలుక లాగా కిచకిచ
కట్టం చేశాడు, శునకులు తన దృష్టిలో
ఎలుకల కన్న ఎక్కువ కాదన్నట్లు.

శుక్లంతుడూ చెట్టు మొదలును చుట్టు
ముట్టించి, శునక నాయకుడు రౌద్రంగా
ఒకసారి మొరిగి, "నువు మానుకోవె!"
అని తిట్టాడు.

దానికి బాబాబాగా మౌగ్గి తన కాలాను
శునక నాయకుడి నెత్తికి ఎగువగా తావి
కారివెళ్ళు అడిగింది. దానితో తండాకు
అగ్రహారేకం వచ్చి, చెర్రెత్తింది. శునక
నాయకుడు ఎగిరి అందుకోబోతే మౌగ్గి తన
కాలాను పైకి తాక్కుంటూ, "కుక్కా, ఎర్ర
కుక్కా! దక్షిణదేశానికి తిరిగి పోయి తొంద
లను పట్టుకుని తిను! నీ కారివెళ్ళ నందున
అంతా బాచ్చే!" అన్నాడు. తన కారి
వెళ్ళను మళ్ళి అడిస్తూ.

"బాచ్చులని కోరిగాడా, దిగి చాలా!
ఎలాగూ నిన్ను తిండికి మాడ్చి తంపెస్తాం!"
అని శునకులు కేకలు పెట్టారు.

మౌగ్గి కోరినది కూడా ఇదే—శునకులకు
అగ్రహారం తెప్పించటం. అతను కొమ్మమీద
చాచుకుని వరుకుని, శునకులను గురించి
తన కున్న అభిప్రాయాలన్నీ వివరించ
సాగాడు. మౌగ్గి నేరు మహా చెడ్డది. అతని

మాటలు శునకులపైను కూడాంకన్న క్రూరమైనవి. వాటి ప్రభావంతో శునకులు గుర్రు పెట్టటంతో మొదలుపెట్టి, తలలు ఎగిరి పోయేటట్లు మొరగటంలాగా వచ్చారు. కొమ్ముమీద ఉన్న మౌగ్గీని అందుకోవాలని శునక నాయకుడు చాలాసార్లు ఎగిరాడు. మౌగ్గీ కుడిచెయ్యి నిట్టంగానే ఉంది గాని, గురి తప్పటం ఇష్టంలేక అతను చెయ్యి చేసుకోలేదు.

చిట్టచివరకు శునకనాయకుడు కొర్రా వేళంతో నేలమీది నుంచి ఎడనిమిది అడుగుల ఎత్తు ఎగిరాడు. మౌగ్గీ కుడిచెయ్యి కొండచిలువ తలలాగా చప్పున ముందుకు వచ్చి శునకనాయకుడి మెడ వట్టేసింది. ఆ అడుగుకు మౌగ్గీ ఉన్న కొమ్ము ఊగి పోయి, అతను కింద పడినంతవని జరిగింది.

కాని మౌగ్గీ కుక్కమెడ వట్టు విడచక శునకనాయకుణ్ణి ఒక్కొక్క అంగుళమే కొమ్ము మీదికి లాగాడు. అతను ఎడమ చేత్తో కుక్కతోక కోసి, శునకుణ్ణి కింద పడిచేశాడు.

ఇంకేమీ అవసరం లేదు. ఇక శునకులు ఏకాకి వెత్తురు జాడను లక్ష్యపెట్టరు. మౌగ్గీ రక్తం తాగికాని వాళ్ళు ఆ చెట్టు కిందనుంచి కదలరు—లేదా అతని చేతిలో దావనైనా

చస్తారు. వాళ్ళు ఉన్నచోటనే చుట్టలు చుట్టుకుని పడుకోవటం మౌగ్గీ చూశాడు. ఇక వాళ్ళు వెళ్ళిపోయే భయంలేదు గనక మౌగ్గీ చెట్టుమీది పైపంగుకు ఎక్కి, నిశ్చింతగా నిద్రపోయాడు.

మూడు నాలుగు గంటలయాక అతను నిద్రలేచి చూసేసరికి శునకులంతా అక్కడే ఉన్నారు. ఏమీ చదీచవ్వోదూలేదు. వాళ్ళ కళ్ళు ఉక్కులాగా మెరుస్తున్నాయి. నోద్యుడు అస్తమించుతున్నాడు. ఇంకొక అరగంటలో తేనెటీగలు వని విరమిస్తారు. మనక వెలుతురులో శునకులు అంత దాగా పోరాడలేరు.

మొగ్గి చెట్టు కొమ్మ మీద లేచి నిలబడతూ శునకులతో, "మీ రింత క్రద్ధంగా నాకు కావలా ఉండవలసిన పనిలేదు. అయినా నేను మిమ్మల్ని మరచను. మీరు నిజమైన గస్తీగాళ్ళు. నాకది అంత వచ్చు లేదు. అందుచేత మీ పెద్దాయన తోక తిరిగి ఇవ్వదలచలేదు. నీకు నమ్మకమేనా, ఎర్ర టుక్కరాజా?" అన్నాడు.

"ఓరి మానుకోతిగారా! అట్టే వాగకు. ఏ రొక్కను నేనే స్వయంగా చీరేస్తాను," అన్నారు శునకనాయకుడు.

"కొండరవడకు, ఎలుకబుద్ధి! అందరికీ మొండితేకలు కాగలవు. మీ దక్షిణదేశానికి వెళ్ళి ఒక మర్కటుడు ఇలా చేశాడని చెప్పకో. పోవా? అయితే నా వెంటరా, నీకు జ్ఞానేపదేశం చేస్తాను!" అంటూ మొగ్గి మర్కటుల లాగా తానున్న చెట్టు నుంచి మరొక చెట్టుకు మారి, మళ్ళా దాని నుంచి మరొకచెట్టుకూ, ఇంకో చెట్టుకూ వెళ్ళ

సాగాడు. శునకులు తలలు ఎత్తి అతని కేసి చూడసాగారు.

అప్పుడప్పుడూ మొగ్గి కాలువట్టుతప్పి వడబోయినట్టు నటించాడు. అప్పుడు చూడాలి శునకుల తొక్కులాట! తళతళలాడే కత్తి చేతబట్టి చెట్ల మీదుగా కదులుతుంటే, నిప్పులాగా మెరిసి బొచ్చుకో శునకులు చెట్లకిందుగా అతన్ని అనుసరించి సడవటం ఒక విచిత్రమైన దృశ్యం.

"ఏ బాడ మాకు తెలియకుండా చేదా మనా ఏ ఉద్దేశం? చచ్చేదాకా నిన్ను వదలం!" అన్నారు శునకులు.

"ఏ వెధవ తోక నువ్వే ఉంచుకో!" అంటూ మొగ్గి శునకనాయకుడి తోకను వెనక్కు విసిరివేశాడు. శునకులందరూ దాని కేసి చూగారు. మరుక్షణం మొగ్గి చెట్టుబోదె వెంటడి సర్రున నేలకు జారి, వాయువేగంతో కొండ తేనెపట్టున్న గుట్టల కేసి పరిగెత్తసాగాడు.

అరణ్యపురాణం

30

మౌగ్గి తమను తప్పించుకుని పారిపోతూ ఉంటే కళ్ళబడగానే శునకులు ఒక్క పెడబొమ్మ పెట్టి అతడి వెనకగా దొడు సాగించారు.

మౌగ్గి తెలికగా, ఆయాసం రాకుండానే పరిగెత్తాడు. తేనెపట్టు దగ్గర పడినప్పుడు అతను తన శక్తి అంతా వ్యయపరచ నిశ్చయించుకున్నాడు.

తేనెటీగలు మనకవెలుతు రుండగానే నిద్రపోయాయి. ఎందుకంటే పొద్దుపోయాక పూలు వికసించే ఋతువు కాదది. అయినా మౌగ్గి, తేనెపట్టుకు కొంత దూరంలో ఉండగా, మృదువైన యంత్రం వినిపించింది. అప్పుడతను తన శక్తి కొద్దీ పరిగెత్త నారంభించాడు. పరిగెత్తేటప్పుడు తన కాలితో, కాను పెట్టి ఉంచిన రాళ్ళకుప్పును కనుమలోకి నెట్టేవాడు. మృదువైన యంత్రం

కాస్తా భయంకరమైన హెయిగా మారింది. గాలిలో తేనెటీగలు నల్లని మేఘంలా కాన వచ్చాయి. దిగువన చాలా లోతుగా వాయిన్ గంగ ఉన్నది. అందులో కావా తల కూడా "రైమండ్" ఆకారంలో కనిపించింది.

మౌగ్గి ఒక్క ఊపున నదిలోకి గింతె కాదు. తోక లేని శునకనాయకుడు ఎగిరి అతని వీపును కరవ యత్నించాడు. మౌగ్గి తన విజయానికి చాలా ఉప్పొంగిపోయాడు. అతని శరీరం పైన ఒక్క ఈగకాటు లేదు. అంతా అనుకున్నట్లు ప్రకటనగా జరిగి పోయింది. వెల్లుల్లి వాసన ఈగల నుంచి అతన్ని కాపాడింది.

మౌగ్గి నీటి పైకి లేచేసరికి కావా శరీరం అతన్ని పొదవడానికి సిద్ధంగా ఉంది. కొండ పై అంచు నుంచి శునకుల శరీరాలు కనుమలోకి పడుతున్నాయి. అవి చూడటా

నికి తనెటగల తుట్టెల లాగా ఉన్నాయి. శునకుల శరీరాలు నీటిని తేరుకునేలోపల ఈగలు పైకి ఎగిరిపోతున్నాయి; కళేబరాలు ప్రవాహం వెంబడి కొట్టుకుపోతున్నాయి.

ఇంకా సముద్రపు హోరు లాంటి ఈగల ధ్వని విసవస్తూనే ఉన్నది. ఎగువ నుంచి శునకుల మొరుగుడు కూడా వినిపిస్తున్నది. శునకులలో కొందరు మాత్రమే కనుమలోకి పడిపోయి, ప్రవాహంతో కొట్టుకుపోయారు. కొందరు పైన వున్న నెర్రెలలో పడి, దిగువ నుండే గుహలలోకి జారి, అక్కడ ఈగల వాత పడ్డారు. కొందరు శునకులు చెట్లు ఎగబాకబోయి, ఈగల చేత అపరిచ

బడ్డారు. వాటి కాట్లకు తట్టుకోలేక నదిలోకి దూకేశారు.

మౌగ్గి కృప తిరిగి వచ్చిన దాకా అగి కావా, "ఈగలు చాలా కోపంమీద ఉన్నారు. మనం అక్కడ నిలవటం క్షేమం కాదు," అని చెప్పాడు.

మౌగ్గి తన కత్తిని చేతపట్టుకుని, ప్రవాహం వెంబడి ఉదసాగాడు. సాధ్యమైనంతవరకు అతడు నీటి అడుగునే ఉంటూ ఉదాడు.

"జాగ్రత్త, నీటిలోకి దూకిన శునకులందరూ చావలేదు," అన్నాడు కావా.

"కత్తి సిద్ధంగానే ఉన్నది," అని మౌగ్గి జవాబిచ్చాడు. ఈగలు ప్రవాహం వెంట రావటం అతనికి అశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

శునకుల తండాలో సగం భాగం అపాయం తెలుసుకుని, వక్కలకు పరిగెత్తి నదిలోకి దూకేసింది. వాళ్ళ మొరుగు విని పిస్తున్నది. ప్రాణాలు దక్కించుకున్న శునకులు మౌగ్గి చేసిన ద్రోహాన్ని మరచలేదు. నీటిలో పడినా ఈగలు వాళ్ళను వెంబాడు తూనే ఉన్నాయి. మౌగ్గి తనకు అందిన శునకుల్ని పట్టుకుని కత్తితో చంపేస్తున్నాడు.

"శాంతిశిల" సమీపిస్తున్న కొద్దీ సియోనీ కోడెళ్ళమంద అరుపు మరింత స్పష్టంగా

వినిపిస్తున్నది. ఒడ్డుకు దారితీయమని శునకులు తమ నాయకుణ్ణి అడుగుతున్నారు. తేనెటీగలు వెనక్కు కిరిగిపోయాయి. "ఇక నేను కూడా వెళ్ళిపోతాను. నాకు తోడెళ్ళతో ఏమిటి సంబంధం? వేట సాగాలి, తప్పదు!" అని కావా వెళ్ళిపోయాడు.

శునకులు తడిసి ముద్ద అయి, ఉత్సాహాన్ని కోల్పోయి, ఒకచోకరే ఒడ్డు చేర సాగారు. కుంటకాలితో గెంతుతూ ఏకాకి ఒడ్డునే ఉన్నాడు.

"ఈ వేట బాగాలేదు," అన్నా తెక శునకుడు రొప్పుతూ.

"భలే వేట!" అంటూ మోగి అ శునకుడి పక్కకు దూకి, తన కత్తిని శునకుడి గుండెల్లోకి దింపి, శునకుడి చివరి కాటు నుంచి తప్పకున్నాడు.

"నువేనా, మనిషికూనా?" అని ఏకాకి కేకపెట్టాడు.

"చచ్చిన శునకుల నడుగు, ఏకాకి! వాళ్ళ నోట మట్టికొట్టాను. వాళ్ళ నాయకుడి తోక లేకుండా చేశాను. నీ కోసం కొందరు మిగిలారులే!" అన్నాడు మోగి.

"రానీ!" అన్నాడు ఏకాకి.

తొడెళ్ళమండ వాళ్ళకు చాలా సమీపం లోకి వచ్చింది.

నది మలుపు తిరిగే చోట శునకులు ఒడ్డు వట్టారు. అది పొరపాటు. ఇంకొక అరమైలు దిగువన వాళ్ళు ఒడ్డు వట్టి ఉండ పలిసింది. వాళ్ళ కోసం తొడెళ్ళు చింత నిప్పుల్లాటి కళ్ళతో వేచిఉన్నారు. ఏకాకి కనిపించటంతో నాయకుడు శునకులను ఒడ్డు వట్టించాడు.

నుదిర్చమైన యుద్ధం ఆరంభమయింది. ఇప్పటికీ శునకుల సంఖ్య తొడెళ్ళ సంఖ్యకు రెట్టంపున్నది. కాని తొడెళ్ళు అన్నిటికీ తెగించి ఉన్నారు—అడవాళ్ళతోనూ, పిల్లలతోనూ సహా. శునకులు యుద్ధంలో పాట్లు చీల్చేస్తారు. తొడెళ్ళు కంచాలు కొరికేస్తారు.

లేదా దెక్కలు చీలుస్తారు. నీటిలో నుంచి మోరలేత్తి బయటికి వచ్చే శునకుల కంఠాలు తోడేళ్ళకు మలుపుగా అందాయి. కాని శునకులు పైకి వచ్చాక బలం వాళ్ళదే అయింది.

పోరాటాన్ని చూస్తూ ఉన్న మౌగ్గీని అన్నలు నలుగురూ పొదుపుకున్నారు. వాళ్ళ కేసి దూకిన శునకులను మౌగ్గీ తన కత్తిరి బలిచేశాడు. అతి వృద్ధుడైన అకేలా, పగం చచ్చిన ఏకాకి, కొత్తనాయకుడు ఫావో ఎంతో సాహసంతో పోరాడారు. శునక నాయకుడు చిక్కక చిక్కక ఏకాకికే విశ్వాదు! మౌగ్గీ సహాయం పోతే ఏకాకి, "ఆగు, ఇది నా వంతు!" అన్నాడు.

ఏకాకి మహావీరుడు. శునక నాయకుణ్ణి చంపి మరీ చచ్చాడు. ఏకాకి చాపగానే మౌగ్గీ మిగిలిన తోడేళ్ళను హెచ్చరించుతూ, "ఒక్క శునకుణ్ణి కూడా ప్రాణాలతో వదిలకండి!" అని అరిచాడు.

అకేలా ప్రాణాలతో ఉండగానే మౌగ్గీ కంట పడ్డాడు.

"ఇది నా ఆఖరు పోరాటమని ముందే చెప్పాను. ఇవాళ నువ్వు లేకపోతే ఈ మండలో ఒక్కమే మిగిలి ఉండదు. మువ్వక నీ వాళ్ళ దగ్గిరికి తిరిగి వెళ్ళు. అన్ని ఋణాలూ పూర్తిగా తీరిపోయాయి," అన్నాడు అకేలా.

మౌగ్గీ అకేలా ఒంటిని పొదివి పట్టుకుని విలబెట్టాడు. ఒకప్పేడు మందకు నాయకుడైన అకేలా చావుపాట పాడాడు. అతని కంఠం అంతకంతకూ బలమెక్కి, సది దాబి చాలాదూరం వినిపించింది.

"వేట సాగింది!" అంటూ అకేలా తన బలమంతా కూడగట్టుకుని గాలిలోకి ఎగిరి, వెల్లికిలా పడిపోయాడు. అతని ప్రాణం పోయింది.

ఆ రాత్రి జరిగిన యుద్ధంలో ఒక్క శునకుడు కూడా ప్రాణాలతో మిగలలేదు.

అరణ్యపురాణం

31

ఎర్రకునకులతో సోరాటమూ, అనేకా మర
ణమూ జరిగి ఏడాది వెళ్ళిపోయింది. మౌగ్గీ
కిప్పుడు పరుహేదే ఏడు నిండబోతున్నది.
కాని అతను భ్రాదుకు మించి కనిపించే
వాడు. దానికి కారణం అతని అపార శరీర
దౌర్భ్యమూ, మంచి అపారమూనూ. అతి
వేగంగా దూకుతూ పోతున్న చింకను అతను
తల వట్టుకుని పడదేయగలడు. అరణ్యం
లోని ప్రాణులు అతని దారికి అడ్డు తొలుగు
తారు. వాళ్ళకు అతనంటే చడ్డ భయం.

శీతాకాలం అయి పోయి, వసంత కాలం
రాబోతున్నది. వాయునగంగ ఒడ్డున ఒక
ఎత్తయిన గుట్ట మీద బాఫీరా, మౌగ్గీ పడు
కుని ఉన్నారు.

"పాత సంవత్సరం అయి పోయి కొత్త
సంవత్సరం ఆరంభం కానున్నది. కొత్త
పాటలు పాడే తమిళం దగ్గర పడింది.

అరణ్యానికి కొత్త జీవం వస్తుంది," అంటూ
బాఫీర వెల్లికిలా పడుకుని, గాలిని కాళ్ళతో
కొట్ట సాగాడు.

"అదేం పని? నువ్వు, నేనూ అరణ్యా
నికి ఏలికలం గద! సిగ్గుచేటుకాదా?"
అని మౌగ్గీ బాఫీరను మందలించాడు.

బాఫీర నరిగా లేచి కూర్చుని, "కొత్త
పాటల సమయం వస్తున్నదని చెప్పాను
గద!" అన్నాడు.

"అవును! మీ రంతా నన్ను ఒంటరిగా
విడిచిపోతారు. కిందటిసారి ఏం జరిగింది?
పాటల నుంచి వెదుకుగదలు, తెమ్మని
హాఫీకి కబురు చేస్తే, రెండు రోజులపూక
వచ్చాడు. ఈ లోపల అతను ఘోరంగా
చెట్ల మధ్యగా పరుగులు తీయటమూ,
వెన్నెట్లో తండనాలు వెయ్యటమూ తప్ప
చేసినదేమీ లేదు," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"కొత్త పాటల తరుణమంటే అంతే!"
అన్నాడు బాఫీర.

వసంతా గమనంతో అరణ్యానికి ఒక నూతన శోభ వచ్చింది. అరణ్యవాసులు ఎంతో ఉల్లాసంగా ఉన్నారు. వాళ్ళ కంఠ ధ్వనులే మారిపోయాయి. మామూలుగా ఈ రుతువులో మౌగిలి కూడా ఎంతో ఉల్లాసంగా ఉండి, అరణ్యంలోపడి ఎన్నో మైళ్ళు పరిగెత్తేవాడు.

కాని ఈసారి అతనిలో ఉత్సాహం లేదు. తిన్న తిండి కడుపులో రాయి పెట్టినట్టున్నది. మనసులో ఏదో చిరాకు. బాఫీరతో తాను చిరాకుపడి ఎందుకు మాట్లాడాడో మౌగిలి

అర్థం కాలేదు. అతని శరీరంలో జబ్బు లక్షణాలేవీ లేవు. తాను తప్ప మిగిలిన అరణ్య వాసులందరికీ వెర్రి పట్టుకున్నట్టుగా ఉన్నది!

వసంతంలో యౌవనంలో ఉన్న తోడేళ్ళు ఒకరితో ఒకరు యుద్ధాలు చేస్తారు; మందకు తెలియకుండా ఏ కాంత ప్రదేశంలో పోట్లాడుకుంటారు. ఈ సంగతి మౌగిలి తెలుసు. తెలిసి కూడా అతను, పోట్లాడుకోబోతున్న ఇద్దరు తోడేలు యువకుల మధ్యకు వెళ్లి, వాళ్ళను వేరు చెయ్యాలని చూశాడు. ఇద్దరూ ఏకమై మౌగిలిని పక్కకు ఛెచ్చేసి, మరుక్షణం కలియబడ్డారు.

మౌగిలి చప్పున కోపం వచ్చింది. అతను ఒక నుంచి కత్తి పైకిలాగి, క్రోధంతో పళ్ళు బయట పెట్టాడు. ఇద్దరు తోడేళ్ళనూ చంపెయ్యాలని అతని ఉద్దేశం. కాని అతని కేదో నీరసం వచ్చేసింది. కత్తి తిరిగి ఒక లోకి వెళ్లిపోయింది.

"నే నేదే విషం తిన్నాను. ఇన్నాళ్ళు నన్ను నెత్తెయ్యగల తోడేలు ఉండటం నే నెరగను. ఈ ఇద్దరు అర్చకులు నన్ను అవలీలగా తోసి పారేశారు! నాలో బలం లేదు. నేను త్వరలోనే వచ్చిపోతాను," అనుకున్నాడు మౌగిలి.

అ సాయంత్రం అతను వేటాడాడు గాని, తిండి నయించలేదు. ఆ రాత్రి వండు వెన్నెల. ఆరణ్యమంతటా కొత్త పాటలూ, పొట్లాటలూ సాగుతున్నాయి. ఒకటంటి రాత్రి పరుగు తియ్యటం మౌగి అలవాటు. అతను గొంతెత్తి గట్టిగా పాడుతూ, ఆరణ్యం మధ్యగా ఉత్తరాన ఉన్న ఊయల నేసి పరిగెత్తాడు—నిగరటంలాటి పరుగు.

అతను త్వరలోనే ఊయలను చేరి, వాటి మధ్యకు వెళ్లి, తుంగల మధ్య కూర్చున్నాడు. ఆరణ్యంలోనే పదిలేకాననుకున్న విషాదం అతన్ని మళ్ళీ ముంచెత్త సాగింది. తాను నిశ్చయంగా విషం తిని ఉంటానను

కున్నాడు. ఆ రెండు తోడేళ్ళూ పొట్లాడు కునేటప్పుడు తనకు భయం వేసింది. ఇదే జరిగేలా గాని, ఫావే గాని అయితే భయ పడతారా?

అతని కిప్పుడు చావు భయం కూడా వట్టుకున్నది. ఈ ఊయ గుంటల మధ్య తన శవం తేలుతుందా? ఆరణ్యంలో ఉన్న గుట్ట మీదికి పోయి చాపటం మేలని, అకే లాను గద్ద పిక్కుతిన్నట్టు తనను కూడా తినకుండా తన శవాన్ని బాఘుర కాపాడతాడనీ అనిపించింది.

అతని కంట ఒక పెద్ద ఆశ్రుకణం రాలింది. ఆ దుఃఖంలో అతని కేదో పంతుస్తి

కనబడింది. అతనికి అకేలా చస్తూ అన్న
మాటలు గుర్తు వచ్చాయి. మనుమల వద్దకు
తరిగి పొమ్మన్నాడు అకేలా మౌగిని.

"ఆవసానదశలో అకేలా మతి పోయి
ఏమిటో అన్నాడు. నేనే అరణ్యాన్ని!" అని
మౌగి పైకే గట్టిగా ఆనేశాడు.

తుంగల మధ్య నుంచి ఒక ఆడవి గేడె,
"మనిషి!" అన్నది.

దాని వెంట ఉన్న దున్న కల ఎత్తి
చూసి, "ఛీ, మనిషి కాదు! సియోసీ మంద
వెంట ఉండే బొచ్చులేని తోడెలు!" అనటం
మౌగి విన్నాడు. అదున్న పేరు మైసా.
మౌగి అతన్ని ఎరుగును.

మైసా అన్న మాటలకు కోపం వచ్చి
మౌగి తుంగ మధ్యగా వెళ్లి, తన కత్తికో
మైసాను పొడిచి, మైసా బాధతో అరుస్తుంటే,
గట్టిగా సవ్యతూ, "సియోసీ మందలో
ఉండే బొచ్చులేని తోడెలు నిన్ను ఒకప్పుడు
తలాడను!" అన్నాడు.

"నువా! తడెలువా! చాల్లే! నువ్వు
పెండ్లడు బంటువుల్ని కొలెవాడివని అర
ణ్యాని కంతకూ తెలుసు. నువ్వు నిజమైన
వేటగాడివే అయితే పామలా పాకి వచ్చి,
ఆడకూతురి దగ్గర నాకు ఆ వమానం
చేస్తావా?" అన్నాడు మైసా.

"నా కి ప్రాంతం కొత్త. వలెక్కడన్నా
మనిషిమంద ఉందా, మైసా?" అని అడి
గాడు మౌగి.

"ఉత్తరంగా పో. ఈ బి దాటాక గ్రామం
ఉంది," అన్నాడు మైసా.

మౌగి ఈ బిదాటి ఒక విశాలమైన
మైదానం చేరాడు. అతనికి దూరంగా దీపం
కనబడింది—ఎర్రపువ్వు! అతను మను
మల విషయం అలోచించి చాలాకాల
మయింది. కాని అప్పుడా "ఎర్రపువ్వు"
అతన్ని ఆకర్షిస్తున్నది. "మనిషి మంద
ని మాత్రం మారిందే చూడాలి," అను
కుంటూ అతను ముందుకు పొగాడు.

అరణ్యపురాణం

32

మౌగ్గి తాను అరణ్యంలో లేడన్నమాట పూర్తిగా మరిచిపోయి, ఎదురుగా కనిపించే దీపంకాంతి తేసి నిశ్చింతగా నడిచాడు. మూడు, నాలుగు కుక్కలు ఒక్కసారిగా మొరగ నారంభించాయి.

మౌగ్గి చప్పున కూర్చుని, తడలు లాగా చిన్నగా గుర్రుపెట్టాడు. దానితో కుక్కలు మొరగటం మానాయి.

"నే నీ మనిషి మంద ప్రాంతాలకు అసలు దేనికి వచ్చినట్టు?" అనుకున్నాడు, అతను మూతి నిమిరుకుంటూ. కిందటిసారి మనిషిమంద రాళ్ళు విసిరి నవ్వుడు ఒకరాయి అ మాత్రే తగిలింది.

గుడిసె తలుపు తెరిచి, ఒక స్త్రీ ద్వారం వద్ద నిలబడింది. లోపలి దిద్ద విడుస్తున్నాడు. అ స్త్రీ వెనుదిరిగి, "చదుకోరా, ఏ నక్కనో చూసి కుక్కలు మొరిగాయిలే!" అన్నది.

గడ్డిలో దాగి ఉన్న మౌగ్గి చరిజ్వరంతో వణికినట్టు వణికాడు. ఆ గొంతు అతనికి బాగా పరిచితమైనది. ఆ సంగతి నిర్ధారణ చేసుకోవాలి. అప్రయత్నంగా అతని నేట మనిషిమాట వచ్చేసింది. అతను చిన్నగా, "మెన్నువా! మెన్నువా!" అని పిలిచాడు.

"ఎవరా పిలిచేది?" అన్నది స్త్రీ. వణుకుతున్న గొంతుతో.

"మరిచి పోయావా?" అన్నాడు మౌగ్గి. అతని గొంతు ఎండుకు పోయినట్టయింది.

అమె తలుపు సగం మూసి, ఇంకో చెయ్యి కొమ్ముకు నెక్కిపెట్టి, "నిజంగా నువ్వు అయితే, నీకు నేనెం పేరుపెట్టానో చెప్పు," అన్నది.

"నత్తూ! పిరిసత్తూ!" అన్నాడు మౌగ్గి.

"రా, నాయనా, లోపలికి రా," అన్నది మెన్నువా.

మొగ్గి గుడిసెలోకి అడుగు పెట్టి మెప్పు వాసు ఏగా దిగా చూశాడు. ఈమె తన మీద ఎంతో ప్రేమ చూపింది ఒకప్పేడు. తాను ఈమెనే ఒకపారి కాపాడాడు. అయితే ఈమె కిప్పుడు బాట్టు వెరుస్తున్నది ; అయినా అమె కళ్ళలోనూ, కంఠ స్వరంలోనూ మార్పులేదు.

అమె కూడా సహజంగా అతనిలో మార్పు ఉంటుందని ఊహించ లేదు. అమె అతన్ని సఖ శిఖ పర్యంతమూ పరీక్షించింది. ఇప్పు డతని తల వాకిలి అంత ఎత్తుకున్నది. అతను ఎత్తుకు తగ్గట్టు బలంగానూ, చాలా అందం గానూ ఉన్నాడు. నల్లని అతని బాటు

భుజాల మీదికి వదులున్నది. మెడన అతని కత్తి వెళ్ళాడుతున్నది. తలమట్టా మట్టై పూలదండ ఉన్నది. చూస్తే ఏ వినవేవుతో అనిపించేటట్టున్నాడు.

మంచంలో వదుకుని ఉన్న దిద్ద లేచి గట్టిగా పిడుపు మొదలెట్టాడు. మెప్పువా వాణ్ణి ఊయకో బెట్టుతున్నంత సేపూ మొగ్గి చుట్టూ ఉన్న పంటపొత్తలనూ, నీటికుండ లనూ, మనుమలు ఉపయోగించే ఇతర పస్తువులనూ చూశాడు.

"బాబూ, ఏ మన్నా తినటానికి, తాగ టానికి ఇచ్చేవా? ఇదంతా నీదే. మా ప్రాణాలు కాపాడిన వాడివి! నేను నత్తూ అని పేరు పెట్టింది నీకేనా? లేక నువ్వు ఎవరన్నా దేవుడివా?" అన్నది మెప్పువా.

"నత్తూనే. నే నుండే చోటు నుంచి చాలా దూరం వచ్చేకాను. వెలుగు కనబడింది. ఏమీ ఆలోచించకుండా దగ్గిరికి వచ్చాను. నువ్వొక్కడ ఉంటున్నావని నాకు తెలియ," అన్నాడు మొగ్గి.

"మేం బానిసరాకు వచ్చాక అక్కడ ఇంగ్లీషువాళ్ళు మాకు న్యాయం చేస్తా మున్నారు. మమ్మల్ని గ్రామస్థులు దహనం చెయ్యాలని చూశారు. జ్ఞాపకం ఉంది కాదా?" అన్నది మెప్పువా.

"అదంతా నే నెక్కడ మరిచిపోతాను?" అన్నాడు మౌగ్గీ.

"ఇంగ్లీషువాళ్ళు చట్టాలన్నీ తిరగేసి, ఆ దుర్మార్గుల కోసం వచ్చిచూస్తే మొదలు గ్రామమే లేదు," అన్నది మెస్సూవా.

"అదీ నాకు జ్ఞాపకమే," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"అందుచేత మా ఆయన ఇక్కడ పొలాలలో వనికి కుదీరి, కష్టపడి వని చేసి కాస్తంత భూమి కూడా సంపాదించు కున్నాడు. ఆ గ్రామపు పొలాలంత మంచి పొలం కావనుకో. మా కెంత కావాలి? ఇద్దరం ప్రాణులం," అన్నది మెస్సూవా.

"ఆయన ఏదీ?" అని మౌగ్గీ అడిగాడు.

"పోయాడు. ఏడాదయింది," అన్నది మెస్సూవా.

"ఏడు?" అంటూ మౌగ్గీ పిల్లవాణ్ణి చూపాడు.

"నా కొడుకే, రెండేళ్ళ క్రితం పుట్టాడు. నువ్వు వనదేవుడివైతే నీ వాళ్ళ నుంచి విడిచి ఆపాయం లేకుండా ఆశీర్వదించు," అంటూ మెస్సూవా తన చిన్న కొడుకును ఎత్తుకున్నది. ఆ కుర్రవాడు భయంపోయి, మౌగ్గీ మెడలో వేళ్ళాడే కత్తిని పట్టుకోబోయాడు. మౌగ్గీ వాడి బుల్లివేళ్ళను పట్టుకుని, ఎడంగా తోసేశాడు.

"లేదా, పులిపట్టుకు పోయిన నా సత్తావే అయితే, ఏడు నీ చిట్టితమ్ముడు, చిట్టి అన్నగా ఆశీర్వదించు," అన్నదామె, పిల్ల వాణ్ణి మౌగ్గీకిస్తూ.

"అయ్యయ్యో, ఆశీర్వదించటమూ అదీ నా కేం తెలుస్తుంది? నేను దేవుణ్ణి కాను, ఏదీ అన్ననూ కాను.... చూడమ్మా, నాగుంటె ఎందుకో బరువుగా ఉంది," అన్నాడు మౌగ్గీ.

"ఉండదూ మరి—కాత్రిపూట చెమ్మ నేలల్లో పేగత్తిలే? జ్వరం పట్టుకుని ఉంటుంది," అన్నది మెస్సూవా.

అరణ్యంలో తనకు రోగం వస్తుందన్న ఆలోచనకు మౌగ్గీ నవ్వుకున్నాడు.

"నాయనా, పొయ్యిరాజేసి కాసిని పాలు కాచి ఇస్తా, తాగుదువు గాని. ఆ మల్లెడండ తీసి అవతలపెట్టెం. దాని వాసన మహా మాటుగా ఉన్నది." అన్నది మెస్సూబా.

మౌగ్గి కూర్చుని ముఖం చేతులలో దాచుకుని ఏదో గొణిగాడు. అతనిలో ఎన్నడూ ఎవగని వింత వికారాలేవేవో చెం రేగుతున్నాయి. తాను విచిత్రదార్థ మేదో తిన్నానన్న భావం వదలటంలేదు. తం నాడు గానూ, పైత్యం చేసినట్టూ ఉన్నది.

అతను మెస్సూబా ఇచ్చిన పాలను రెండు గుక్కల్లో తాగేశాడు. మెస్సూబా అతన్ని మళ్ళీ మళ్ళీ భుజంతట్టింది. అతను తన పోయినకోడుకు సత్తూ అయినా కాక పోయినా, శక్తమాంసాలు గల మనిషి మటుకు అవును! ఆమెకు అదే సంతోషం.

"నాయనా, నువ్వు అందంగా ఉంటావని ఎవరన్నా నీతో అన్నారా?" అన్నదామె, తన కళ్ళలో గర్వం ప్రదర్శిస్తూ.

మౌగ్గి తల వెనక్కు తిప్పి తనను తాను చూసుకోవటానికి ప్రయత్నించాడు. మెస్సూబా అతన్ని చూసి విరగబడి నవ్వు పొగింది. ఎందుకో తెలికుండానే మౌగ్గికూడా గట్టిగా నవ్వాడు. వాళ్ళిద్దరినీ చూసి మని పిల్లవాడు కూడా నవ్వు వారంబించాడు.

మెస్సూబా వాణ్ణి ఎత్తుకుని తన రొమ్ముకు అడుముకుని, "అన్నను చూసి నవ్వొచ్చు నుట్రా? అందులో నగం అందం వచ్చిన నాడు నీకు రాజుగారి చిన్నకూతురి నిచ్చి పెళ్లిచెయ్యమో, నీవు ఏనుగు అంబారీలో ఉండేగిందమో?" అన్నది.

ఆమె మాటల్లో హెచ్చుభాగం అతనికి అర్థంకాలేదు. చాలా దూరం పరిగెత్తాడేమో, ఆ పైన వేడి వేడి పాలు తాగిన ఫలితంగా అతను పడుకుని వెంటనే గాఢ నిద్రలో పడి పోయాడు. మెస్సూబా అతని ముఖం మీది వెంట్రుకలను పైకి తీసి, అతని మీద దుప్పటి కప్పి, ఎంతో తృప్తిపడింది.

అరణ్యపురాణం

33

మౌగ్గి అనాడు మిగిలిన రాత్రి, మర్నాడు పగలూ నిద్రపోయి, చీకటి పడే వేళకు లేచాడు. నిద్రమేలుకుంటూనే అతను కత్తిమీడికి చెయ్యి పొసిచ్చి, చివాలున లేచి నిలబడి, యధానిధి నిద్రమయ్యాడు. మెప్పువా అతన్ని చూసి నవ్వుతూ బొబనం తెచ్చి పెట్టింది.

అతనిలో చెబరేగే అంటోళన అలాగే ఉన్నది. అతనికి పరిగెత్తాలని కూడా ఉన్నది. కాని పసిపిల్లవాడు మౌగ్గి ఒళ్ళో నుంచి దిగలేదు. మౌగ్గి జాప్తు దువ్వుతూ నని మెప్పువా కూడా పట్టుపట్టింది. అమె పచ్చి పాటలవే పాడుతూ, మౌగ్గి జాప్తు చిక్కు తీస్తూండగా, బయటినుంచి పెద్దన్న మూలగటం వినిపించింది.

మౌగ్గి జంతువుల భాషలో, "రమ్మ న్నవ్వుడు వచ్చావు కావు," అన్నాడు.

"నీ మిత్రులందరినీ చేర్చుకు, పుణ్యం ఉంటుంది," అన్నది మెప్పువా మౌగ్గితో.

"నీ కేమి భయం లేదు. అనాడు మీరు కాన్తివారాకు వెళ్ళేటప్పుడు మీకు తెలికుండా నా మిత్రులు ఎందరో మిమ్మల్ని అనుసరించి కాపాడారు. అమ్మా, నేనిక వెళ్ళాలి!" అన్నాడు మౌగ్గి.

మౌగ్గి తలుపు మీద చెయ్యి వేసి తెరవ బొతూండగా మెప్పువా అతని మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి, "మళ్ళీ రా, నాయనా! కొడుకువో, కావో, నువ్వంటే నాకు ప్రాణం. చూడు, వాడు కూడా పితువు మెహం పెట్టాడు," అంటూ పసివాణ్ణి చూపింది. మౌగ్గికి గొంతులో ఏదో అడ్డం పడ్డట్టునిపించింది; "తప్పక వస్తాను," అన్నాడు.

అతను బయటికి పచ్చి పెద్దన్నతో, "మీరు నలుగురూ నేను విలిచినప్పు డెందుకు

రాలేదు? ఇంతకాలం ఏం చేస్తున్నారు?" అని అడిగాడు.

"ఎంతకాలం? నిన్న రాత్రేగా? కొత్త పాటలు పాడాల," అన్నాడు పెద్దన్న.

"అవునవును," అన్నాడు మోగ్గీ.

"నువ్వు చేసిన వనెమిటి? మనిషి మందలో కలిసి తిని, నిద్రపోయావా?" అని పెద్దన్న అడిగాడు.

మోగ్గీ ఏదో అనబోతూండగా తెల్లదుస్తులు వేసుకుని ఒక అమ్మాయి దారి వెంటడి పోతూ కనబడింది. పెద్దన్న వెంటనే దాక్కున్నాడు. మోగ్గీ పొలంలో ఎత్తుగా పెరిగిన మొక్కల మధ్యకు వెళ్ళాడు.

ఏదో దయ్యాన్ని చూశాననుకుని ఆ యువతి కెవ్వన అరిచింది. తరవాత ఒక్క నిమిషాల్పుతో తనను తాను గండా శింఘుకుని ముందుకు పోయింది. మోగ్గీ పైరు మొక్కల మధ్య మంచి ముఖం బయటకి పెట్టి ఆమె కనబడకుండా పోయిన దాకా చూశాడు. తరవాత పెద్దన్న కని తిరిగి, "నేను మనిషి మందకుపోతే నా వెంట మీరు రారా?" అని అడిగాడు.

"అదివరకు వచ్చాం కామా? ఇప్పుడు రాలేవా?" అన్నాడు పెద్దన్న.

"ఎన్ని సార్లయినా వస్తారా?" అని మోగ్గీ అడిగాడు.

పెద్దన్న కాస్సేపు మౌనంగా ఉండి, "బాఫీర అన్నది నిజం. మనిషి చివరకు మనిషినే చేరుకుంటాడు. అమ్మ కూడా అనేది—" అన్నాడు.

"అకేలా కూడా అదే అన్నాడు," అన్నాడు మోగ్గీ, గొణుక్కుంటూ.

"మ.హ.ష్టాని కావా కూడా అలాగే చెప్పాడు," అన్నాడు పెద్దన్న.

"నువ్వైమంటావు పెద్దన్నా?" అని మోగ్గీ అడిగాడు.

"వాళ్లు నిన్ను ఒకసారి వెళ్ళగట్టారు. నీ మూతి మీద రాయి విసిరారు. నిన్ను

చంపకానికి బలదేవుణ్ణి పంపారు. నిన్ను ఎర్రపువ్వులోకి తోయ్యాలని చూశారు. వాళ్ళను నువ్వే నా నా తిట్టా తిట్టావు. వాళ్ళ మీదికి అరణ్యాన్ని పంపకం చేశావు." అన్నాడు పెద్దన్న.

"ఇంతకూ నీ ఉద్దేశం చెప్పలేదు," అన్నాడు మౌగ్గి. ఈ సంభాషణ చెస్తూ ఇద్దరూ పరిగెత్తుకున్నారు.

"మా నలుగురమూ నీ వాళ్ళమే. నీవాలే మా వారి. ఒక తల్లివీడ్డం. అరణ్యాని కేం చెప్పకుంటావు?" అన్నాడు పెద్దన్న.

"వాగ్ బావకం చేశావు. నువ్వు ముందు వెళ్ళి కొండ మీద అందరినీ సమావేశ పరుచు. నా కడుపులో మాట వాళ్ళకు చెప్పకుంటాను," అన్నాడు మౌగ్గి.

మరొక తరుణంలో అయితే అందరినీ ఒక్క కేకతో సమావేశపరిచే పని. కాని కొత్త పాటల తరుణం ఇంకా పూర్తి కాలేదు.

"అరణ్యాధిపతి మనుమల మధ్యకు పోతున్నాడు. కొండ మీదికి రండి!" అని పెద్దన్న కేకలు పెట్టాడు.

"ఎండలు ముదిరాక తిరిగి వస్తాయే!" అన్నాడు కొండకు సర్లక్కిలగా.

మౌగ్గి కాళ్ళిచ్చుకుంటూ సమావేశ స్థలానికి చేరేసరికి అక్కడ అన్నలు నలుగురే

ఉన్నారు. వాళ్ళు కాక కళ్ళు చొర్రగా కనబడని ఖాలూ, కావా కూడా ఉన్నారు.

"నీ కేకం ముగిసిందా, మనిషికూనా? కానిని కన్నీళ్ళుపడిలెయ్యి," అన్నాడు కావా.

మౌగ్గి బాధతో మూలుగుతూ, "అ కునకుల చేతిలోనైనా పోయాను కాను. నా బలమంతా పోయింది. వరుకుంటే నిద్రరాదు. స్నానం చేస్తే తాపం పోదు. నా విముకలన్నీ గుడ్డాలా గయాయి," అన్నాడు.

"ఎందు కిన్ని మాటలు? ఆ నాడు అకేలా కూడా అన్నాడు — మౌగ్గిని మనిషి మందకు తిరిగి వెళ్ళమని. నేనూ అన్నాను. ఈ ముసలాడి మాట ఎవరు వింటారు?"

బాఫీర కూడా—ఏడి, బాఫీర ఎక్కడ?" అన్నాడు భాలా.

"నాకు వినారో తెలుసు, అరణ్యం వద్దన్నా మనిషి మనిషిమందకే పోతాయ్చివరకు," అన్నాడు కావా.

అన్నీలు నలుగురూ చిత్తరపోయి ఒకరి నొకరు చూసుకుని, మౌగి కని చూశారు.

భాలా మౌగితే, "నాకు కళ్ళు కనవడక పోయినా, ముద్దకి అంతా కనపడుతుంది. కప్పాయ్, నీ చారి నువ్వు చూసుకో. మనిషి మందలో చోటు చేసుకో. కాని అరణ్యం నువ్వు ఎవ్వడు పెరిచినా వలకుతుంది, నీ చెప్పుచేతల్లో ఉంటుంది," అన్నాడు.

"నాకు పోవాలని లేదు. నన్ను కాళ్ళు ఈడ్చుకుపోతున్నాయి," అన్నాడు మౌగి.

"వట్టులో తేనె అయిపోయింది. విడిచి పోక తప్పదు," అన్నాడు భాలా.

"ఒకసారి విడిచిన ఉయ్యనంలోకి మళ్ళీ ప్రవేశించేది లేదు," అన్నాడు కావా.

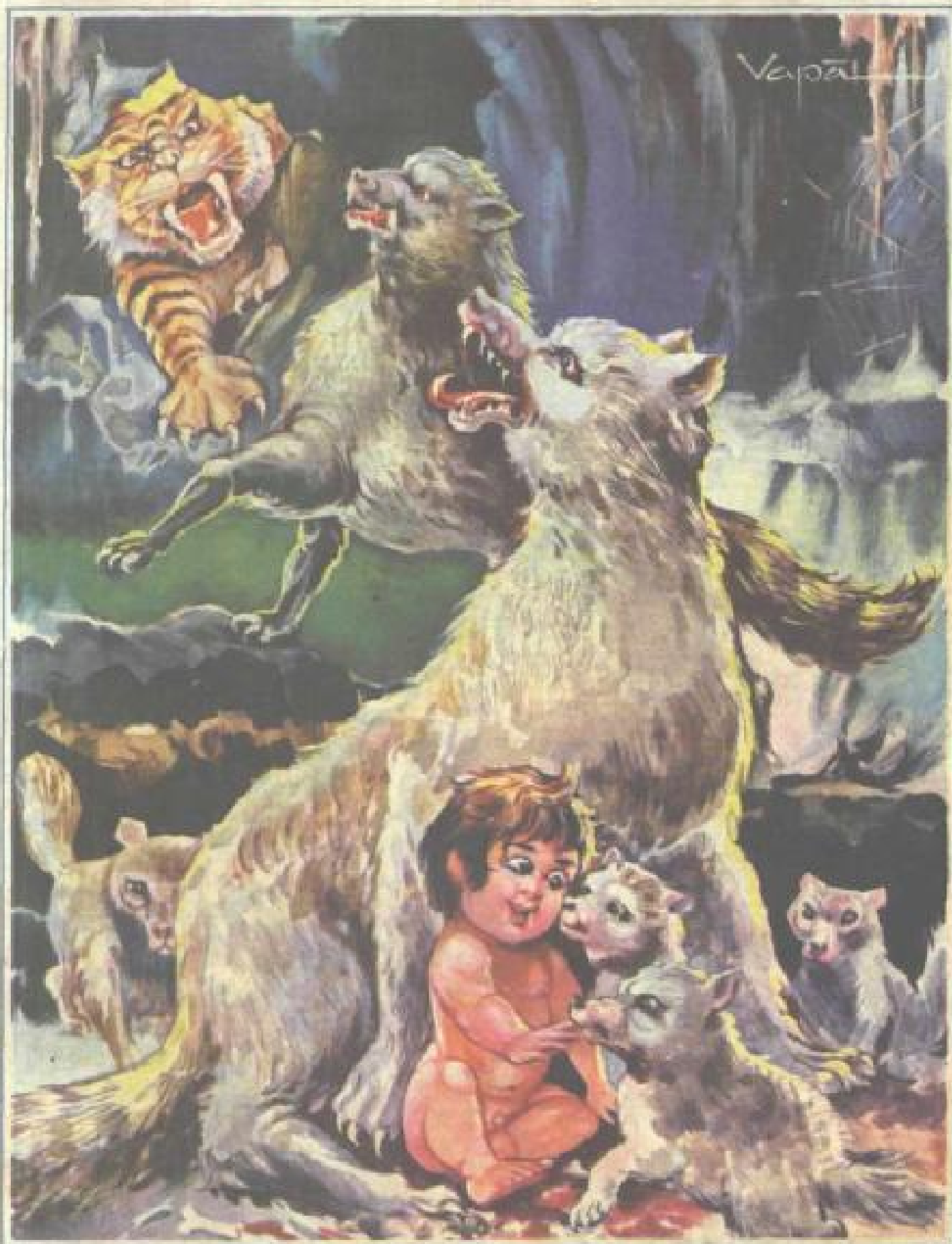
"కాని బాఫీర మాటేమిట? నన్ను ఎద్దు నిద్రి కొన్నాడు—"

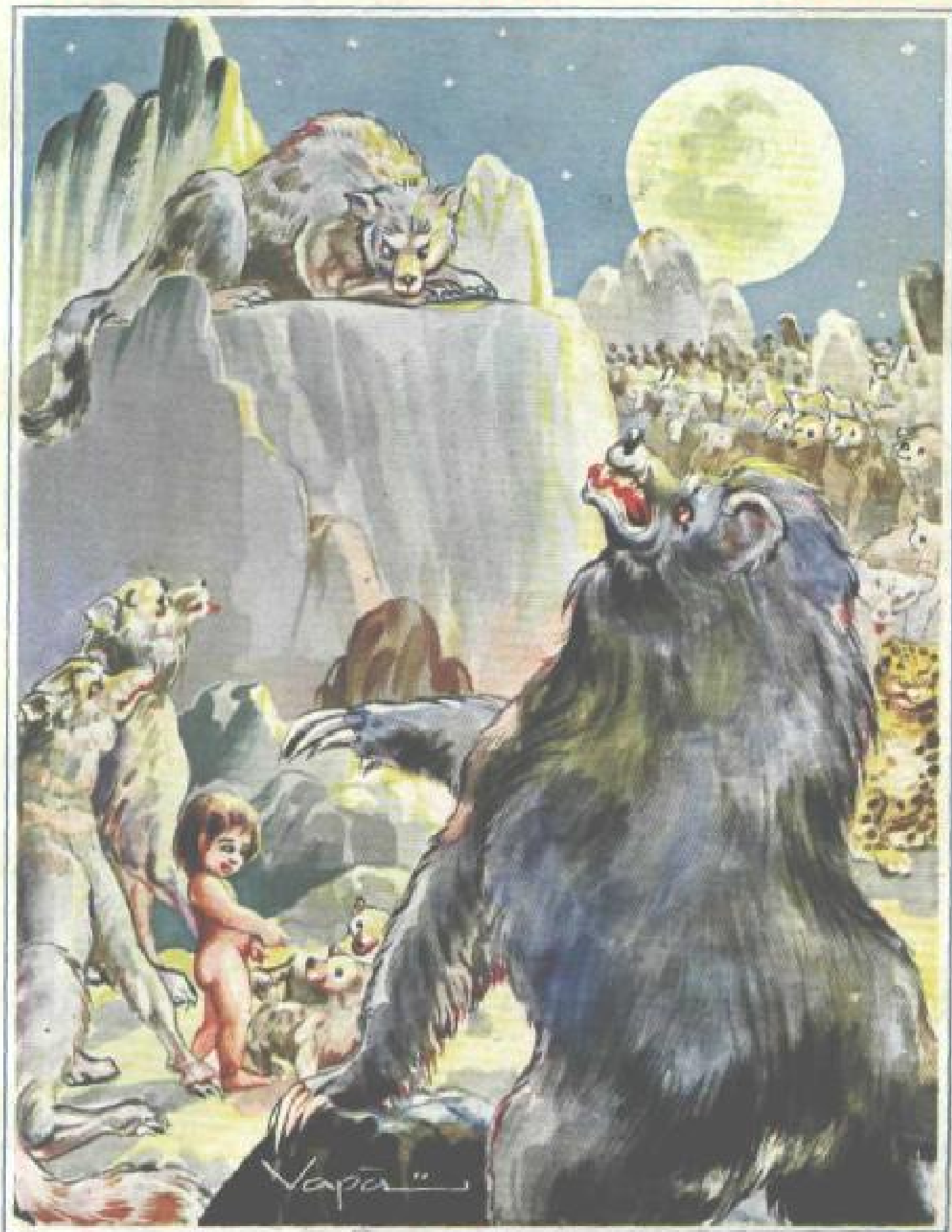
మౌగి మాట వూర్తి కాకముందే పొదలను తోసుకుంటూ బాఫీర వచ్చాడు. అతను రక్తనిక్తమైన పంబా ఎత్తి చూపుతూ, "జందుకే నేను రావటం అలస్యమయింది. రెండేళ్ళ వయసు గల ఎద్దును చంపాను. నిన్ను అదే విడుదల చేస్తుంది, తమ్ముడూ. అన్ని రుణాలూ తీరిపోయాయి. వేట సాగింది, తమ్ముడూ! భాలా అధిప్రాయమే నాదీని!" అన్నాడు.

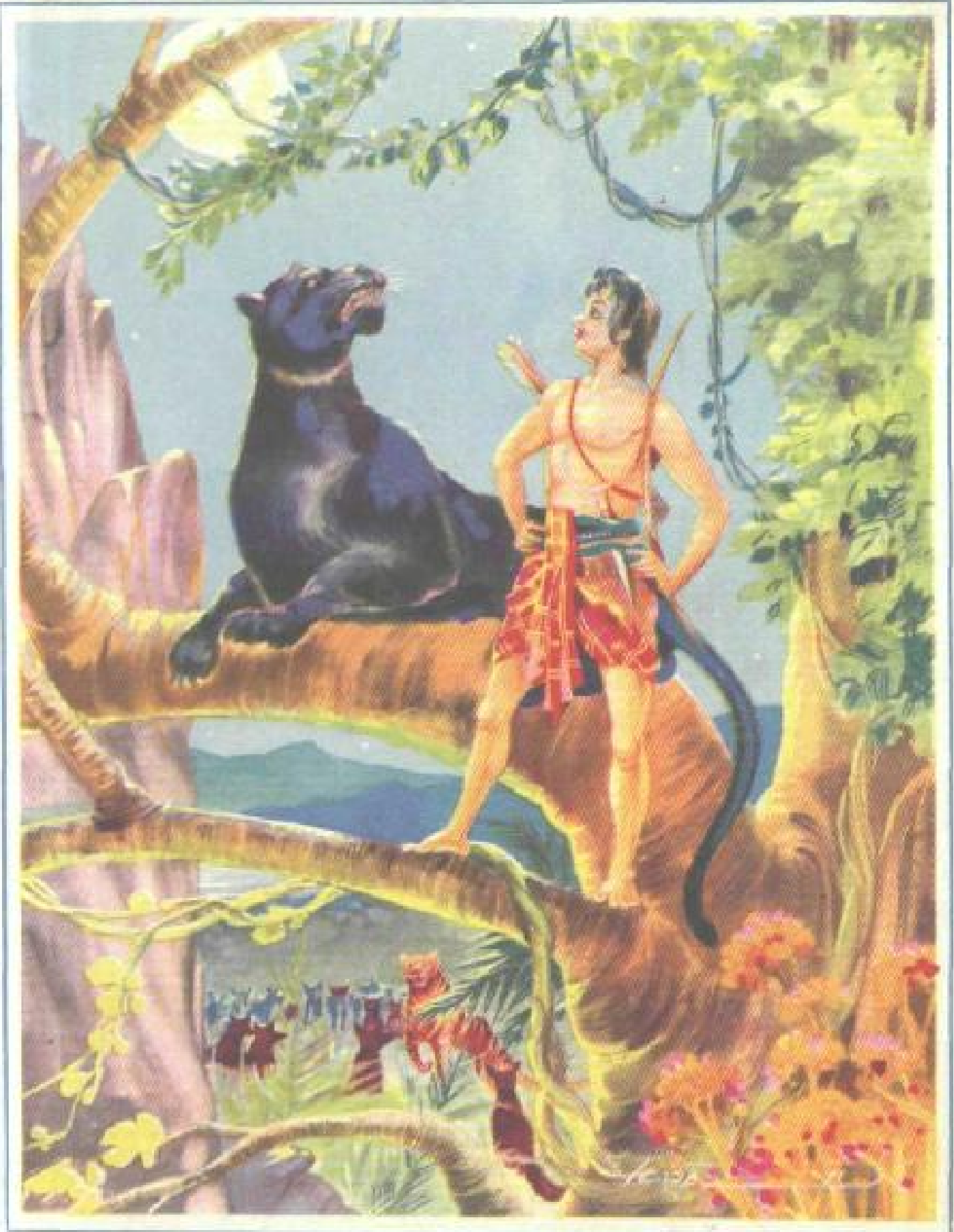
భాలా మౌగిని గట్టిగా కొగలించు కున్నాడు. భాలా భుజం మీద తల పెట్టి మౌగి విడుదలై, "కుయ్యనం విడచట మంటే ఎంత కష్టం!" అన్నాడు కావా.

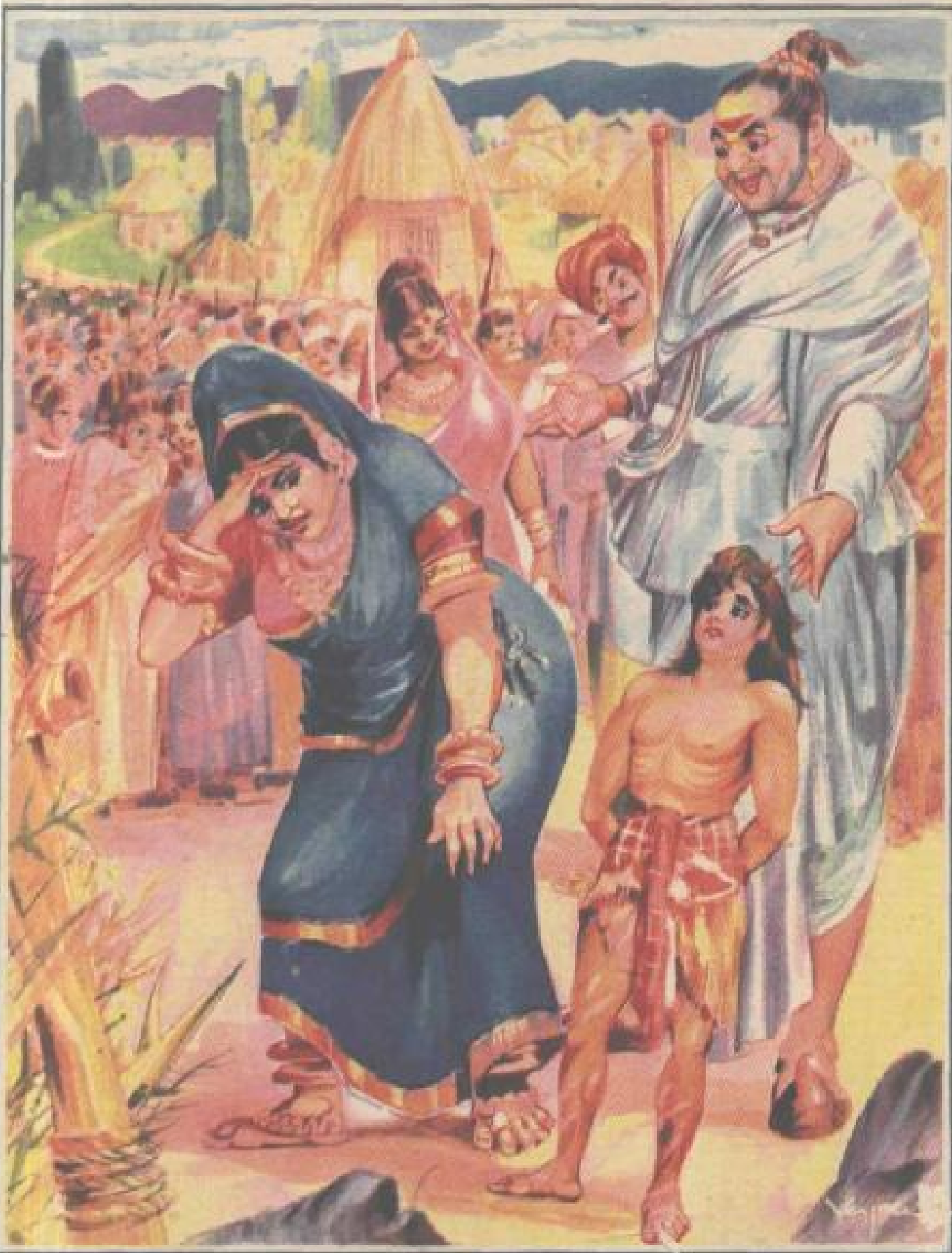
పెద్దన్న తల ఎత్తి చూసి, "నక్షత్రాలు పరిచబడుతున్నాయి. ఇక మన చారి మనం వెతుక్కోవాలి!" అన్నాడు మిగిలిన తోడెలు తమ్ముళ్ళతో. —(అయిపోయింది)

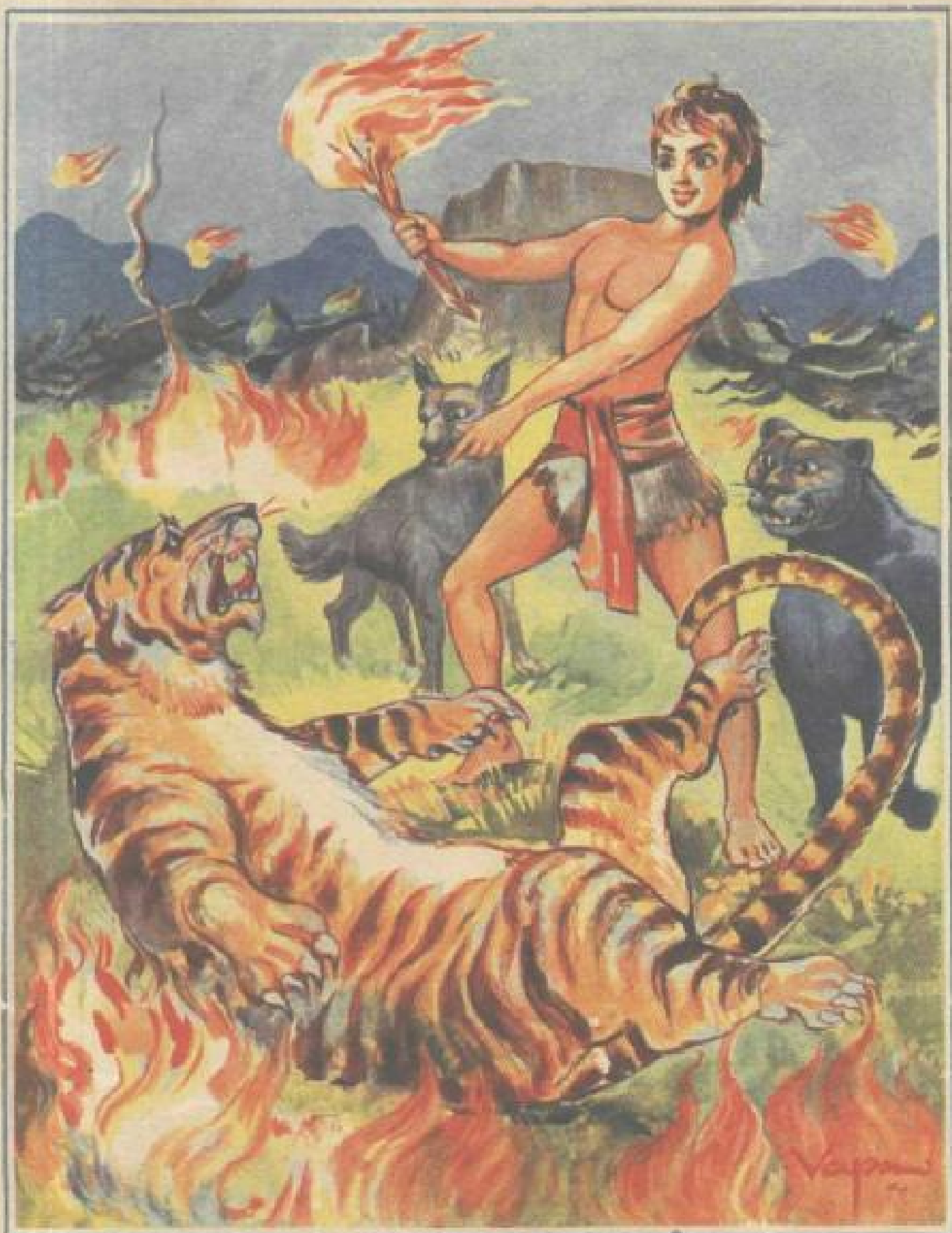

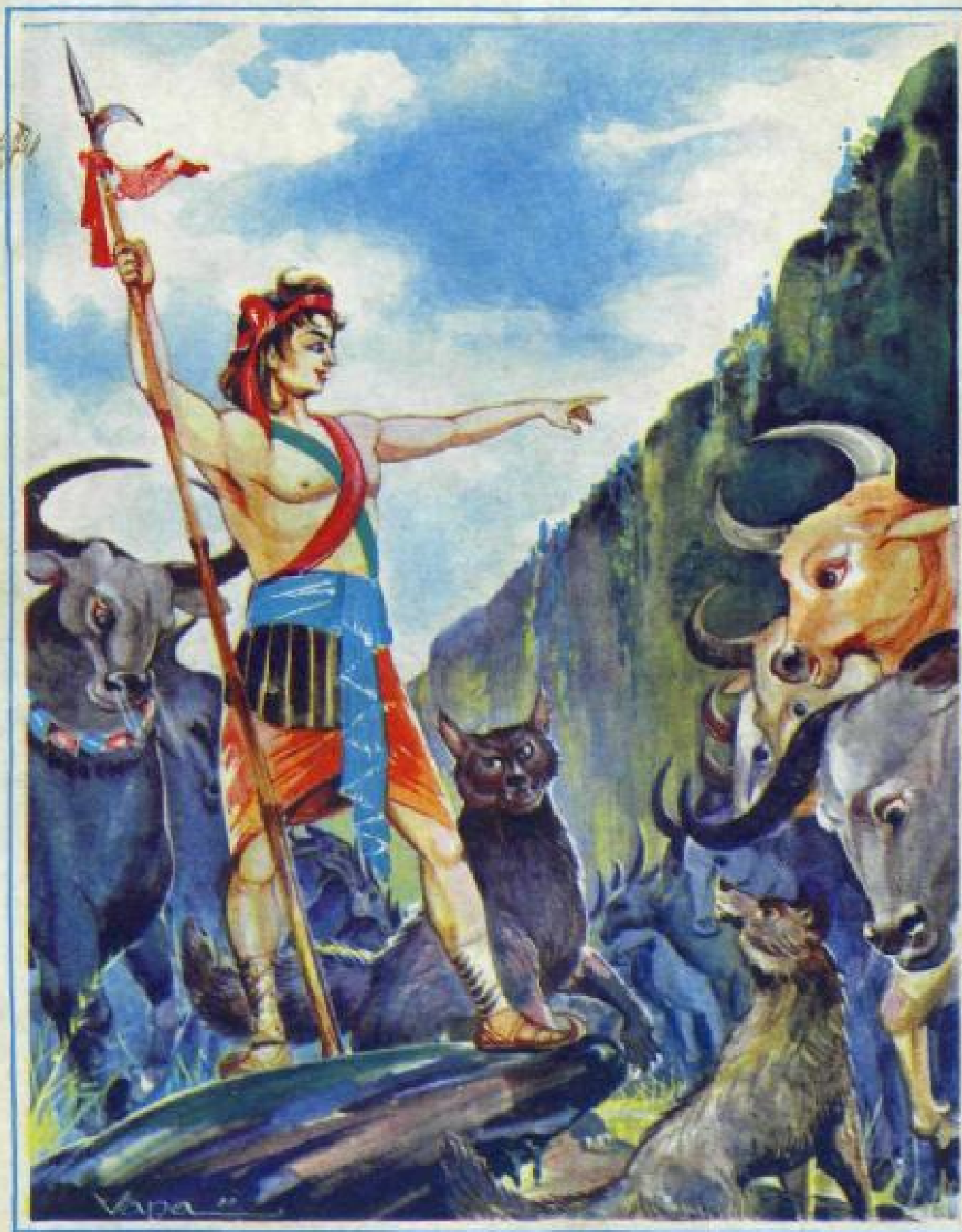

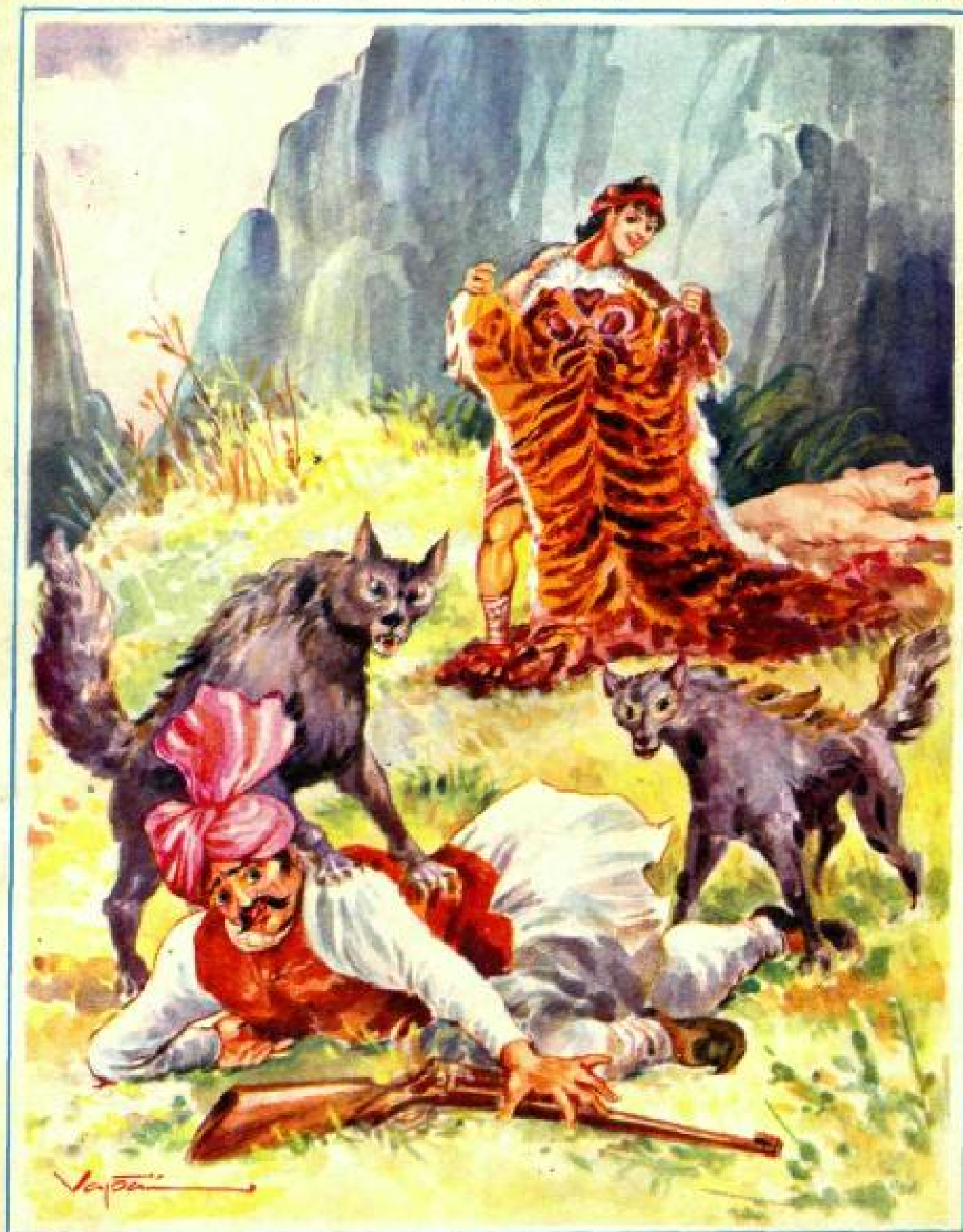

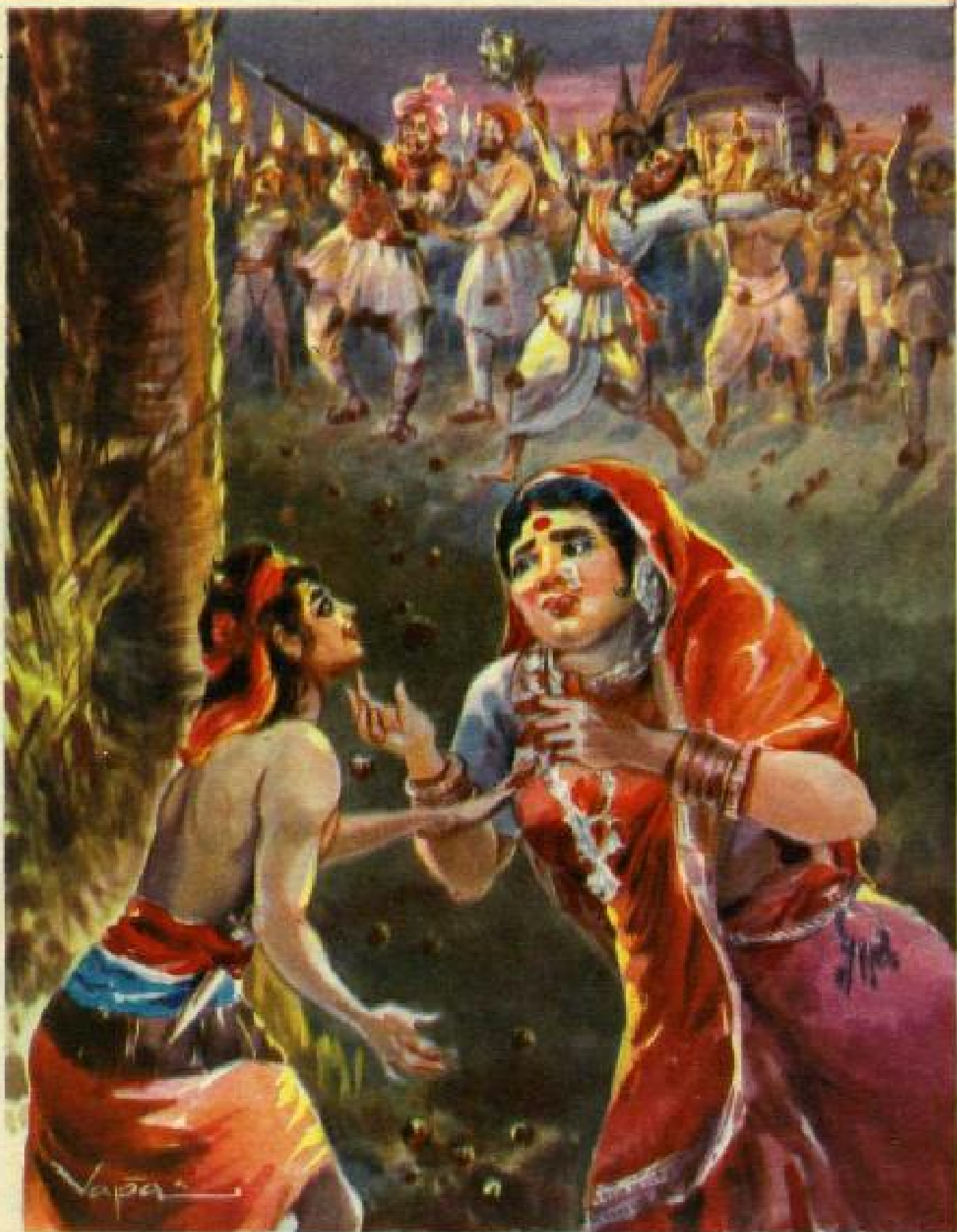

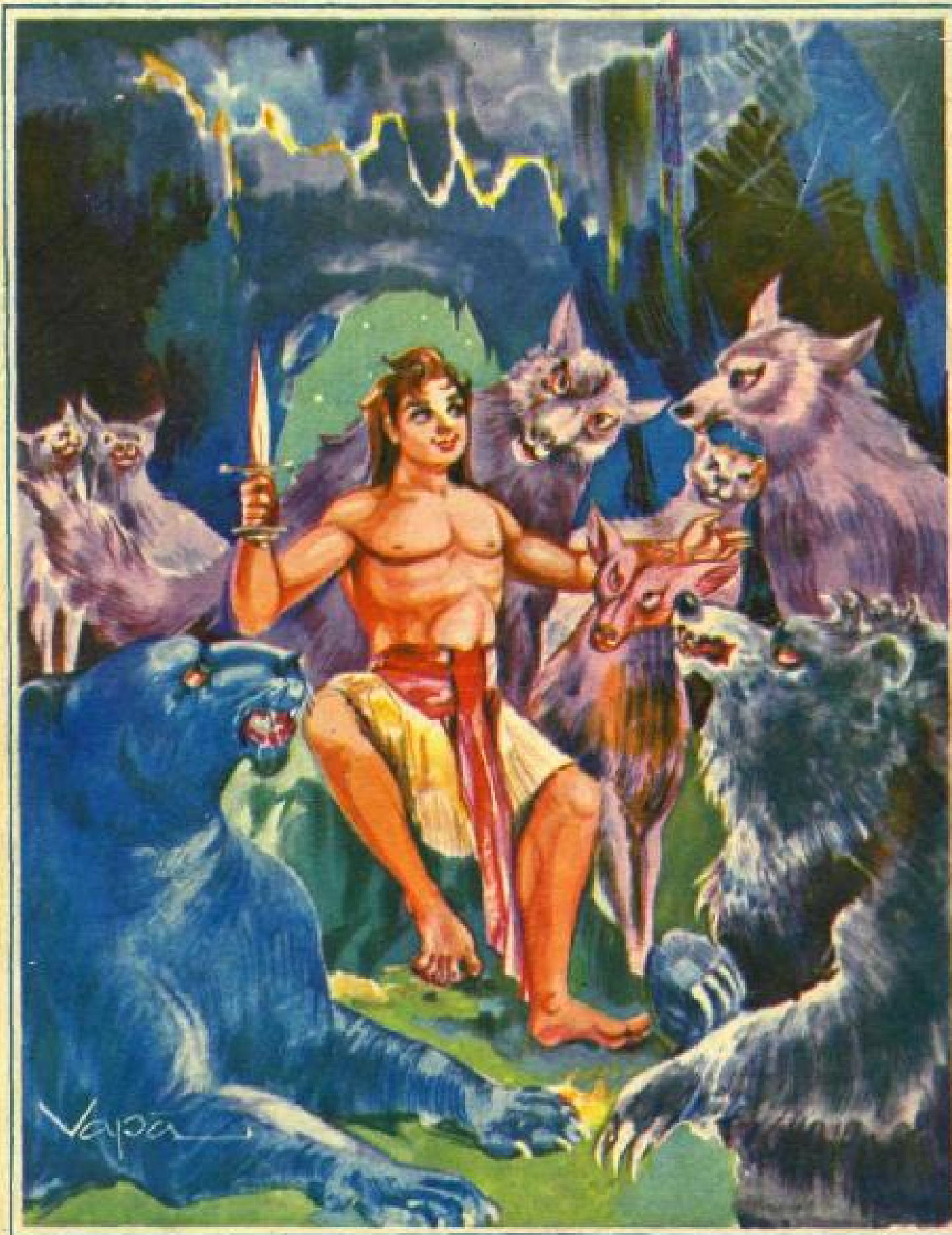

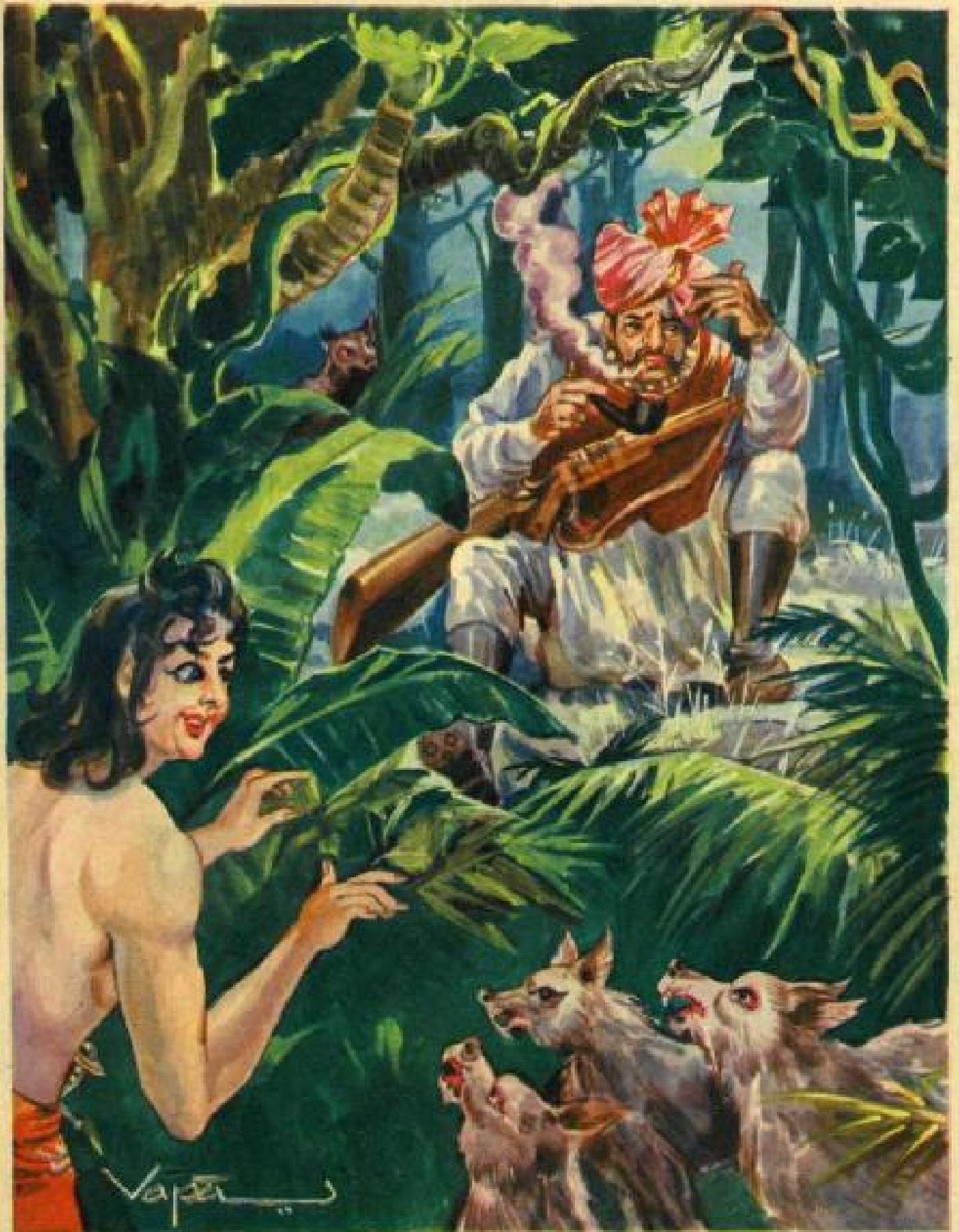

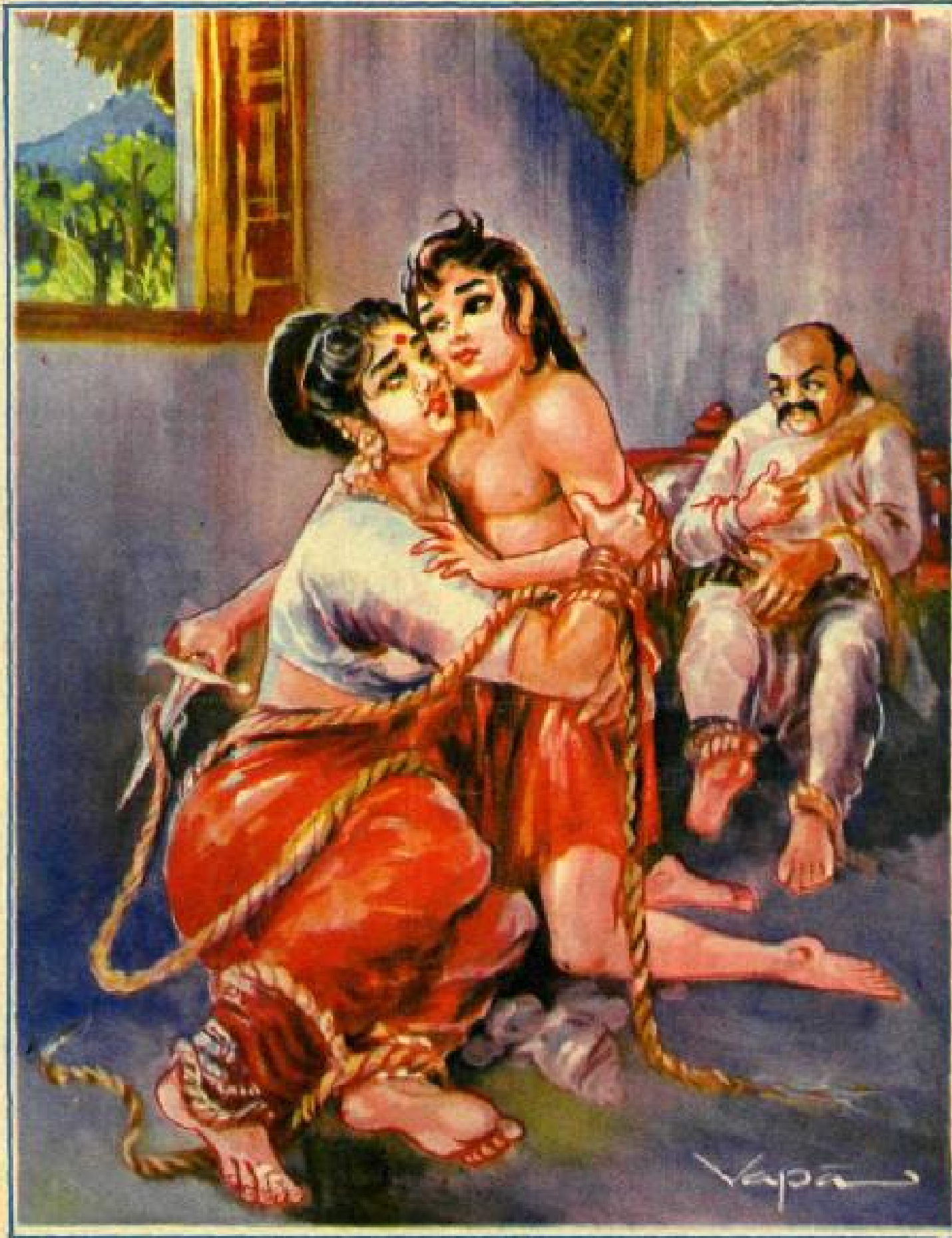

అరణ్యపురాణం

